JEAN SAUNDERS

Jurnalul Ninei

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Am asistat la căsătoria bunicii mele într-o zi frumoasă de primăvară. Pe cerul albastru se plimbau doar câțiva norișori. Narcisele care mărgineau piața din fața bisericii, s-au aplecat vesele și respectuoase, la sosirea miresei.

Lallie, care în curând avea să împlinească șaizeci și cinci de ani, era la a doua căsătorie. Vreme de zece ani l-a îngrijit pe bunicul care era suferind și apoi, în următorii cinci ani după moartea lui, a continuat să locuiască singură în casa mare, construită în stil eduardian, lângă Torberry, ce devenise

casa familiei noastre.

In ziua aceea se mărita cu Alistar Downie, un scoțian cu trăsături colțuroase care fusese mulți ani prieten cu bunicul. Imediat după festivitățile căsătoriei, plecau în Columbia britanică într-un voiaj de nuntă de trei luni.

- Asta o s-o facă să se liniștească, a spus William, fratele meu mai mic, întinzându-mi o cupă cu șampanie. Să bem pentru fericirea tinerei perechi!

Părinții mei organizaseră o mică reuniune pentru a celebra evenimentul. Câțiva dintre invitați plecaseră deja când mama a urcat s-o ajute pe Lallie să-și pregătească lucrurile. După câteva minute, m-am dus și eu să-i spun bunicii la revedere. In timp ce urcam pe scară, am auzit hohote de râs venind din camera ei.

Intotdeauna în jurul lui Lallie domnea buna dispoziție. Scundă, drăguță, extrem de feminină, era un om de caracter. Pe vremea când William și cu mine eram copii, mai reușeam uneori să-i înșelăm pe părinții noștri. Pe Lallie, niciodată.

Toți o adoram. Era plină de viață, generoasă și avea un gust de aventură care ar fi făcut din ea o soție perfectă de pionier, deschizător de drumuri.

- Ești radioasă!

Obrajii i s-au înroșit de plăcere. Mă gândeam la Alistar care
o iubise în tăcere atâția ani. Nici o altă femeie nu-i fusese pe plac, rămăsese holtei până în ziua de astăzi, păstrându-se pentru această sexagenară mai zburdalnică decât toate prietenele mele la un loc.

Lallie a pus ochișorii negri pe mine.

- Și *tu,* ce-o să faci acum?

- *Eu* ? Ei bine, de mâine am să-mi reiau munca la magazin.

- Afacerea familială n-o să se ruineze dacă nu te duci acolo! Ar trebui să te duci în Italia, cu Dom.

- Cu rabla lui? Ca să termin voiajul cu autostopul? Nu, mulțumesc!

- Auzindu-te, parcă n-ai avea douăzeci și unu de ani, a remarcat bătrâna strâmbându-se. La vârsta ta, mă pregăteam să plec în Italia, ca guvernantă la două fetițe. Ai putea să mergi în Carreza. Villa este atât de frumoasă...

- Bunico. n-ai mai fost pe acolo de patruzeci și doi de ani! La ora asta, vila despre care vorbești, probabil că a devenit hotel sau sediul unei tabere de vacanță pentru copii.

- N-aș prea crede.

S-a apropiat de mine, cu zâmbetul pe buze, și m-a sărutat.

- Draga mea, încă ești supărată pe Dom, nu-i așa? Te asigur că n-ai nici un motiv. Să-și părăsească postul de profesor de desen la colegiu, este o hotărâre curajoasă. Și să cheltuiască toți banii bunicii lui pentru a-și pune în aplicare un vis mai vechi, este semnul că are spirit de aventură, ceea ce este rar întâlnit în ziua de astăzi.

Am ridicat din umeri.

- In ziua de astăzi, mi se pare că este un gest necugetat să părăsească o slujbă atât de bună. Și pe urmă, banii aceia ar fi putut să-i cheltuiască mai chibzuit.

- Ești prea cumpătată, a spus Lallie, descumpănită, ca și

cum nu mai putea să tragă nici o speranță.

Mama și-a ridicat ochii spre cer.

- N-o supăra, Nina. Abia s-a măritat...

- Lallie, mă surprinde că mă îndemni să plec în vacanță cu Dom câtă vreme nici măcar nu suntem logodiți. Mie nu mi se pare un lucru la locul lui! Imoralitatea asta mă surprinde! Cu atât mai mult cu cât asemenea lucruri nu se făceau nici pe vremea dumitale!

- Din păcate, nu se făceau, draga mea Nina! Ah, dac-aș mai avea o dată douăzeci de ani!

Mi-a făcut un semn cu capul și abia am reușit să mă abțin să nu pufnesc în râs. Am coborât și m-am alăturat alor mei și apropiaților ca să le urăm călătorie plăcută proaspeților căsătoriți. Zâmbitori, Lallie și Alistar au urcat în mașina tatălui meu. El i-a condus la gară de unde ziceau că vor lua un tren spre Londra. Avionul lor decola seara de pe aeroportul Heathrow.

Dom stătea lângă mine, pe peronul vechii locuințe. încăperile mari ale casei erau pline de obiecte vechi care aveau din nou mare căutare. O locuință prea mare pentru o singură persoană. Nu la mult timp după moartea bunicului, ne-am mutat și noi acolo. Părinții mei ocupau primul etaj și eu am amenajat cele două camere de sus. Aveam o independență totală. Cum puteam să fiu considerată „prea cumpătată"?

M-am sprijinit de Dom. Brațul lui mi-a cuprins mijlocul. îmi place siguranța pe care mi-o inspiră. Bunica spune totdeauna că la douăzeci de ani, nimeni nu este constrâns să caute liniștea și confortul. Insă, bineînțeles că nu toată lumea are un spirit aventurier ca ea.

Locuiam la Dorset de când îmi aduceam aminte. Câmpurile sălbatice care se întindeau până la mare făceau parte din viața mea. Meleagurile lui Thomas Hardy nu-și pierduseră deloc misterul și sălbăticia, și numele cătunelor de acolo parcă erau desprinse din povești: Tollard Royal, Sixpenny Hendley. Situat la un kilometru de drum, Torberry, ca și împrejurimile, erau pline de amintiri istorice.

Acolo, aproape sub clopotnița vechii biserici, era un anticariat de obiecte de artă în care lucra tata, unchiul Adam, William și eu. Era o armonie perfectă.

Toate erau prea bine puse la punct, totul era prea ușor. Nu mă gândisem niciodată la asta până acum. Dar căsătoriile, la fel ca botezurile și înmormântările mă fac să mă gândesc la tot felul de ciudățenii.

Am intrat cu toții în casă după ce mașina a dispărut la capătul aleii. Nu mai rămânea decât să facem ordine în camerele de jos. Degetele lui Dom m-au strâns mai tare de umăr.

- Vino. a murmurat el. Să fugim!

- Dar, nu se poate. Totul trebuie pus la loc și.

- Haide. Sunt o duzină de femei care pot să facă asta, și

care vor fi încântate să poată să comenteze în voie evenimentul zilei. Sunt sigur că nici n-or să ne remarce absența!

Ne-am întors deci în grădina care era mândria și bucuria tatei. Șezând pe iarbă, puteai să admiri irișii pe care bunica îi plantase sub meri.

- Ceremonia a fost foarte reușită.

El a încuviințat clătinând scurt din cap, ca și cum subiectul

i s-ar fi părut periculos. Reacția asta m-a iritat. Postul de profesor pe care îl ocupa la colegiu era interesant, stabil. Ne-am întâlnit la magazin, într-o zi când a venit să caute material pentru elevii lui. Aveam contract cu colegiul. William avea grijă de partea comercială. Unchiul Adams se ocupa de reastaurarea operelor de artă, în atelierul care se afla la etaj. Rose, soția lui, era contabila. Tata superviza totul. Cât despre mine, eu aveam grijă în primul rând de vânzări sau mă duceam acolo unde era nevoie de mine.

Totul era perfect organizat, îmi spuneam eu, privindu-l pe Dominic. La douăzeci și patru de ani, Dom era atrăgător ca un adolescent bine făcut. Pe frunte îi atârna o șuviță de păr castaniu. îmi plăceau ochii lui migdalați, buzele cărnoase și permanentul lui entuziasm. Nu reușeam să mi-l închipui autoritar în fața elevilor. Uneori, era aproape iresponsabil. O dovedea printre altele și felul cum folosea moștenirea de la bunica lui.

Am oftat.

- Dom, să știi că nici un pictor n-a reușit vreodată să trăiască din picturile lui. Sau poate doar unul-doi... Cei mai mulți artiști au devenit celebri după ce au murit.

- Cât ești de pesimistă!

A pufnit în râs, m-a sărutat zgomotos pe obraz și a continuat:

- Nu se știe niciodată! Este clar că eu am să fiu excepția care întărește regula. Nina, vreau să trăiesc! Vreau să văd lumea. Toate poveștile pe care mi le-ai spus despre Italia mi-au aprins imaginația.

- N-am făcut decât să ți le repet; le-am aflat de la bunica.

- Ce-ar fi să vii cu mine să vedem dacă nu te-a mințit?

Am clătinat dezaprobator din cap.

- Ce-o să se-ntâmple la sfârșitul vacanței?

- Incă n-am ajuns acolo. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? Păcat, mi-ai fi fost de mare ajutor! Cunoștințele mele de franceză sunt limitate și italiana mea lasă mult de dorit. In timp ce tu o vorbești curent.

- Datorită lui Lallie. Ea spune că italiana este limba dragostei.

- Nu te vei convinge niciodată dacă nu vrei să vii cu mine.

- In orice caz, cu siguranță că mașina ta n-o să ajungă până-n Italia!

- Nu-ți dau voie să-ți bați joc de rabla mea. Muzeul de industrie mi-ar da bani grei pentru ea! Deci să înțeleg că nu ai gustul aventurii?

Bunica îmi vorbise despre același lucru cu o oră înainte.

- O să-ți dau un dicționar italian când o să pleci, i-am spus.

Dom a început să-mi enumere lista lungă a proiectelor pentru această vacanță.

- Libeeer! a exclamat el înflăcărat. Mmmm! E minunat!

- Nu ești niciodată cu adevărat liber.

- Te rog, Nina. Bănuiesc că te gândești la căsuța pe care am văzut-o zilele trecute, nu-i așa? Cea care se află la mare distanță de aici, care trebuie renovată cu totul, într-adevăr magnifică,cu tufele ei de trandafiri roșii, dar ciuruită ca o sită.

- Ți-a plăcut atât de mult!

Dom a prins-o de mână, oftând:

- Știu, știu. Nina, tu reprezinți ceva foarte deosebit pentru mine. Cred că. sentimentele față de tine se pot schimba, dar. După cum ți-am spus, nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla după ce se va termina vacanța. încă nu sunt sigur că sunt pregătit pentru însurătoare. Căsuțele de pe cărțile poștale, împrumuturile, facturile. toate astea nu mă tentează încă. Nina, întrucâtva ești logodnica mea. Ai fost întotdeauna. Când mă voi întoarce,multe lucruri se vor fi schimbat. Poate voi ajunge un pictor celebru! Vom fi bogați!

Oh! îmi pare atât de rău că nu vii cu mine.

- Poate e mai bine să te duci singur să-ți trăiești „visul".

S-a întors spre mine, cu o expresie gravă, și m-a mângâiat pe obraz.

- Nu. Ar fi mai amuzant dac-ai veni cu mine. Dacă într-adevăr m-ai iubi, ai lăsa totul la o parte ca să vii.

- Dom. Exagerezi.

- Fără îndoială. Dar nu uita ce ți-am spus: ești întrucâtva logodnica mea.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat prelung. Buzele lui erau moi, umede. Un fel de promisiune pentru viitor. N-am spus nimic. Cel puțin, Dom fusese cinstit cu mine.

„Cumpătată". Cuvântul ăsta mi-a revenit deseori în minte în următoarele două săptămâni. Intâlnirile mele cu Dom s-au rărit. In perioada asta era atât de absorbit de pregătirile pentru călătorie.

M-am întrebat de multe ori cum mă găsea Dom. Aveam un piept generos care probabil i se părea atât de grațios pe o siluetă feminină. Părul șaten, des, moale. Pe tâmpla stângă am un semn în formă de semilună, puțin mai închis decât restul tenului. Un semn din naștere, spune tata. Imi place pentru că este o notă de originalitate la fizicul meu destul de clasic.

Intr-o după-amiază, după ce mi-a mângâiat îndelung semnul cu vârful degetelor, Dom mi-a spus că ar vrea să-mi facă un portret.

- Vei purta o rochie de catifea neagră foarte decoltată și un colier de perle la gât, a adăugat el, visător.

Ca și cum aș fi avut o personalitate potrivită cu o asemenea ținută. Eram prea calmă, prea liniștită.

Prea cumpătată.

Magazinul nu era foarte frecventat în acea perioadă a anului, așa încât am avut tot timpul să mă gândesc. Cu o zi înainte de plecarea lui Dom, am luat cina într-un mic restaurant reputat. mâncăruri fine franțuzești. prețuri ridicate. Dom era foarte bine dispus.

- Am să-ți cumpăr cadouri scumpe! a declarat el pe un ton teatral. Parfumuri franțuzești, pahare din cristal de Boemia.

- în felul ăsta, moștenirea ta se va risipi foarte repede.

- Oh! Scumpa mea Nina. Ești atât de pragmatică.

Dom a plecat foarte devreme în dimineața următoare și n-am primit vești de la el decât abia după o săptămână; era într-un orășel din centrul Franței. Timpul era foarte frumos și umpluse deja un caiet cu crochiuri. Franceza lui se îmbunătățea de la o zi la alta.

De cinci zile, ploua într-una. Dom îmi lipsea teribil. îmi aminteam poveștile nesfârșite ale lui Lallie despre Villa Benotti, casa aceea minunată din nordul Italiei.

- Ați putea să vă lipsiți de prezența mea pentru o lună, sau poate ceva mai mult? i-am întrebat pe ai mei în seara aceea, la cină.

- Bineînțeles, a răspuns tata, care nu părea deloc surprins de spusele mele.

- Știi foarte bine. a adăugat mama, cu un zâmbet înțelegător.

De îndată ce am luat hotărârea să mă întâlnesc cu Dom la Carreza, m-am simțit amețită de parcă aș fi băut câteva pahare de șampanie. Dom bineînțeles că nu știa ce puneam la cale. Nu făceam asta decât să mă distrez. Avea să fie surprins și încântat să mă întâlnească acolo. In sfârșit, o să-l iau prin surprindere!

Toată familia m-a condus la aeroport. Avionul s-a înălțat încet, a trecut peste Marea Mânecii înainte de a se afunda într-o masă de aer limpede ca cristalul. In această imensitate albastră, aparatul părea absolut imobil.

Prea nervoasă ca să mă apuc să citesc ziarul pe care mi-l cumpărase fratele meu, mă frământam încercând să-mi aduc aminte lucrurile pe care mi le spusese de atâtea ori bunica.

- Eram foarte tânără, Nina, începea ea de fiecare dată, cu o notă de orgoliu în glas. Aveam douăzeci și doi de ani. Vorbeam prost franțuzește și destul de bine italiana. Fusesem întotdeauna strălucită la limba maternă, engleza. Vroiam să călătoresc. Vroiam să predau. Tata cunoștea o englezoică pe care o chema Frances Meredith, care se măritase cu un italian, Angelo Benotti. Frances era destul de în vârstă când am întâlnit-o. De cum am văzut-o, m-am gândit că relația tatei cu ea fusese mai mult decât o simplă prietenie. Și totuși,

se măritase cu Angelo Benotti. Acesta murise, iar ea se întorsese să trăiască în Anglia. In timpul întrevederii noastre mi-a spus că fiica ei vitregă, *signora* Carmela Benotti, avea nevoie de o guvernantă. Englezoaică, bineînțeles, pentru că familia era deprinsă cu bunele maniere englezești.

- Desigur, bunico.

- Ne-am înțeles deci să mă duc la Carreza și să joc rolul unei educatoare pentru copiii *signorei* Benotti. Mi s-ar fi părut normal ca *signora* Benotti să-și aleagă singură guvernanta copiilor, dar ei hotărâseră altfel. Orice-ar fi fost, am înțeles imediat că această alegere nu prea-i convenea. Mă considera prea tânără.

- Dar și-a schimbat repede impresia, nu-i așa? continuam eu de obicei, după ce auzisem de mai multe ori cum se instalase în casa Benotti.

- Ah! Da! Nu i-au trebuit decât câteva săptămâni ca să-și dea seama că dăduse copiii pe niște mâini bune.

Lallie începea atunci să-mi spună cum devenise prietena cea mai bună a Carmelei, cât de dragi îi deveniseră copiii ei.

Ajunși la acest punct al conversației, îi ceream întotdeauna să-mi vorbească despre ei. Nu trebuia s-o rog prea mult.

- Giovana și Serafina aveau opt ani când am ajuns eu acolo. Erau gemene. Brunețele, bronzate, frumoase ca niște îngeri. Dar asemănarea se oprea aici. adăuga bunica făcând o strâmbătură. Erau vioaie, inteligente și vroiau să știe totul.

îmi făcea mare plăcere să le predau. Și pe urmă mai era și Mario, un băiețel de patru ani, care nu putea să stea mai mult de două minute într-un loc. Un adevărat geniu în arta de a subtiliza dulciuri. Și în fine, Elena, pe care practic n-am avut ocazia să o cunosc bine pentru că s-a născut în 1938, un an înainte de plecarea mea.

Descrierile casei situate în apropierea sătucului, în munții din apropiere de Torino, întotdeauna îmi aprindeau imaginația. Mai era și casa din Torino, lângă fabrica de textile Benotti. Insă familia își petrecea cea mai mare parte a timpului la munte. Copiii rămâneau acolo toată vara și o bună parte a iernii, în compania bunicii.

La insistențele Carmelei, bunica s-a întors acasă în 1939. Puțin după aceea, l-a cunoscut pe Ivor, cel care avea să devină bunicul meu, și s-a măritat cu el chiar în toamna aceea.

După terminarea războiului, Lallie a scris familiei Benotti, la Carreza, fără să primească nici un răspuns. Pe urmă. anii au trecut.

Iși petrecea timpul între anticariatul care se dezvolta neîncetat, soț, și educația copiilor ei. Așadar, pierduse legătura cu familia Benotti, dar cu toate astea aducea vorba despre ei de câte ori avea ocazia.

Acum urma să fac și eu cunoștință cu Carreza.

împreună cu Dom. Aveam să descoperim împreună acest loc încântător, lucru care mă umplea de bucurie. Voiajul

acesta poate urma să dea un nou curs relației noastre. Să fiu sinceră, Dom îmi spusese că nu era sigur în privința sentimentelor față de mine. însă eu n-aveam nici o îndoială în privința sentimentelor pe care le încercam pentru el. Eram convinsă că totul va reintra în normal în cursul săptămânilor care vor urma. Că sejurul acesta va pecetlui unirea noastră.

Era foarte cald la Torino. O mulțime de oameni vorbăreți forfoteau pe străzile încinse.

Orașul părea destul de mare. Admiram în trecere magazinele elegante și clădirile impunătoare. Așezată confortabil în taxi, mă lăsam legănată în această plimbare pe străzile cu nume încântătoare.

Hotelul unde îmi rezervasem o cameră era modern și confortabil. Am oftat de plăcere: eram într-o țară străină, undeva nu departe de Dom. Poate doar la câțiva kilometri de el. Și el nu știa nimic.

în seara aceea, când am ajuns în restaurantul hotelului, aproape toate mesele erau ocupate.

Cea mai mare parte dintre clienți erau italieni, și am constatat cu surprindere că înțelegeam aproape tot ce spuneau. Am comandat mâncare cu specific englezesc din meniu, apoi mi-am reproșat imediat lașitatea. Ar fi trebuit să aleg mâncare italienească, să comand un pahar cu vin.

Dar să beau de una singură mi se părea cam trist. îmi părea rău că Dom nu era lângă mine, aproape, și nu-mi zâmbește.

Am plecat din Torino în răcoarea dimineții. Ca să ajung la Carreza, trebuia să schimb trenul de două ori. Sfârșitul călătoriei s-a desfășurat cu un trenuleț cam șubred căruia i-a trebuit destul timp să parcurgă o distanță mică. Abia așteptam să descopăr Carreza, și am fost foarte decepționată să văd că gara mică era la o distanță de un kilometru de oraș. Un taxi aștepta în fața gării. Părea destul de solid ca să reziste la drumul sinuos ce urca pe coasta muntelui.

Apoi brusc, după o cotitură, a apărut o priveliște de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Satul, așezat pe un platou. Ca și cum cineva ar fi decapitat un vârf ca să așeze acolo căsuțe de piatră dispuse de o parte și de alta a străduțelor.

O fântână cu o statuie stranie reprezentând un satir trona în piața centrală. O atmosferă liniștită domnea în împrejurimi. Ușile caselor erau larg deschise ca să lase aerul să intre. Câteva femei stăteau de vorbă în balcoanele pline de flori. Un grup de copii se juca alergând în jurul fântânii. In aer plutea impresia că timpul se oprise în loc.

Hotelul era situat în partea de sus a satului și mașina a trebuit să se întrebuințeze ceva ca să ajungă acolo. Era vorba de o casă cochetă, cu etaj. Obloanele verzi de lemn fuseseră de curând vopsite. Șoferul a claxonat de două ori și o femeie durdulie a apărut imediat în prag. Ea mi-a spus că are o cameră liberă și m-a chemat să merg s-o văd, asigurându-mă că o să mă bucur de o priveliște minunată, iar așternuturile

sunt foarte curate.

L-a strigat pe un anume Giulio, care mi-a luat valiza și m-a condus la etaj. Am intrat într-o cameră mare, albă, cu tavanul înalt, de lemn frumos ceruit. Mobila de lemn, închisă la culoare, avea un aspect vetust, dar era lucrată într-un stil cu multe detalii. Cuvertura de bumbac cu modele florale era asortată cu perdeaua. O ușă se deschidea în baie.

Imediat după ce Giulio a ieșit din cameră, am deschis obloanele și am răsuflat ușurată. Camera avea vedere în partea din spate a hotelului. Domina toată valea plină de verdeață, culturi în terase care se întindeau pe paliere diferit colorate. Și sus, în spate, vârfurile stâncoase care se conturau pe albastrul cerului.

După ce mi-am pus lucrurile în șifonier, m-am spălat pe față fără să mă mai gândesc să mă schimb. Abia așteptam să văd împrejurimile. Am coborât scara îmbrăcată tot cu blugii și bluza cu care mă îmbrăcasem dimineață.

Signora Modelli se găsea pe culoar. Mi-a zâmbit și mi-a spus că masa va fi gata peste o jumătate de oră. Barul era deschis și, dacă vroiam, Maria ar fi fost încântată să-mi servească un aperitiv. I-am urmat sfatul, am traversat un salon de mici dimensiuni, cu mesele acoperite cu fețe de masă albe. O ușă era deschisă spre curtea interioară umbrită, unde se mai aflau câteva mese de grădină.

Tânăra care se găsea în spatele tejghelei barului era o fată drăguță. O secundă, s-a uitat la mine cu ochii ei negri, apoi

și-a îndreptat din nou atenția asupra bărbatului cu care stătea de vorbă cu aprindere.

Rezemat nonșalant de tocul ușii, acesta ținea un pahar cu vin în mână. După felul cum arăta, mi-am dat seama imediat că era englez. Purta un costum de in de culoarea nisipului. Avea umeri lați și chipul lui cu trăsături hotărâte era puțin bronzat. Și-a trecut o mână prin părul negru fără să mă scape din ochi. Ochi de un albastru sclipitor ca al cerului din munții aceștia.

Gesturile lui dovedeau că era perfect stăpân pe sine. Era un bărbat care, oriunde s-ar duce, atrage privirile și captivează interesul celor care-l înconjoară. Eu una, nu fusesem niciodată deosebit de sensibilă la farmecul unor asemenea personaje.

M-am așezat pe un taburet, aproape întorcându-i spatele.

Capitolul 2

Oranjada fără zahăr era acidulată și proaspătă. Am băut câteva înghițituri. Maria m-a întrebat dacă vreau să gust ceva.

- Nu, mulțumesc. Am să mănânc mai târziu.

Bărbatul s-a apropiat și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. De cum l-am văzut, mi-am dat seama imediat că era englez. Vroiam să mă uit mai bine la chipul lui, acum, când era atât de aproape. însă când și-a pus mâinile pe masă, degetele lui mi-au atras atenția; lungi, subțiri, îngrijite. Pe inelarul de la mâna stângă sclipea un inel ciudat, de aur alb lucrat în jurul unei pietre negre, opace.

Privirile noastre s-au întâlnit. Ochii lui erau pătrunzători, de un albastru curat, lucru extrem de rar întâlnit la italieni.

- Vii de departe? m-a întrebat în engleză.

- Numai din Torino.

- Ești englezoaică.

Nu era vorba de o întrebare.

- Da.

- Ai venit în vacanță?

Am încuviințat clătinând din cap și el a pufnit în râs.

- Ah! Binecunoscuta reticență englezească! a exclamat. Ti-ai luat măsuri de siguranță împotriva italienilor care sunt niște seducători înnăscuți, nu?

- Tu nu ești italian, i-am replicat, cu ochii ațintiți în paharul meu cu oranjadă.

- De unde știi?

- După felul cum te îmbraci. Și pe urmă, n-ai accent.

Nu m-a contrazis.

- Carreza o să-ți pară fără îndoială foarte liniștită. Nu există viață nocturnă, nu sunt distracții sofisticate.

- Nici nu caut așa ceva.

- Cei mai mulți turiști nu stau prea mult aici. Progresul n-a ajuns încă pe aceste meleaguri.

- Aici stai?

- Numai două sau trei luni pe an. Ti-ai terminat oranjada, dă-mi voie să-ți mai ofer una. Maria!

- Nu, mulțumesc.

Reacționasem prea repede, stângace, ca și cum mă temeam de acest necunoscut. Dar fata era deja lângă mine, servindu-mă fără să mă privească, într-o tăcere care mi s-a părut pe moment ostilă. Tânăra a oftat și a dispărut din nou.

- Maria nu are decât șaisprezece ani, a remarcat el zâmbind. Visează un Făt-Frumos care s-o ducă departe de satul ăsta în care se plictisește de moarte.

- Ai fi un Făt-Frumos acceptabil.

- Ea singură a hotărât așa. Nu văd de ce aș dezamăgi-o.

S-a aplecat ușor spre mine, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Nu mai bei? Ți-e teamă că ți-am pus vreun praf în oranjadă?

Am ridicat din umeri și am înălțat ochii spre cer.

- Te asigur că nu-i așa, a continuat el pe același ton. Nu sunt un bandit care a coborât din munți să te răpească și să te ducă în refugiul lui!

- Cu atât mai bine!

Nu era o replică prea originală, dar ce altceva puteam să spun?

- Of! Mă decepționezi. Să înțeleg că n-ai gustul aventurii?

- Nu prea, i-am răspuns sec, agasată că atinsese un punct sensibil.

Mi-am băut oranjada într-o clipă și m-am ridicat. El a făcut la fel.

- într-o zi, când eram copil, am pus mâna pe un arici.

- îmi închipui că nu a fost o experiență prea plăcută.

- într-adevăr. îmi aduc aminte că am urlat ca un nebun de durere. Dar nu m-am învățat minte. Aricii mă atrag și acum.

Dacă n-aș fi fost atât de obosită, atât de rătăcită, Dom îmi lipsea teribil dintr-o dată, aș fi izbucnit în râs. In loc de asta, i-am mulțumit pentru oranjadă și am dat la o parte perdeaua care despărțea barul de salon.

- *Bon apetito, signorina,* mi-a spus pe italienește.

Când m-am întors, el trecea deja pragul. Curioasă, m-am dus și eu către ușă ca să văd în ce direcție pleca. Ca și cum și-ar fi dat seama că mă uitam la el, s-a întors în timp ce traversa strada și mi-a făcut un semn prietenesc cu mâna.

In spatele meu se auzea zgomot de pahare. Maria le strângea de pe tejghea. S-a uitat urât la mine, de bună seamă învinovățindu-mă de plecarea precipitată a clientului ei preferat. Neștiind ce să fac până la ora mesei, m-am dus în curticica de lângă salon. Razele soarelui erau filtrate de frunzele bolții care se mișcau sub ușoara adiere.

Glasul Rosei m-a surprins. Era la un metru de mine, zâmbitoare.

- Dacă vreți, *signorina,* puteți servi masa aici.

Am acceptat încântată, și ea a pus tacâmurile pentru o persoană. Am constatat cu surprindere că oamenii preferau să mănânce înăuntru și am profitat din plin de liniștea înconjurătoare. O chelneriță tânără mi-a adus niște șuncă de Praga, paste și o prăjitură însiropată, cu fructe deasupra. Am mâncat cu poftă. Nu mâncasem nimic de la micul dejun din zori.

Când am traversat din nou salonul, clienții erau încă instalați la mesele lor. Pe hol, m-am întâlnit cu o chelneriță pe care am întrebat-o cum să ajung la Villa Benotti. M-a privit, surprinsă.

- Vila, *signorina?* Treceți de piață și pe urmă o luați pe drumul care pornește din colțul cafenelei, până la biserică. După aceea, nu aveți cum să greșiți, este drept înainte. Dar e un pic de urcuș.

- Un pic de exercițiu o să-mi facă bine.

- Pe căldura asta, *signorina? a* exclamat ea îngrijorată. Oh! N-ar trebui. Ar trebui să vă odihniți, după masă.

Mi-am luat șapca de pânză pe care mi-o pusesem cu prudență în bagaje și i-am urmat îndrumările. Câteva minute mai târziu, treceam pe lângă biserică și începeam să urc pe drumul asfaltat care ducea la Villa Benotti, curioasă să descopăr în sfârșit locul magic unde bunica petrecuse clipe atât de fericite.

Chelnerița avusese dreptate; plimbarea era istovitoare sub soarele arzător. Apoi, după o cotitură, a apărut casa, orbitor de albă. La fel ca și Carreza, era așezată pe un platou care, în acest peisaj montan, părea un capriciu arhitectural.

Clădire mare, cu etaj, Villa Benotti avea la parter o terasă spațioasă înconjurată de o balustradă de marmură albă. Trebuia să fi fost foarte plăcut de stat acolo după-amiaza.

în grădină, diferențele de nivel fuseseră savant folosite: munți de flori, de cele mai minunate culori. Am văzut în fundul grădinii un fel de grotă în care parcă se distingea silueta unei statui albe. Un susur blând, venind probabil de la o fântână care nu se vedea. Un sunet proaspăt, cristalin, care mă făcea să devin conștientă de sete și de oboseală.

Cântecul greierilor răsuna regulat pe câmpul liniștit. Pe terasă, șezlongurile erau goale. Pe această căldură toropitoare, ocupanții vilei Benotti fără îndoială că se refugiaseră în camerele cu pereți groși, care păstrau răcoarea.

Poarta era larg deschisă, ca o invitație.

Am rămas pe loc, nehotărâtă, trecându-mi palma peste fruntea asudată și punându-mi mâna streașină la ochi ca să scrutez împrejurimile casei. Degeaba. Nici un semn de viață.

Până la urmă am trecut pragul și, în vârful picioarelor, am mers pe lângă zidul casei. Sacul în care aveam aparatul de fotografiat mă apăsa destul de greu pe umăr. Mă simțeam obosită asemenea unui călător prin deșert, în căutarea răcoarei unei oaze. Umbra celor doi chiparoși imenși era prea tentantă. Mă voi odihni o jumătate de oră, nu mai mult, înainte să mă întorc la hotel ca să mă schimb și să mă prezint familiei Benotti într-o ținută decentă.

Am lăsat sacul jos și m-am întins pe iarba proaspătă închizând ochii pentru câteva clipe. Nimeni din vilă nu putea să mă vadă, numai vizitatorii care soseau de pe drum.

Am avut impresia că dormisem câteva ore. Și totuși, abia trecuse o jumătate de oră până când zgomotul de pași pe pietriș m-a trezit. Năucită, m-am ridicat și m-am uitat de jur-împrejurul meu.

Așezată pe iarbă, am văzut în primul rând o pereche de pantofi, apoi niște pantaloni de in, o cămașă de mătase. și în sfârșit o figură cunoscută, cu ochi albaștri.

- Oh! Nu.

M-am ridicat imediat, cu mișcări stângace.

- Ia te uită, a remarcat el. Iată-l pe ariciul englezesc

adormit în grădină!

- Ce faci aici?

- Aici locuiesc. Trebuie să fii englez ca să ieși pe o asemenea căldură. In fine, s-a mai liniștit puțin, se apropie ora ceaiului.

- Ora ceaiului? In Italia?

- Un frumos obicei englezesc. Vara, ceaiul este servit pe terasă. Nu vrei să vii și tu?

Am clătinat din cap în semn de negație.

- Voi veni puțin mai târziu. In clipa asta nu sunt prea prezentabilă.

- Nu-ți face griji! a intervenit imediat bărbatul. Aici, nimeni nu ține la protocol. Și prezența ta o să-i facă plăcere bunicii. Nu prea are ocazia să întâlnească englezi. In afară de mine, bineînțeles. și eu sunt doar pe jumătate englez.

- Bunica. ta ? am repetat, încurcată. *Signora* Carmela Benotti?

- Aha!. Deci n-ai venit întâmplător aici! Cine ești dumneata?

- Nina Hughes. Bunica a fost guvernanta copiilor Carmelei Benotti, din 1932 până când a început războiul.

- Legendara Miss Milford? a repetat el neîncrezător. Ești nepoata ei? Dar. nu-i semeni deloc!

- Ceea ce spui este de-a dreptul ridicol! Sperai ca nepoata să aibă ochelari mici și rotunzi și să fie pieptănată cu coc?

- Bineînțeles că nu! Bunica are o fotografie cu Lallie. Pare o femeie deschisă, nicidecum severă. După părerea mătușii mele Serafina, era severă în clasă și în timpul mesei, însă era plină de veselie și de personalitate restul timpului. Aici, toată lumea o iubea.

M-a privit îndelung, vizibil contrariat, apoi a adăugat:

-Bunica o să ia ceaiul peste un sfert de oră. Să mergem acolo.

- Nu!

Încăpățânată, cu ochii ațintiți pe hainele mele mototolite și pline de praf, mă simțeam din ce în ce mai stânjenită.

- Sunt sigur că n-o să acorde importanță ținutei tale. Doar să nu apari în bikini. Este singurul lucru modern care nu-i place absolut deloc, și Lucia se încăpățânează să se bronzeze pe terasă în. Acum, vino.

Avea un ton autoritar, care nu mi-a plăcut.

- Nu! Am să vin mâine.

El s-a aplecat și, calm, mi-a luat sacul.

- Nu fi fraieră! De ce ai făcut tot drumul pe o asemenea căldură dacă nu vrei s-o cunoști pe bunica?

- N-am spus așa ceva! Dar astăzi, aș vrea doar să văd casa. Și pe urmă. eram obosită și am adormit.

El s-a îndreptat spre casă, și a trebuit să-l urmez pentru că avea sacul meu în mână. M-a invitat să mă instalez

undeva pe terasă, câtă vreme el se ducea s-o cheme pe *signora* Carmela Benotti. Sprijită cu coatele de balustradă, aveam în fața ochilor peisajul frumos al văii.

Glasuri. M-am întors. Bătrâna traversa încet terasa ca să vină la mine. Scundă, foarte slabă, avea o ținută trufașă. La optzeci de ani, părul negru de altădată era acum grizonant. Deși plin de riduri, chipul ei își păstrase prospețimea și ochii migdalați erau plini de viață. Era îmbrăcată cu o rochie elegantă, de culoarea fildeșului. La un moment dat, diamantele inelului i-au sclipit.

Ajunsă în fața mea, s-a uitat cu atenție la mine.

- Nepotul meu mi-a spus că ai vrea să mă vezi, a declarat bătrâna în italiană.

- într-adevăr.

Am tras adânc aer în piept înainte de a continua:

- Sunt Nina Hughes.

A aplecat ușor capul, la fel cum făcuse și el când mă văzuse la hotel. Nepotul rămânea în spatele ei.

- Nu cred că te cunosc, a murmurat bătrâna doamnă, gânditoare. In afară de nume. Hughes.

Apoi a făcut ochii mari și m-a privit, nevenindu-i să creadă. Deodată, a sărit în sus de bucurie. Mâna ei mică se crispase pe mânerul bastonului în timp ce mă sorbea din priviri.

- Oh! Asta. nu se poate! a exclamat cu glasul gâtuit de emoție. După atâția ani. Mi-a scris în urmă cu foarte mult timp ca să mă anunțe că se mărită. și iată-te acum, aici! Draga mea Lallie! Unde este? De ce nu te-a însoțit?

- Este în voiaj de nuntă, am răspuns zâmbindu-i. Bunicul a murit acum cinci ani, și ea abia s-a măritat.

Bătrâna a pufnit în râs. Un râs cristalin, de fată.

- O recunosc pe Lallie a noastră. Nu este genul de femeie care să-și petreacă bătrânețea jucând bridge sau ocupându-se de acțiuni de binefacere! Ne-a învățat atâtea lucruri. Mai mult ca toate cărțile pe care le-am citit vreodată! Ei bine, draga mea, bine ai venit la noi! Nimic nu putea fi mai plăcut decât această vizită!

A străbătut distanța care ne despărțea, m-a prins de mână și s-a aplecat către mine. Am sărutat-o pe obraz, în același timp stânjenită și încântată, și am simțit-o tremurând de emoție. Am simțit și eu un val de afecțiune pentru bătrâna aceasta pe care abia o cunoscusem.

Nepotul stătea tot în spatele ei, nepăsător. Observa scena care se desfășura în fața lui și doar ochii-i păreau puțin mai scânteietori.

Bătrâna s-a întors spre el.

- Acum ne poți aduce ceaiul, Carlo. Spune-i Terezei că astăzi va fi o adevărată ceremonie englezească.

- Ce preferi: ceai chinezesc sau de Ceylon?

- Oh! Chinezesc, te rog. Cu o felie de lămâie.

Carmela Benotti a urmărit cu privirea silueta care se îndepărta, apoi, cu un zâmbet larg pe buze, și-a îndreptat atenția asupra mea.

- La sfârșitul războiului, fata mea, Giovanna, s-a măritat cu un englez: căpitanul Edward Rossman. Și-au botezat băiatul Charlie dar pentru mine, el a fost întotdeauna Carlo. Eu sunt cea care m-am ocupat de el pentru că părinții i-au murit de febră tifoidă când nu avea decât zece ani.

- îmi pare rău. am murmurat stânjenită.

M-a privit, cu acea jumătate de zâmbet a vârstnicilor care au învățat să accepte totul, și n-a spus nimic. Atunci am asociat numele pe care le auzisem: Carlo. Charles . Charles Rossman. Și mi-am adus aminte. *Rain on a summer afternoon,* " Ploaia dintr-o după-amiază de vară". Una dintre replicile de la sfârșitul piesei, pe care nu am uitat-o niciodată era:" Lacrimile vieții mele, semănând cu ploile de vară care apar după-amiaza."

Așadar, era celebru. Exceptând decesul prematur al părinților, viața se dovedise foarte îngăduitoare cu el.

- Așază-te pe un șezlong, mi-a spus Carmela. Ai atâtea lucruri să-mi spui.

Bătrâna s-a așezat în fața mea oftând ușurată. Carlo s-a întors și a luat loc lângă bunica lui. Acum sufla o briză ușoară, făcând atmosfera mai respirabilă. Evitând să mă uit

la sandalele mele prăfuite, am răspuns mulțimii de întrebări pe care mi le punea ca un copil curios.

Am început să-i spun povestea detaliată a vieții lui Lallie. Cum s-a măritat cu bunicul; nașterea celor doi băieți: tatăl meu și unchiul Adam. Anii liniștiți în care a avut grijă de familie; afacerea, din ce în ce mai înfloritoare.

Intre timp, servitoarea numită Tereza ne-a servit ceaiul pe un platou de argint pe care se mai aflau fursecuri și o minunată prăjitură cu fructe. Am luat o cană de porțelan fin și am băut o înghițitură de ceai, conștientă de privirea insistentă a lui Carlo. Carmela îmi spunea acum noutățile care apăruseră în familia Benotti.

- Mario. a început ea.

- Cel care nu era în stare să rămână două minute la locul lui, am citat-o pe Lallie.

Bătrâna a clătinat din cap, cu un zâmbet pe buze.

- Intr-adevăr! Astăzi a reușit să se fofileze. Conduce împreună cu cei doi băieți ai lui fabrica noastră textilă din Torino. Afacerea asta a cerut multă muncă și multe sacrificii, dar astăzi este în plin avânt. Serafina s-a măritat cu un american. Trăiește în Washington. Cei trei copii ai ei au crescut acolo. Vor veni toți cinci să mă vadă la toamnă.

Bunica a oftat și a tras concluzia:

- Este trist că familia s-a împrăștiat.

- Gândești și acum ca pe vremea feudală! a intervenit

Carlo.

Carmela l-a bătut prietenește pe mână.

- îmi rămâne bineînțeles Carlo, care îmi face vizite destul de des. Și pe urmă, Mario și copiii lui. O casă fără copii parcă este lipsită de viață.

- Și Elena? Nu mi-ai spus nimic despre ea.

Gazda a lăsat ochii în jos și și-a privit în tăcere mâinile. Când a ridicat din nou capul, orice urmă de entuziasm se ștersese de pe chipul ei.

- Elena nu s-a măritat niciodată, a răspuns bătrâna cu o voce neutră. Locuiește aici, cu mine.

- Și slavă Domnului, are cu ce să se ocupe, a intervenit din nou Carlo. Este pe post de secretară, damă de companie, și conduce casa cu o mână de stăpână, ceea ce nu e un fleac.

M-am întors spre el:

- Carlo, dacă am înțeles bine amintirile lui Lallie, tu înseamnă că ești Charles Rossman? Cel care scrie piese de teatru, și mai este și actor uneori?

El a încuviințat clătinând din cap.

- Carlo a reușit foarte bine în domeniul ăsta, a remarcat Carmela cu mândrie. A scris și cărți despre istoria teatrului.

- Dragă bunico, cred că domnișoara Hughes nu este interesată de un curriculum vitae al meu!

Bătrâna doamnă a părut puțin jignită de această remarcă și s-a grăbit să adauge:

- Acum doi ani am văzut că una din piesele tale s-a jucat la Londra. Era vorba despre *Ploaie într-o după-amiază de vară.* Bănuiesc că toată familia e mândră că în rândurile ei se află un artist ca tine.

- Am fost special la Londra ca să asist la premieră, mi-a spus Carmela. Ție ți-a plăcut?

- Foarte mult. Dar deznodământul este pesimist.

- Viața nu are întotdeauna deznodăminte fericite! a spus el sobru.

- Carlo a mai scris o piesă care va avea premiera anul viitor, în ianuarie. Am să mă duc s-o văd. Se numește „Afară e noapte“. Bizar titlu, nu-i așa?

- Asta va atrage spectatorii! a declarat autorul cu indiferență.

Am încuviințat și m-am întors spre Carmela.

- Cred că a venit timpul să plec.

Gazda ne-a privit pe rând, gânditoare. Cum părea că-și face griji pentru confortul din hotel, am liniștit-o aducând elogii stabilimentului *signorei* Rosa.

- De ce nu vii să te instalezi aici? Aș fi încântată să o primesc pe nepoata lui Lallie sub acoperișul meu. Trimit pe cineva să-ți aducă bagajele.

- Nu, mulțumesc.pentru că aștept un prieten care trebuie să sosească la hotel peste două zile. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu el. îl cheamă Dominic Hamond.

Carlo s-a ridicat și a spus:

- Te duc eu la hotel.

- Pot să mă întorc și pe jos.

- Nici pomeneală! a intervenit Carmela. Ascultă, draga mea, mâine e sâmbătă: Mario și Giotta vor veni după-amiază cu copiii și nepoții. Vor rămâne la cină. îți propun să vii mai devreme, ca să am timp să-ți arăt casa. Carlo o să vină să te ia.

Era o invitație pe care. am acceptat-o cu plăcere.

Capitolul 3

Când traversam aleea pietruită, am întors capul. Carmela stătea sprijinită cu coatele de balustradă, cu ochii ațintiți asupra noastră. Acum nu mai părea mândră și autoritară, ci subțire, fragilă. I-am făcut semn cu mâna înainte de a urca în mașina lui Carlo, un Alfa Romeo alb.

Drumul de întoarcere s-a desfășurat în tăcere. Șoferul conducea cu îndemânare pe drumul în serpentine. Când am ajuns la cafenea, în loc să se îndrepte spre hotel, a traversat satul în celălalt sens, fiind cu băgare de seamă la grupurile de copii care apăreau de peste tot. La ieșirea din Carreza, a luat-o pe un alt drum față de cel pe care mă adusese taximetristul în aceeași dimineață.

- Unde mergem? am întrebat.

- Dacă ți-aș spune că tocmai te-am răpit, ce-ai zice, *signorina?...*

- Ți-aș răspunde că îți pierzi vremea! Părinții mei îți vor plăti o răscumpărare ridicolă. Nu sunt din cale afară de bogați.

- Vai de mine. Și eu care te credeam o moștenitoare bogată.

- Ce te-a făcut să crezi asta?

- Păreai atât de ordonată, adeptă convinsă a unor anumite principii. De obicei, în vacanță ești mai degajat.

- Ce spui despre faimoasa reticență englezească?

- O cunsc foarte bine. Străbunica și tatăl meu au fost și ei

englezi.

A încetinit mașina, s-a angajat într-un intrând în coasta muntelui și a oprit motorul. O altă mașină și două motociclete mai erau acolo. Carlo a coborât din mașină și m-a invitat să-l urmez. Am traversat amândoi drumul.

- Privește! a exclamat orgolios. Nu există un loc din care să vezi o priveliște mai frumoasă în munții ăștia. Câmpia se desfășoară la picioarele noastre și, spre sud, ajunge până la mare. Suntem la fel de aproape și de frontiera franceză care se află la vreo două ceasuri de drum de aici.

Puncta cu degetul direcțiile. Dar. era obligat să stea atât de aproape de mine? De ce-și pusese neglijent mâna pe umărul meu? Gestul nu era deloc deplasat, însă contactul acesta îmi provoca o stranie stânjeneală.

Incercam să-mi stăpânesc tulburarea, și admiram spectacolul feeric ce mi se oferea privirii. Culmile munților pluteau pe deasupra norilor care, în apropiera apusului de soare, căpătau niște culori pastelate. Jos, valea se acoperea încet cu un cearșaf de umbră albăstruie.

- Este un loc atât de magic, am murmurat. Care te inspiră.

- Am o casă în zona franceză. O fermă veche cu pereți groși, care păstrează răcoarea. Domină marea. Acolo nu este decât soare, parfum de flori, și un sătuc de trei ori mai mic decât Carreza. Mă duc acolo să scriu. Nu am telefon, televizor, nici o distracție.

- Dacă peisajul este superb, așa cum spui, nu-ți distrage atenția?

- Nu. Am o voință de fier atunci când vreau să fac ceva.

Eram convinsă de acest lucru.

- Lallie mi-a vorbit despre un sătuc plin de culoare, situat lângă frontieră. Se numește Vintimille. A petrecut acolo câteva zile de vacanță cu mama ta și cu Serafina, și mi-a vorbit de multe ori despre încântătoarea piață de flori, despre.

M-am oprit dintr-odată, stânjenită de privirea lui insistentă.

- Din păcate, lucrurile s-au schimbat foarte mult, a oftat el. Câți ani ai, Nina?

- Douăzeci și unu. De ce?

- Ce-ai văzut din lumea asta?

- Nu mare lucru. Am fost la Paris, într-o excursie organizată la școală. Am mai fost în vacanță în sudul Spaniei, acum doi ani. Dar am toată viața în față.

- Intotdeauna e prea scurtă pentru câte ai vrea să faci.

- Parc-o aud pe Lallie! Atunci când Dominic s-a hotărât să-și abandoneze slujba ca să întreprindă această călătorie prin Italia, aproape m-a forțat să-l urmez.

Carlo s-a îndepărtat un pas.

- Dar unde o să stea? Hotelul e plin, a declarat el imediat.

- De unde știi?

- Am întrebat-o pe Roza azi-dimineață. Și pe urmă, în

Carreza se știe totul! In orice caz, nu sunt decât patru camere: familia italiană ocupă două, francezii una, și tu, ultima.

- Camera mea are un pat dublu.

- Rosa este o femeie de modă veche. N-ar tolera așa ceva niciodată sub acoperișul ei!

- Atunci am să întreb și la cafenea.

- Emilio nu închiriază camere. Cum ar putea să facă așa ceva bietul om, câtă vreme are nevastă, cinci copii și o soacră?

- Bine. Am să accept invitația bunicii tale și o să-i cedez lui Dominic camera de la hotel.

- Te măriți cu el?

- Probabil.

S-a uitat la mâna mea stângă.

- Nu ai verighetă. Trăiești cu el? a continuat cu dezinvoltură, ca și cum ar fi vorbit despre vreme.

- Cred că asta nu te privește!

Furioasă, m-am dus la mașină. Cu mâna pe portieră, m-am întors:

- Dar tu? Ai pe cineva?

- Am cunoscut mai multe femei. Dar este altceva.

A venit și el și s-a instalat la volan.

- Am treizeci și doi de ani, nu sunt însurat încă. Pe unele chiar le-am iubit.

Cuvintele acestea mi-au răsunat în cap.

Cu ochii ațintiți asupra drumului din fața lui, Carlo nu a

încetinit decât când am ajuns pe străduța hotelului. Oamenii luau aer afară. Toate capetele s-au întors către noi.

- N-are rost să mă însoțești, am declarat sec.

Am ieșit grăbită din mașină ca să nu aibă timp să-mi deschidă portiera.

*
* *

Seara, am cinat din nou în curte. De data aceasta, toate mesele erau pline. Singurătatea începea să mă apese. Abia așteptam să vină Dom. Mâine, poate.

A doua zi, după ce am inspectat conținutul dulapului meu, am scos de acolo o rochie de bumbac cu bretele cu motiv floral și m-am încălțat cu niște sandale cu toc mic. La începutul după-amiezii, m-am instalat la bar, încântată că Maria nu era de serviciu. Cocoțată pe un taburet, urmăream mișcările de pe stradă. De îndată ce mașina Alfa Romeo a apărut, am țâșnit de la locul meu și m-am dus să-l întâmpin pe Carlo, care coborâse deja din mașină.

- Un buchet de primăvară! a declarat el cântărindu-mă din priviri.

- Mulțumesc. Doar nu te gândeai că o să vin la bunica ta îmbrăcată ca ieri.

- Ții atât de mult la conveniențe! Ce am ajunge fără fete cu principii ca tine. Ceea ce nu este cazul Luciei, care se plimbă prin fața bunicii doar în bikini! Carmela nu înțelege cum pot fi fetele atât de exhibiționiste în fața bărbaților.

- Tu nu crezi la fel?

- Cerule! Nicidecum! Imi place să privesc ce au de arătat.

- Italiencele sunt puțin mai. rotunjoare decât mine, am spus eu, puțin stânjenită.

- Nu-ți face griji. Cu bucătăria Rosei.

- Lucia e sora ta?

- Nu, verișoara. Este mezina familiei unchiului Mario. Are nouăsprezece ani. Un copil răsfățat, dar nu irecuperabil. Este foarte drăguță, ceea ce creează multe probleme.

- Are prea mulți prieteni?

- Niciodată nu sunt prea mulți, însă Lucia se simte atrasă de tineri care, la fel ca ea, nici nu muncesc, nici nu au planuri pentru viitor. Niște petrecăreți care n-au nimic în cap.

- Fără îndoială că lumea ar fi mai tristă fără ei.

- Du-te și spune-i asta unchiului Mario! Lucia a plecat la Milano să-și vadă niște prieteni. Ar fi trebuit să se întoarcă după trei zile. Dar se pare că a mai întâlnit pe cineva, pe care l-a adus de altfel cu ea. Giotta, mama ei, bineînțeles că este agasată. Drăguța mea verișoară s-a îndrăgostit la prima vedere.

Străduța era pustie. Absorbiți de discuție, rămăseserăm pe trotuar.

- Eu nu cred în dragoste la prima vedere.

- Cu atât mai rău pentru tine, frumoasa mea. Doi oameni se întâlnesc, se aprinde o scânteie. Flacăra durează toată viața. sau cât un foc de paie. N-are nici o importanță! Ceea ce contează este să nu te arzi. Și totuși, englezii sunt

foarte dotați în privința asta. Emoția brutală, care suflă spre tine cu violența unei furtuni.

Vorbea serios? Chiar ironice, aceste cuvinte nu făceau altceva decât să-mi confirme părerea pe care mi-o făcusem despre el. Se juca cu cuvintele, la fel cum se juca probabil cu femeile.

- Nu ești de acord cu mine? m-a întrebat întinzându-mi mâna să mă ajute să mă instalez în mașină.

Mâna lui o atingea pe a mea și deodată, am început să sper că nu și-o va retrage. Bărbatul acesta era mai periculos decât îl crezusem la prima vedere. Trebuia să fiu atentă.

- Sentimentul ăsta mi se pare destul de tulburător, am replicat atunci când s-a așezat lângă mine.

- Nu asta încerci și tu pentru Dominic Hamond?

- Nu. Dragostea poate să mai fie și simplă, blândă, confortabilă. Ceea ce spui este atât de convențional.

- Oh! Nu. Te înșeli, Nina.

- Uiți ceva.

Carlo introdusese deja cheia în tabloul de bord. S-a întors către mine.

- Ce uit?

Rezemat cu spatele de portieră, se uita la mine atât de insistent încât am fost nevoită să întorc privirea.

- Scânteia despre care vorbeai. Este efectiv orbitoare dacă cei doi sunt atinși cu gingășie. Ce se întâmplă dacă pentru

unul dintre ei nu există cale de întoarcere?

- Nefericirea. subiectul preferat al scriitorilor.

- Disperarea. Oricum ar fi, cred că ceea ce spui nu este decât o exagerare.

- Te înșeli.

Mă enerva. Relația mea cu Dom nu era atât de complexă, dar ne iubeam! Ceea ce simțeam unul față de celălalt nu era un simplu foc de artificii!

- Și crezi că o să dureze toată viața? a remarcat el pornind mașina.

- Da. Suntem niște oameni cu bun-simț, nu niște romantici care caută să se integreze spiritual în absolut.

- Ce trist!. a oftat el.

Peisajul îmi defila prin fața ochilor. După câteva clipe, intrigată de tăcerea însoțitorului meu, m-am întors spre el și am remarcat că făcea eforturi să rămână serios.

- Ce-i atât de amuzant?

- Tu ești! La douăzeci și unu de ani, așa cum pretinzi, ai capul plin de lucruri serioase și de trăit, n-ai trăit deloc! Câteva lecții ar trebui să îndrepte situația.

Glumea, era clar. Insă dincolo de flecăreala lui de om de litere se ascundea ceva mai profund, mai obscur, care mă tulbura. Știa și el acest lucru, eram sigură.

A încetinit, s-a aplecat spre mine și mi-a atins buzele cu un sărut. O mângâiere caldă, fugară. Am închis ochii în timp

ce mâna lui îmi cuprindea umărul gol. N-a durat decât câteva secunde, după care s-a îndepărtat încet de mine. Când am deschis ochii din nou, îmi zâmbea gentil.

- Nu, a remarcat el. Cu siguranță, n-ai fost niciodată îndrăgostită.

Am păstrat amândoi tăcerea tot restul drumului și nu m-am liniștit decât traversând aleea casei.

Așadar, venise ceasul să vizitez legendara Villa. M-am lăsat condusă de *signora* Benotti din cameră în cameră, admirând plafoanele pictate, mobila florentină, oglinzile cu rame aurite. Marmură de Carrara, cristale de Boemia, covoare persane. La sfârșit m-a încântat un orologiu vechi, de o valoare inestimabilă.

Fiecare obiect prețios era pus în valoare de locul în care se potrivea cel mai bine, ales cu gust, fără nici urmă de ostentație.

- Tatăl soțului meu, a spus *signora,* era un pasionat colecționar de obiecte de artă. De altfel, el a fost cel care a construit casa asta. Nu mai suporta agitația din oraș. Aici aducea toate achizițiile.

- Soțul mai trăiește?

- Nu. A murit la doi ani după începerea războiului. Mario nu avea decât treisprezece ani. Eu a trebuit să preiau conducerea fabricii, ceea ce n-a fost deloc ușor. Iți închipui.. o femeie, conducând o asemenea afacere pe vremea aceea în

Italia.

Bătrâna a ridicat din umeri, cu o expresie gânditoare.

- Am urât atât de mult războiul.

Pe buze i-a apărut un zâmbet discret. Privirea ei părea pierdută în vremurile trecute când a reluat:

- La moartea lui Mussolini, armata de partizani s-a retras aici, în nord. Mii de oameni au fost torturați din cauza pânzei mârșave de intrigi. Dar din fericire, mulți au scăpat. In munții ăștia există trecători pe care numai cei inițiați le cunosc, *signorina.* Pasaje care ajung în Franța. Puteau să găsească refugiu și aici, la Villa, a adăugat mândră bătrâna. Era vorba despre un joc periculos și, cât a trăit, soțul meu nu m-a lăsat niciodată să particip la el. Insă după aceea, am fost bucuroasă să pot da o mână de ajutor celor care aveau nevoie. Intr-o seară, patru oameni au venit cu un camion. Nu căutau partizani. Aveau în cap alte planuri. Oh, nu se gândeau la violuri sau masacre, pur și simplu auziseră vorbindu-se despre colecția care se afla în posesia mea. Au venit deci într-o noapte friguroasă de ianuarie, în timp ce eram aici, doar cu cei patru copii ai mei și doi servitori bătrâni. Erau înarmați. In cazul acela era mai bine să nu opunem rezistență. Le-am lăsat deci pe canalii să ia ce-i interesa din casă. Am răsuflat ușurată când i-am văzut plecând. Au luat ce-au vrut, dar nu s-au atins de noi. Mă gândisem de multă vreme că putea să mi se întâmple așa ceva și totuși n-am ascuns toate obiectele de valoare. Nu

știam cum puteau să reacționeze; furioși la culme, ar fi putut să se răzbune pe copiii mei.

Cine ar fi bănuit un asemenea curaj la o femeie atât de micuță?

- N-au fost prea ușor de ascuns picturile, a oftat bătrâna.

- Lallie chiar mi-a vorbit despre niște tablouri remarcabile. Mi le-a și descris.

- Ți-a vorbit despre *Madonna* lui Feronese?

- Da. Era tabloul ei preferat.

- Și al meu.

S-a uitat pătrunzător la mine și mi-a spus:

- Am să ți-o arăt. Pentru că îmi placi. și de asemenea, în amintirea lui Lallie.

- Sunt extrem de mișcată de această atenție. Deci, ați scăpat de hoți? De bună seamă că ați ascuns-o bine.

- *Madonna* era pur și simplu suspendată pe un perete, în spatele dulapului în care îmi pusesem blănurile și superbele rochii de seară pe care nu le mai purtam. Bineînțeles că le-au luat pe toate pentru femeile și amantele lor. Vino, urmează-mă!

Am urmat-o până într-o încăpere de la capătul culoarului. Am traversat camera ei, pe care o văzusem deja. Acolo, a deschis o cutie făcută dintr-o carapace de broască țestoasă cu încrustații de argint și a luat o cheie. Apoi, făcându-mi semn cu mâna s-o urmez, a ridicat o perdea

groasă de catifea în spatele căreia se aflau patru trepte pe care le-a coborât.

- Aceasta este capela mea personală, mi-a spus pe un ton confidențial, răsucind cheia în ușa masivă de lemn.

Eram undeva sub nivelul pământului. In fața mea, în partea de sus a peretelui, se aflau două ferestre mici, protejate cu gratii. Nici un copil, oricât ar fi fost de slab, n-ar fi reușit să treacă printre gratii. Am remarcat un sistem de alarmă montat la aceste deschideri spre exterior. Carmela nu neglijase nici un amănunt ca să-și protejeze tabloul.

Această capelă de mici dimensiuni, era austeră. Nici un ornament nu acoperea pereții decolorați de trecerea timpului. Pe jos, erau dale de mozaic albe și albastre. Două covorașe de catifea albastră erau puse în fața altarului. Acesta era acoperit cu o stofă brodată cu fir de aur și argint.

Intrând în încăpere, Carmela a apăsat un întrerupător. S-au aprins două spoturi. Erau orientate spre perdelele de catifea albastră care acopereau peretele din spate. Bătrâna s-a apropiat încet și a tras de un șnur. Cele două perdele s-au dat încet la o parte, cu un sunet de oftat.

Am înaintat câțiva pași, cu ochii ațintiți asupra *Madonnei* lui Feronese.

Lallie avea dreptate. Pictura era excepțională.

Nu aveam în față o tânără femeie ținând în brațe un bebeluș zâmbitor. Aceasta era mai matură. Și copilul avea vreo trei ani. Mâna lui era deschisă. La fel și a Fecioarei,

aproape de degețelele durdulii. Ca și cum, pentru prima dată, El se îndepărta de dragostea maternă pe care ea i-o oferise până atunci. Extraordinarul talent al lui Feronese apărea pe fața copilului. O tușă subtilă, aproape imperceptibilă, de tristețe în adâncul ochilor lui. Un pliu în colțul gurii. Mâna aceea , întinsă încă. Fecioara avea aspectul unei evreice tinere, cu părul lung și negru.

Bătrâna a clătinat din cap cu o expresie gravă.

- Știam că o să-ți placă. De fiecare dată când o contemplu, mă consider egoistă. Această *Madonna* ar trebui să fie expusă în una dintre cele mai mari galerii ale lumii, astfel încât mii de oameni s-o poată admira. Și pe urmă îmi spun, nu, atâtea picturi au fost furate, distruse. Aceasta îmi aparține. Viața îmi datorează măcar atâta lucru. La moartea mea, își va relua locul de onoare care i se cuvine. Se va descoperi atunci că Feronese n-a fost furat o dată cu celelalte bunuri ale mele. Am dreptate?

A tras la loc perdelele de catifea și m-a privit atent.

- Tu ești foarte sensibilă, draga mea. Tânărul care te așteaptă la Carreza. ai de gând să te măriți cu el?

- Așa sper.

Am părăsit capela și gazda a încuiat ușa în urma noastră.

- Doar „speri"? Deci nu este nimic stabilit între voi?

- Mai mult sau mai puțin. am răspuns cu prudență.

Carmela a ridicat ochii spre cer, oftând încet.

- Vrea să stea cu tine?

- In realitate, nu vrea să ia o hotărâre înainte de

terminarea vacanței în Italia.

- Și tu te mulțumești cu atât?! Unde ți-e orgoliul?.

- In ziua de azi, oamenii preferă să fie siguri pe ei înainte de a se angaja. Căsătoria nu mai este atât de importantă, și.

- Am mai auzit asta! mi-a tăiat-o Carmela, strâmbându-se. Lucia îmi ține și ea asemenea discursuri. In realitate, oamenii nu vor să vadă și nu se angajează.

A pus din nou cheia în cutie și s-a întors spre mine.

- Bărbatul meu era un om bun, sensibil. Ne iubea pe toți și ne înțelegeam foarte bine, în ciuda unor divergențe de opinie. Legătura noastră a fost ceea ce Lucia numește o căsătorie aranjată. Familiile noastre doreau această alianță. Simțeam unul pentru celălalt afecțiune și un respect reciproc. dar nu eram îndrăgostiți unul de celălalt.

- Și dacă ai fi întâlnit pe cineva pe care să-l iubești cu adevărat după căsătorie?

Privirea ei era sinceră, deschisă.

- Mariajul nostru a fost o reușită. Dragostea? Da, bineînțeles, vine și asta. Dar nu este esențială. Dragostea înseamnă rutină. Căsătoria este altceva. Singura piatră de încercare, singurul filtru. Să nu crezi niciodată în dragoste, numai în căsătorie, care este un angajament durabil.

- Nu-i așa întotdeauna, am spus, complet derutată. Constrângerile sunt uneori foarte apăsătoare.

Carmela m-a privit, gânditoare.

- Carlo ar trebui să se însoare.

- Se pare că nici nu se gândește la așa ceva. Fără îndoială, îi place foarte mult libertatea.

- Libertatea? a spus bătrâna ridicând din umeri. Un bărbat are nevoie de o femeie alături. Fără îndoială că a avut niște aventuri. Mi-a mărturisit totuși că n-a iubit niciodată o femeie atât de mult încât să o ceară în căsătorie. Insă tu. Da, sunt sigură că i te-ai potrivi de minune. Ar trebui să fac în așa fel.

- Nicidecum, *signora!* Suntem foarte nepotriviți!

- Numai că.

- Și pe urmă. îl iubesc pe Dominic.

- Ah! Da, ai dreptate, Dominic.

Vizibil nu prea convinsă, a schimbat subiectul.

- Când te întorci în Anglia, să nu uiți să-i spui lui Lallie că o aștept nerăbdătoare să-mi facă o vizită, bineînțeles cu soțul ei.

Carlo a venit cu noi la ceai. M-am străduit să mă port cât mai firesc cu el, conștientă de privirea atentă cu care ne urmărea bunica lui. Vârstnicilor le place felul acesta de intrigi. Speram doar ca gazda mea să nu fie prea decepționată.

El mi-a propus să facem o plimbare prin grădină în vreme ce *signora* Benotti dădea ordine pentru cină.

- Am aflat că ai văzut *Madonna,* a declarat el în timp ce Tereza începuse să strângă masa.

- M-a impresionat profund. Subiectul este tratat într-o

manieră atât de particulară.

- Pictura este foarte valoroasă. Acum, vei descoperi o altă comoară, grădina. Atunci când bunicul a pus să se construiască această casă, în împrejurimi nu erau decât niște câmpuri pustii. Au trebuit ani și ani de muncă pentru a se obține asemenea rezultate. De unde vrei să începem vizita?

- De la grotă. Cavernele m-au fascinat întotdeauna.

Am pornit într-acolo. Cum ne apropiam de intrarea în grotă, am distins silueta unei femei.

- Cine este? am întrebat.

Insoțitorul meu a oftat resemnat.

- Mătușa Elena.

Capitolul 4

O bancă de fier forjat se găsea la intrarea în grotă. Femeia care era așezată acolo, ne-a văzut. Era scundă și bine proporționată. Părul negru, tăiat scurt, îi punea în valoare trăsăturile fine ale feței. O sclipire de curiozitate i s-a aprins în ochi când m-a văzut.

Purta o rochie elegantă de mătase vernil împodobită cu un șirag de perle și sandale fine, cu toc. Era imaginea perfectă a unei femei de familie bună, care nu a trecut de patruzeci de ani.

- Mătușă Elena! a exclamat Carlo. Nu ai fost cu noi la ceai.

- Știi foarte bine că nu iau niciodată ceaiul de după-amiază, a replicat ea, nervoasă. E un obicei englezesc, nu italienesc!

Carlo a făcut prezentările și mătușa a clătinat din cap cu un gest convențional.

- Deci tu ești micuța englezoaică despre care mi-a vorbit mama? Nepoata legendarei Lallie. Vorbesc mai rău englezește decât frații și surorile mele pentru că bunica ta a plecat când eram foarte mică. Insă presupun că tu vorbești la perfecție italiana. Tot mulțumită legendarei Lallie!

Spunând acestea, a izbucnit într-un râs încordat.

- Fii atentă, *signorina*, a adăugat cu o notă de ironie în glas. Mama caută să-și însoare nepotul, și știu că-i plac englezii.

- Bunica nu vrea să am un eșec în presupusa mea căsătorie, a intervenit Carlo.

- O adora pe Lallie. Nu va depune ușor armele.

- Mama dumitale nu cred că ar fi de acord cu vorbele acestea, *signorina* Benotti, am remarcat imediat.

Carlo a ridicat sprâncenele, ca și cum problema asta nu avea nici o importanță și s-a întors către mine:

- Nina o să se mărite cu un tânăr englez, mătușă Elena. Va veni și el cât de curând la Carreza.

- Asta nu este genul de amănunt care s-o deranjeze pe mama.

- Povestea asta-i absurdă, am spus eu. Mi-ai promis că o să vizităm grădina.

- Bineînțeles, mi-a răspuns amabil. Vrei să vii cu noi, mătușă Elena?

Aceasta a clătinat hotărât din cap și, întorcându-ne spatele, a pornit spre casă.

- Nu da nici o importanță spuselor mătușii, a zis atunci Carlo. Ca toți italienii, bunica este foarte atașată valorilor familiale. Este convinsă că fericirea mea pleacă de la căsătorie. Dar, avându-i în vedere vârsta, nu vreau să fiu prea aspru cu ea în problema libertății mele.

- Câtă vreme ține atât de mult la instituția asta, cum se face că n-a reușit să-i găsească Elenei un soț?

- Mătușa a fost întotdeauna o problemă. După cum ai

putut să constați singură, are un temperament nervos, e mult prea emotivă. chiar pentru o italiancă. Carmela se apropia de patruzeci de ani când a născut-o. A stat prea mult să se gândească pentru ultimul copil. Recunoaște și ea acum acest lucru. Incă din adolescență, Elena nu-și asculta decât pornirile inimii ei, care nu erau întotdeauna bine gândite.

- De ce? Alegerile ei erau tot atât de smintite ca ale Luciei?

- Așa se pare. Elena nu are o avere personală, dar aparține unei familii burgheze și va moșteni o sumă mai mult decât îndestulătoare la moartea Carmelei. Cei mai mulți dintre bărbații pe care a pus ochii erau niște oameni interesați. Sau cel puțin așa pretinde bunica.

- Ei și? m-am revoltat eu. Avea oricum dreptul să ia singură această hotărâre!

- Cred că au avut niște discuții aprinse pe tema asta. Dar până la urmă, Carmela a câștigat bătălia. Are o voință ieșită din comun.

- Este. și. posesivă? am murmurat, sceptică.

- Nu sunt eu în măsură să judec. Oricum ar fi, totul s-a terminat când se apropia de treizeci de ani; Elena s-a îndrăgostit la nebunie de un bărbat însurat și cu copii. Pusese la cale să fugă cu el. Aveam cincisprezece ani și îmi aduc aminte că nu te mai puteai înțelege cu ea. O făcuse pe Carmela abia să aștepte s-o vadă plecată.

- Și?.

- Bărbatul în chestiune a fost implicat într-o afacere necurată de răpire a unui copil. A petrecut mai mulți ani în spatele gratiilor. Când s-a eliberat în cele din urmă, pur și simplu a dispărut.

- Biata Elena.

- Eu cred că uneori trebuie să-ți forțezi destinul. Elena ar fi putut să profite de acest eveniment dramatic ca să plece de acasă și să zboare cu aripile ei. Insă fără îndoială că era prea bulversată ca să ia o asemenea hotărâre. Era la pământ.

Am intrat în caverna de piatră. Statuia pe care o întrezărisem la prima vizită la Villa era o reproducere a unei zeițe grecești. Trona în mijlocul unei fântâni arteziene care primea apă de la un pârâu subțire ce cobora din munte.

- Vara, este singurul loc răcoros de pe aici, mi-a spus.

- Iernile englezești cred că ți se par deosebit de aspre după sejururile astea îndelungate în Italia.

- Fac parte din viața mea. Imi place foarte mult Londra. Acolo mă simt acasă.

Mi-a explicat cum se formează rocile calcaroase. Explicații care mi s-ar fi părut mai clare dacă n-ar fi stat atât de aproape de mine, în spațiul acesta redus, într-o semiobscuritate plăcută.

Când am ieșit, lumina puternică de afară m-a orbit. Mi-am acoperit imediat ochii cu palmele și el s-a aplecat spre

mine.

- Nu te simți bine?

- Ba da, foarte bine.

- Liniștește-te. Uite. Sunt sigur că bunica ne urmărește de pe terasă. Cu siguranță, crede că alcătuim o pereche perfectă.

- Cu atât mai rău!

- Nina, fii mai veselă, te rog. In cele din urmă, situația e amuzantă. De bună seamă că ne este greu să petrecem zece minute împreună fără să ne certăm, dar de ce să nu-i facem plăcerea Carmelei pentru câteva zile? Vei pleca din Carreza înainte ca gluma asta să devină prea stânjenitoare.

Am ridicat din umeri.

- Vino! Am să-ți arăt drumul pe care mergeau partizanii ca să-i transmită mesaje Carmelei, sau să se ascundă la Villa.

Ne-am apropiat de coasta muntelui și mi-a arătat un fel de tunel situat la capătul unui drum pietruit.

- La ora actuală, cărarea asta duce într-un sat care a fost părăsit. Munții ăștia sunt un veritabil labirint, cu o mulțime de cărări șerpuite pe care nu le cunosc decât oamenii de pe aici. Lucrul ăsta a permis unui număr însemnat de partizani să scape de trupele lui Mussoloni.

- De ce a fost părăsit satul?

- Pentru că nu era de lucru. Tinerii au plecat, bătrânii au murit. Am să te duc acolo într-o zi, dacă vrei. E o atmosferă stranie.

*

*   *

Când am ajuns din nou acasă, o mașină mare, plină de praf era oprită pe alee. In grădină răsunau țipete de copii. Familia Benotti se reunise în salonul mare de la parter. Am trecut pragul cu oarecare teamă, dar primirea pe care mi-au făcut-o a pus capăt timidității mele. Toți păreau atât de bucuroși s-o întâlnească pe nepoata lui Lallie.

Așa l-am cunoscut pe faimosul Mario, pe soția lui, Giotta și pe cei doi fii cu soțiile și copiii lor. In timpul prezentărilor, Carlo a rămas alături de mine, ținându-mă dezinvolt de umeri. Această purtare nu avea cum să nu suscite comentarii. Dar el singur trebuia să-și asume răspunderea.

Ne-am dus în sfârșit spre vasta sufragerie unde fusese pregătită masa. Elena a venit în ultima clipă și am remarcat imediat că nu mai era atât de încordată cum fusese când ne-am întâlnit cu ea la intrarea în grotă. Cina, servită de două femei în vârstă pe care toată lumea le considera ale casei, a fost absolut delicioasă. Carmela prezida.

La sfârșitul mesei, ne-a invitat să mergem pe terasă ca să bem o cafea. Cineva a remarcat că Lucia ar fi trebuit să fie acolo.

Giotta a ridicat brațele spre cer cu o expresie disperată. Dumnezeu știa cât insistase pe lângă fata ei să participe la această reuniune de familie! Lucia îi promisese că va veni de la Florența în acea zi. Era aproape noapte și nu dăduse nici un semn de viață. Ah! Nu, copilul ăsta nu era un dar al cerului! Educația băieților nu-i ridicase nici o problemă, în

timp ce.

Elena asculta atent, cu un zâmbet ironic pe buze. Mario a confirmat, plângându-se de lipsa de disciplină care domnea peste tot. Pe vremea lui.

A continuat critica asupra pretinselor libertăți actuale care nu înseamnă decât dezordine.

- Te plictisești? m-a întrebat Carlo în surdină.

- Nu, i-am răspuns, destinsă, intrând în jocul lui. Dacă tot ești aici.

- }i-a plăcut mâncarea?

- Excelentă.

- Intr-o seară, am să te duc la un mic restaurant de pe aici unde se pregătesc niște specialități mai puțin cunoscute.

- Mă tem că nu prea o să ai timp. Probabil că n-o să mai stau mult după ce va veni Dom.

El a încuviințat scurt din cap și și-a îndreptat atenția asupra Giottei care se plângea din nou de fata ei. Lucia cunoscuse pe cineva la Florența. O însoțea cu mașina lui. Dacă veneau prea târziu, avea să le spună în față ce credea despre situația asta! In ciuda eforturilor ei, nu reușea să adopte o expresie severă.

Copiii au început să ațipească și mamele i-au dus în camerele de sus. Luminile scânteiau în vale. Cerul era plin de stele. Ne-a învăluit o briză, ușoară și proaspătă ca o eșarfă de mătase. Mă bucuram din plin de liniștea plăcută a acestei

seri.

Eu și Carlo eram așezați mai departe de restul grupului. El s-a ridicat, a venit în spatele meu și mi-a așezat mâinile pe umeri. Cum s-a aplecat spre mine, i-am șoptit:

- De ce te porți așa? Fără îndoială că vor crede ceea ce vrei să-i faci să creadă.

- Ei și? Pe mine mă privește, mi-a răspuns calm.

- Ce-o să le spui pe urmă? Că ți-am respins avansurile?

- Așa ceva nu vor crede!

- De ce ești atât de înfumurat?

A ridicat nonșalant din umeri.

- Nu m-au văzut niciodată făcând curte unei femei; amantele mele sunt la Londra. Le țin departe de Villa Benotti.

- E timpul să plec.

- Deja?

Inainte să pot reacționa, m-a mângâiat pe gât cu un sărut. în fața întregii familii Benotti.

- Este aproape unsprezece și sunt obosită! am mormăit fulgerându-l cu privirea.

Am salutam, am mulțumit. Erau cu toții atât de drăguți. Eram iritată de această mascaradă a lui Carlo, altfel, totul ar fi fost perfect.

Era sâmbătă și, în ciuda orei târzii, pe străzile din Carreza era animație. Terasa cafenelei era plină și hohote de râs izbucneau de peste tot. Câteva mașini fuseseră parcate în

fața hotelului, unde toate mesele din restaurant erau ocupate. Era clar că bucătăria Rosei avea reputație în împrejurimi.

Aceasta stătea în pragul ușii. De cum ne-a văzut, a venit în întâmpinarea noastră cu brațele deschise.

- E aici, *signorina!* a exclamat, exaltată. Englezul tău! A venit de mai bine de o jumătate de oră!

- Dom? Știe că stau aici?

Femeia a scuturat hotărâtă din cap, a ezitat o clipă, apoi mi-a răspuns:

- Nu, *signorina.* Nu i-am spus nimic. E obosit. Ii e foame. L-am servit în curte și.

Am traversat culoarul, grăbită, fără s-o mai ascult până la sfârșit. Clienții stăteau netulburați la mese, profitând de briza nocturnă care mângâia frunzele copacilor.

Dominic era așezat la masa din fund. Lumina galbenă a felinarelor îi lumina chipul. Maria era lângă el, cu o cană de cafea în mână. El râdea, încercând să vorbească italienește.

- Dominic!!

Cu un strigăt de bucurie, am tăbărât pe el cu un entuziasm de care nu dădusem dovadă niciodată în Anglia.

A ridicat capul, surprins să-și audă numele. Apoi m-a privit și câteva secunde s-a uitat la mine, năuc. Pe urmă s-a ridicat, împingând scaunul în spate.

- Surpriză! Surpriză! am exclamat prinzându-l de gât, nepăsătoare la privirile clienților. Sunt la Carreza de două

zile.

- Dar nu erai aici când am venit, a remarcat el, pe un ton puțin acuzator.

- Am fost invitată la Villa Benotti. Am primit cartea poștală de la tine în care mă anunțai că ajungi la Carreza. și trebuia să vin și eu. Dar nu știam când o să ajungi.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat.

- Oh! Sunt atât de mulțumită, Dom. i-am murmurat. Mi-ai lipsit atât de mult.

Regăseam în sfârșit flacăra aurie din ochii lui migdalați. Deodată, mi-am adus aminte de Carlo și m-am întors. Era în cadrul ușii, uitându-se la noi. Fără grabă, s-a apropiat.

- Cine e? m-a întrebat Dominic, intrigat.

- Charles Rossman. Nepotul Carmelei Benotti. Incă mai trăiește, Dom. E o femeie minunată. Abia aștept s-o cunoști!

- Charles? a întrebat el zâmbind. Vrei să spui Carlo. Așa i se spune în familie, nu-i așa?

Nu era momentul să-l întreb de unde știa. Carlo venise deja lângă noi. Am făcut prezentările.

- Ai călătorit bine? a început Carlo.

- Da, mulțumesc. Dar peisajele de aici sunt prea frumoase. Imi venea mereu să opresc și să fac schițe, de teamă să nu dispară. Ai venit la Villa cu mașina? l-a întrebat pe Carlo.

- Da. De ce?

Dom a pufnit în râs.

- Am un pasager pe care ți-l încredințez la întoarcere. Te rog s-o duci pe Lucia. Am venit împreună de la Florența.

Capitolul 5

A fost rândul meu să mă uit la Dom, nedumerită. Apoi, pe masă, am remarcat pentru prima dată că erau două pahare, două cești de cafea.

- Unde este ea?

- S-a dus să dea un telefon.

- Lucia le-a spus alor săi de noul prieten pe care l-a întâlnit la Florența. Dar nici nu-mi trecea prin cap că este vorba de tine.

- „Prieten"? a repetat Dom.

Pus în încurcătură, și-a ridicat șuvița rebelă care-i căzuse pe frunte.

- Cum ai întâlnit-o? l-a întrebat Carlo.

- De fapt, a fost din cauza Ninei! La Florența, am ajuns la terasa unei cafenele frecventată de niște englezi care stăteau la prietenii lor italieni. Stând de vorbă, le-am spus că am de gând să ajung la Carreza. Am adus vorba despre Villa Benotti. Ce coincidență! Prietenii lor o găzduiau și pe Lucia Benotti. In aceeași seară, au organizat o petrecere și m-au invitat și pe mine.

- Se vede.

- Lucia a fost extraordinară. Florența este plină de giuvaeruri ale Renașterii. Sunt atâtea de văzut. Insă datorită ei, am descoperit niște locuri sublime pe care majoritatea turiștilor nu le cunosc. Pe deasupra, vorbește perfect englezește, ceea ce a ușurat foarte mult lucrurile.

Carlo a ascultat atent. Imi aduceam aminte de mimica Giottei povestind permanentele năzbâtii ale fetei sale.

A venit și Lucia. De îndată ce l-a văzut pe Carlo, a tras un chiot de bucurie și i-a sărit de gât. Era într-adevăr foarte drăguță: părul negru, cârlionțat, încadra o față rotundă, copilărească. Ochi mari, zâmbitori. Gură cărnoasă. O siluetă cu forme pline, mulată într-o rochie de jerse de un galben orbitor.

- E târziu, a spus Carlo pe un ton ferm. Maică-ta te așteaptă. Cred că are să-ți spună câte ceva.

- Oh! Nu, Carlo. Parcă ești tata!

Fata s-a întors spre Dom cu zâmbetul pe buze și i-a mulțumit că o adusese la Carreza. Din nou, prezentări. A clătinat din cap. Da, îi vorbise despre mine. Dar nu știa că eram acolo.

- La drept vorbind, îmi pare bine că s-a întâmplat așa, a spus Dom în grabă. Am să te ajut să-ți duci bagajele la mașina lui Carlo.

Acesta din urmă mi-a spus scurt noapte bună înainte de a pleca după ei. Câteva minute mai târziu, zgomotul motorului se pierdea în noapte. Sprijinită de balustrada curții, priveam formele impozante ale munților care se distingeau pe cerul înstelat.

Am tresărit când brațul lui Dominic m-a prins de umăr.

- Nina! Nici nu-mi vine să cred că te-ai hotărât până la urmă.

- Ei, uite că s-a-ntâmplat! Multe se-ntâmplă pe lumea asta. am replicat sec.

Fără să-mi ia în seamă agresivitatea, m-a strâns mai tare și a continuat:

- Sunt atât de mulțumit. Deci ai întâlnit deja familia Benotti? Povestește-mi totul!

M-am conformat cererii lui,evitând totuși să-i vorbesc despre planurile de căsătorie pe care le nutrea Carmela.

- Lucia pretinde că familia ei este extrem de conformistă, dar ea nu are decât nouăsprezece ani. Am să mă conving cu ochii mei, pentru că m-a invitat mâine la masă la Villa. Mă însoțești, nu-i așa?

- Nu. Pe de o parte, n-am fost invitată, și pe de altă parte vreau să vizitez împrejurimile.

- Oh! Nu! a protestat el. Nu poți să faci una ca asta!

- De ce n-aș face-o?

Dom și-a acoperit un căscat și și-a trecut mâna prin păr. I se citea pe față că era obosit.

- Nina, îți propun să mai vorbim mâine despre asta. Mă simt epuizat după un drum atât de lung. Mă duc să mă culc.

Turistul francez era plecat în ziua aceea. Dom ocupa deci camera lui, care era exact în fața camerei mele. M-a sărutat și mi-a spus noapte bună.

Când m-am dezbrăcat, mi-am adus aminte de cuvintele Giottei. După părerea ei, semnele erau clare: Lucia era din

nou îndrăgostită.

Am oftat și am intrat sub cearșaful care mirosea atât de bine a lavandă. Și eu eram foarte obosită. Fusese o zi îngrozitoare.

*
* *

A doua zi, am fost trezită de clopotul bisericii care își chema enoriașii la slujbă. M-am întors pe partea cealaltă și am adormit imediat. Clopotul suna din nou când am deschis ochii, mult mai târziu. M-am îmbrăcat în grabă și am coborât în sufragerie. Dom era așezat în fața unei căni cu cafea și a unui croissant. S-a ridicat să mă sărute.

- M-am plimbat deja prin sat, m-a anunțat. E un loc ideal să te relaxezi câteva zile. Imprejurimile se arată a fi superbe.

- Care va fi următoarea noastră etapă?

- Nu știu. N-are nici o importanță unde vom merge!

Părea liniștit, fericit. Rezemat de scaun, m-a privit îndelung.

- Te-ai schimbat de când ești aici, a spus în cele din urmă.

Am ridicat din umeri, râzând.

- Ba da, să știi că așa este, a insistat el. Nu-mi dau încă prea bine seama în ce constă schimbarea. dar îmi place.

I-am mulțumit și m-am înroșit. Mă simțeam bine așa, pur și simplu stând în fața lui. Cele două zile precedente mi se păreau dintr-o dată foarte îndepărtate. Mi-a povestit cum fusese la Florența, amintind rareori despre Lucia, apoi mi-a spus că ea îi dăduse telefon dimineață să-i spună că

bineînțeles, aș fi binevenită la Villa.

- Sper că n-ai acceptat invitația în numele meu.

- I-am spus că aveai de gând să-ți petreci ziua de una singură. Dar.. de ce, Nina?

- Vroiam. să mă plimb prin împrejurimi. Și pe urmă.

I-am spus atunci de dorințele Carmelei. De seara din ajun,
despre zâmbetele cu subînțeles ale întregii familii.

- Ei bine. uite ceva cel puțin nefiresc! Ești sigură că nu l-ai încurajat pe Carlo? Lucia are pentru el o admirație nemărginită. Am aflat că scrie și că. Ascultă, Nina, dacă vii cu mine la masă, își vor da seama că au greșit drumul!

- Poate. Dar parcă acum nu mă simt prea sociabilă. Și vreau să te previn imediat: toată lumea o să fie cu ochii pe Lucia și pe tine!

- Intocmai. De asta aș avea mare nevoie de tine.

Nu cu mult timp înainte, aș fi cedat. Dar acum aveam o mare nevoie să fiu singură. Să mai petrec încă o zi printre Benotti, oricât de simpatici ar fi fost, mi se părea o încercare peste care n-aș fi putut să trec.

- Nu-mi vine să cred că mă abandonezi!

L-am prins cu tandrețe de mână.

- Dom, mai avem de petrecut mult timp împreună. Am fost atât de fericită că ne-am întâlnit aseară.

- Nu a durat prea mult! m-a luat peste picior. Bine, ce ți-

ai propus să faci pe ziua de azi?

- Să mă plimb. Cred că sunt niște locuri minunate în munții ăștia. Și diseară, vom schimba impresii. Sunt sigură că îți va plăcea casa. S-a aplecat peste masă ca să mă sărute.

- Am să mă întorc destul de devreme și o să cinăm între patru ochi în curte.

* * *

Rosa a părut surprinsă când i-am spus să-mi pregătească ceva pentru un picnic.

- Dar. nu ești echipată să te plimbi pe munte, *signorina!*

Purtam blugi, un tricou și teniși. Imi mai luasem un rucsac mic în care să pun proviziile. Dom m-a însoțit până la capătul străzii, după care s-a întors la hotel, vizibil puțin contrariat. Carreza părea pustie în acea duminică dimineața. Am luat-o pe drumul care ducea la biserică. Cântecele religioase ajungeau până la mine din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropiam de vechile ziduri romane. Ajunsă în piața din fața bisericii, în loc să mă duc înspre Villa Benotti, am ales un drum mai îngust care parcă ajungea la culmea muntelui ce se înălța, masiv, în fața mea.

Nu peste mult timp, drumul s-a îngustat și a devenit tot mai șerpuit. După vreo oră, am zărit Villa Benotti de sus, undeva în stânga. Soarele urca o dată cu mine. Era aproape la zenit când am ajuns la un platou. M-am așezat la umbra unei stânci să mă odihnesc. Era o liniște deplină de jur-

împrejur. Cerul albastru, fără urmă de nor. Incântată de aerul curat, nu mă mai săturam privind peisajul.

Drumul îmi făcuse o foame! Am deschis punga pe care mi-o pregătise Rosa. Aveam o jumătate de pizza, sadvișuri cu șuncă, brânză și fructe. Imi pusese și o mică sticlă cu vin și una cu apă minerală.

Ce distanță stăbătusem? După estimările mele, continuând să merg drept înainte în loc să mă întorc pe unde venisem, aș fi făcut un cerc ce m-ar fi condus în apropiere de Villa Benotti. Am continuat drumul pășind mai hotărât. Puțin mai târziu, am traversat un defileu îngust. Am fost surprinsă să observ câteva acoperișuri peste nivelul cărora mă aflam. Distingeam un drum care se oprea lângă primele case. Satul ăsta era mult mai mic decât Carreza.

Privind cu mai multă atenție, am remarcat că era părăsit de mult. Țiglele acoperișurilor erau sparte la unele case. Porțile și obloanele ferestrelor erau deschise. Am auzit zgomotul unui curs de apă, singura urmă de viață.

Fără îndoială că era vorba de satul despre care îmi vorbise Carlo cu o zi înainte. Am coborât cu prudență pe grohotiș ghidându-mă după susurul apei. Ajunsă acolo, mi-am cufundat cu plăcere mâinile în apa pârâului și m-am clătit pe față. După ce m-am răcorit, mânată de curiozitate, am intrat într-o casă. Era clar că nu mai fusese locuită de multă vreme; pereții erau prăbușiți pe jumătate; podeaua acoperită cu moloz și tot felul de alte rămășițe.

Mă pregăteam să ies când am auzit un zumzet de motor. Se apropia o mașină. Avusese mult de lucru ca să urce un asemenea drum anevoios.

Cine putea să vină aici, într-o duminică după-amiază? Nu mă simțeam deloc în largul meu și m-am ascuns în spatele unui oblon ca să văd ce se întâmplă afară. Mașina, un model nu prea luxos, acoperită de praf, a apărut în sfârșit și s-a oprit la umbra unui măslin. Șoferul a coborât și și-a trecut mâna peste frunte, oftând. Era vorba despre un bărbat de vârstă mijlocie, destul de corpolent, aparent italian după înfățișare, un bărbat destul de bine.

A făcut câțiva pași, privind în jur asemenea unei pisici la pândă. Mi-am ținut răsuflarea când a trecut prin fața casei în care mă ascundeam. Apoi am rămas fără grai recunoscând silueta care a apărut brusc din direcția opusă. Elena. De la Villa, nu era deloc ușor de ajuns aici.

Ea a izbucnit într-un hoht de râs când a ajuns în fața bărbatului.

- Alfredo! a exclamat, veselă. Oh! Ti-e cald! Soarele e atât de puternic.

Au șușotit câteva cuvinte pe care nu le-am auzit. Surprinsă, am văzut-o pe Elena luându-l în brațe, strângându-l și sărutându-l pătimaș. Erau la câțiva metri de mine și-i auzeam perfect.

- Nu mi-a fost ușor să plec, a spus ea. Avem pe cineva

invitat și mama vrea să fiu și eu acolo cu această ocazie.

- Mama vrea! a repetat el pe un ton sarcastic. Când o să tai în sfârșit cordonul ombilical?

Ea i-a sprijinit capul pe piept.

- Cât de curând, știi bine. Trebuie doar să aștept momentul potrivit. Am stabilit împreună că.

- Da! E mult de atunci! a întrerupt-o pe un ton sec.

- Trebuie să aștepți. Incă un pic. Și atunci, am să vin la tine.

Bărbatul a oftat, exasperat.

- Cine-i invitatul?

- Tânărul englez care a adus-o pe Lucia de la Florența. Dumnezeule! Ce poveste: întoarcerea copilului risipitor. Când nu este aici, nu se vorbește decât de autoritate, disciplină. Și pe urmă, ea se întoarce și este primită cu brațele deschise!

- Și. îi place, englezul ăsta?

- Hmm! Nu mai mult decât ceilalți! N-o să dureze mai mult de trei săptămâni. După aceea, o să treacă la altceva! Poate el e îndrăgostit de ea. Greu de spus. Englezii își ascund atât de bine sentimentele. Este un prieten al celei care a venit cu două zile în urmă. De altfel, am impresia că se vor căsători. Insă mama pretinde că ar fi potrivită pentru Carlo.

- Pentru Carlo? a repetat el, râzând. Dar are deja o amantă la Londra, nu-i așa?

- Da. Jane Bannerman. Toată lumea știe că e tatăl fetiței ei.

- Nu-i prea grav! Micuța englezoaică poate foarte bine să se mărite cu Carlo fără ca el să-și părăsească amanta.

- Hmm. N-aș prea crede! Nina este subțire, cu ochi mari, dar pare o femeie cu caracter. După părerea mea, nu este genul de femeie care să-l împartă cu altcineva.

- Nici eu nu cred. a murmurat Alfredo, cuprinzând-o cu mâinile de mijloc.

Femeia s-a prins cu disperare de gâtul lui.

- Oprește-te, i-a spus bărbatul, altfel o să ne trezim pe jos, în praf.

Ea a izbucnit în râs și, strâns îmbrățișați, au pornit printre case. I-am urmărit cu privirea, buimăcită întrucâtva de scena la care asistasem. Elena era la vârsta la care vroia să-și trăiască viața. De ce nu părăsea Villa să se mute la bărbatul acela? Cât de curând, îi promisese. Și de ce îl ținea în ascunzătoare?

Sprijinită de pietrele calde ale casei, treceam în revistă cuvintele Elenei. Așadar, amanta lui Carlo nu era alta decât celebra actriță Jane Bannerman; cea care juca rolul principal în *Ploaia, într-o după-amiază de vară.* Citisem un interviu al ei care apăruse într-un ziar de scandal, în care afirma că nu credea în căsnicie. ci numai în povești de dragoste. Refuzase încă o dată să declare cine era tatăl copilului ei. In vârstă de patru ani, Sasha era la fel de blondă și de frumoasă ca maică-

sa.

Elena avea dreptate: nu eram genul de femeie care să-l accepte cu amantă și copil. Dar bineînțeles că nu se punea problema de așa ceva pentru că nici nu mă gândeam să mă mărit cu Charles Rossman.

Era foarte cald și începeam să simt oboseala. Am ieșit din casă în vârful picioarelor. Nici nu mă gândeam să o apuc pe drumul care ducea direct la Villa Benotti. De altfel, nu știam unde ducea drumul pe care venise Alfredo. Nu-mi rămânea decât drumul pe care venisem.

Am escaladat peretele înclinat pe care coborâsem. Am constatat cu îngrijorare că din vârf coborau vreo zece cărări. Pe care venisem? Am hotărât să pornesc pe cea care se afla pe direcția soarelui.

După vreo două ore de mers, m-am așezat, obosită. Mă va prinde noaptea pe munte? Vor veni să mă caute oamenii din sat cu lanterne și câini?

Orgoliul meu prostesc nu mă lăsase să mă întorc la Carreza pe drumul cel mai simplu: cel care trecea pe la Villa Benotti. Fir-ar să fie Carlo! Ca să-l evit, mă aflam acum într-o situație ridicolă.

Aveam cârcei la picioare. Am oftat din adâncul sufletului și m-am întins pe iarba moale. Câteva minute mai târziu, am adormit. Am visat că mergeam printr-un pârâu înghețat. Dom mă considera nebună și îmi spunea că era timpul să ne întoarcem.

Am deschis încet ochii și mi-am dat seama îngrozită că dormisem foarte mult. Soarele se ascundea în spatele vârfurilor celor mai înalte care se înălțau, asemenea unor clopotnițe gotice, pe cerul înroșit.

Nu-mi venea deloc să apreciez frumusețea acestui peisaj. Puteam să ajung la Carezza pe întuneric? Imposibil. La urma- urmei, nu muream dacă îmi petreceam o noapte pe munte. Dar nu-mi luasem un pulovăr și mi-ar fi fost frig.

M-am ridicat să-mi dezmorțesc picioarele. Era o liniște deplină. Am ciulit urechile. Mi se părea că auzisem un glas, în depărtare. Am țipat din toate puterile, fără prea mari speranțe. Nici un răspuns. Câteva minute mai târziu, am auzit zgomot de pietre care cădeau pe versant. Mai aproape, de data asta. Am țipat din nou.

Și, ca prin farmec, au apărut doi bărbați. Primul era Carlo Rossman, care părea extenuat și furios în același timp. Cel de-al doilea avea bocanci de munte și o lanternă puternică în mână. Carlo s-a întors spre el spunându-i pe italienește să-i anunțe pe ceilalți și pe Rosa că m-a găsit. Acesta n-a așteptat să i se spună a doua oară.

Carlo m-a privit rece, mi-a dat haina lui, și mi-a spus pe un ton sever:

- Să ne grăbim să coborâm înainte să se facă întuneric beznă!

- Dar nu ți-am cerut nimic! i-am strigat pornind pe urmele lui. Mă pregăteam să petrec noaptea aici.

Evident, era o reacție copilărească, dar mă simțeam epuizată, nervoasă, gata să izbucnesc în plâns.

- Ar fi trebuit să te lăsăm aici. Ar fi fost o lecție bună!

Părea într-o dispoziție foarte proastă. Am mers tăcută un timp în urma lui. Cărarea pe care mergeam era destul de înclinată.

- De ce ai pornit în căutarea mea? l-am întrebat.

- De ce?! a explodat el. Rosa a sunat la Villa ca să știe dacă te-ai oprit acolo. I-ai spus că o să te întorci după-amiază! Logodnicul tău era îngrijorat. El răscolește muntele în direcția opusă față de cea pe care au apucat-o sătenii.

- Oh! Imi. pare rău.

- In orice caz, nu înțeleg de ce n-ai venit să cinezi la Villa.

- Aveam nevoie. de un pic de singurătate.

- Atunci de ce a venit ieri Dominic Hamond? Mi se pare nefiresc.

Drumul se lățise și mergeam unul lângă celălalt. Am ridicat din umeri.

- De fapt, a continuat el, n-ai fost prea mulțumită că a adus-o pe Lucia de la Florența, și ai vrut să-ți manifești dezaprobarea neparticipând la masa asta!

- Nu-i adevărat! Știi de ce n-am venit? Pentru că n-am vrut să continuați să sorbiți din priviri idila noastră, atitudine pe care tu o încurajezi! Poftim!

- Nimeni n-a făcut astăzi nici cea mai mică aluzie. Ca să nu se simtă ofensat prietenul tău. Insă Carmelei i-a părut

foarte rău că n-ai fost cu noi.

Ne-am continuat drumul în liniște. Mă chinuiau remușcările și indiferența lui Carlo îmi sporea stânjeneala.

- Suntem încă departe de Carreza? am întrebat după o jumătate de oră.

- Mai sunt doar câțiva kilometri, dar mi-am lăsat mașina la vreo sută de metri de aici. Am început să te căutăm în urmă cu cel puțin două ore.

Nu puteam să-i mai suport furia și disprețul pentru pățania mea. Ca prin ceață l-am văzut oprindu-se. M-a luat în brațe și m-a strâns la piept, murmurând cu blândețe cuvinte italienești pe care nu le-am înțeles.

Capitolul 6

Am rămas cuibărită la pieptul lui Carlo asemenea unui copil, până când am încetat să plâng. Bătăile inimii lui, pe care le simțeam pe obraz aveau un efect liniștitor. Răsuflarea lui îmi mângâia părul și o moleșeală plăcută mă cuprindea.

Pe urmă m-am îndepărtat de el.

- Acum. vreau să mă întorc.

El a clătinat încet din cap, zâmbind.

- Nina, Nina. De ce naiba ești întotdeauna gata de ripostă? Nici măcar nu ești sigură că o să te căsătorești cu bărbatul care a adus-o ieri pe Lucia. Stai liniștită. Vacanța este timpul în care totul este permis. Descoperi alte locuri, alți oameni. Flirtezi.

S-a aplecat spre mine și a pus stăpânire pe buzele mele. Ințepenită, nu i-am răspuns provocării. Dar nu reușeam să mă îndepărtez de el. Buzele lui îmi mângâiau fața, gâtul. Degetele îi coborau pe spatele meu. Când s-a întors la buzele mele, am simțit o flacără trezindu-se în mine. Niciodată până atunci nu simțisem așa ceva. Sărutul aceasta avea gustul verii, blândețea și violența furtunilor care se declanșau după căldurile dogoritoare.

I-am cuprins gâtul cu brațele.

Atunci, el m-a respins, aproape cu brutalitate. A fost ca și cum mi-ar fi tras o palmă. M-a privit malițios.

- Doar ți -am spus!.

Imediat m-a cuprins furia. Aș fi vrut să-l bat, până când

avea să-i dispară zâmbetul răutăcios de pe față.

- Ce se-ntâmplă? m-a întrebat cu răcelă. Ar trebui să știu ce vrei! Ai merita să-ți dau o lecție de.

- Dar până la urmă. cine te crezi?

Vocea mea era de nerescunoscut, ascuțită la culme.

- Nina. mă consider un bărbat la fel cu ceilalți, care este copleșit de farmecul unei tinere plină de ea, în ziua în care intră într-un bar. Ciufulită, obosită.

- Ce tot vorbești! Se vede clar că scrii piese de teatru! Cuvinte, nimic mai mult decât niște fraze goale. Dominic, cel puțin.

- Și Lucia? m-a întrerupt sarcastic.

- Lucia nu e decât un flirt de vacanță. Chiar tu ai spus că pentru așa ceva sunt vacanțele!

Rostind aceste cuvinte, glasul mi s-a frânt. Deodată, m-am simțit extrem de obosită. Obosită de această discuție. De această situație.

- Fii serios, Carlo. Doar ai o amantă și un copil la Londra. Ar trebui să-ți ajungă.

El s-a încordat imediat.

- Bănuiesc că ai aflat asta de la mătușa Elena, a continuat Carlo, rece ca gheața.

- Știe toată lumea de legătura asta.

Carlo n-a răspuns nimic și ne-am dus amândoi și am urcat în mașină. Deci nu negase afirmația mea. In timpul

drumului de întoarcere, îmi aminteam expresia de bucurie de pe chipul Elenei de acum câteva ceasuri. Ca o adolescentă, fugea de acasă pentru a se întâlni cu amantul, să facă dragoste în iarbă. dar era fericită. Eu, nu.

De îndată ce m-a văzur Rosa, a ridicat brațele, mulțumind Cerului. Ii fusese atât de teamă pentru *signorina!* Fuseseră atâtea accidente în munții ăștia.

Carlo a pus capăt imediat concertului acesta de lamentări.

- *Signorina* este foarte obosită, a spus, ca și cum eu nu aș fi fost acolo. Acum trebuie să se ducă la culcare. Fii drăguță și trimite-o pe Maria cu un platou cu mâncare în cameră. Ceva ușor.

Ilpriveam, buimăcită. Uite că acum făcea pe domnul de la Villa, dând ordine servitorilor lui! Dar nu eram la capătul surprizelor. S-a întors spre mine și a adăugat pedant:

- Ar fi mai bine dacă ai rămâne în cameră mâine.

Acestea fiind zise, ne-a spus noapte bună și s-a urcat în mașină. Remarca referitoare la amanta lui era clar că nu-i plăcuse deloc. Am ridicat din umeri și am întrebat-o pe Rosa dacă Dom se întorsese.

- Nu încă, *signorina.* De îndată ce se va întoarce o să-i spun că ești teafără și nevătămată.

M-a condus până la etaj, și această prezență maternă era ca un balsam pentru inima mea. Am petrecut mai multe minute sub duș, încântată de apa caldă care îmi mângâia

trupul istovit. Am mâncat apoi supa pe care mi-a adus-o Maria, și am adormit imediat.

M-am trezit târziu, dimineața următoare. Soarele era sus pe cer și auzeam mișcare multă la parter. M-am ridicat puțin și am rămas sprijinită cu spatele pe pernă, rememorând cele întâmplate în ziua precedentă. Din punct de vedere fizic, mi se părea că mi-am recuperat toată energia consumată în ajun. Psihic. Dar n-avea rost să mă gândesc acum la acest lucru.

Eram pregătită să mă scol, când am auzit o bătaie în ușă. Maria. Tinea în mână tava cu un mic dejun complet. Cum m-am uitat surprinsă la ea, a lăsat ochii în pământ.

- Ești foarte drăguță, Maria, dar nu sunt invalidă! Pot foarte bine să cobor în sala de mese.

- *Signor* Rossman a dat telefon, mi-a răspuns, puțin stânjenită. Mi-a spus că trebuie să rămâi în pat.

- Nici vorbă!

Maria a ridicat din umeri și s-a retras imediat. Am fost încântată să servesc micul dejun în pat, dar nici nu mă gândeam să rămân acolo toată ziua, mai ales că era o vreme nemaipomenită! Beam o ultimă înghițitură din cana cu cafea când cineva a bătut din nou la ușă. De data asta era Dominic. Parfumul after-shave-ului său a umplut imediat încăperea. Avea părul ud încă de la duș. Era parcă întruchiparea simplității și a sănătății. Am fost imediat cuprinsă de un val de afecțiune pentru el.

- Ia te uită. a remarcat. Deci, rămâi în pat. așa cum. „ai

fost sfătuită"!?

- Nici pomeneală. Tocmai vroiam să mă scol.

- Ieri am vrut să-ți spun bună seara, însă Rosa nici nu s-a gândit să mă lase. Fără îndoială, se temea să nu mă strecor pe furiș în patul tău!

A clătinat din cap și a adăugat:

- Poznașă mică! Te pierzi pe munte.

- Nimic mai ușor de făcut; sunt zeci de cărări care seamănă foarte bine!

- Trebuia să vii cu mine la Villa. Toți s-au supărat că n-ai venit. Pe urmă, și-au făcut multe griji pentru tine. De-abia am avut timp să beau ceaiul și Carlo a tăbărât pe mine să plecăm în căutarea ta. Pe viitor, încearcă să mă scutești de asemenea încercări. Lăsând la o parte asta, am petrecut o zi excelentă. Toți sunt foarte simpatici. Bătrâna doamnă,
Carmela, are un chip pe care chiar aș vrea să-l pictez. Mi-a povestit aventurile ei din timpul războiului, când îi ajuta pe partizani să fugă. I-am spus că ar trebui să-și scrie memoriile.

- Ai văzut casa?

- Ah! Da. Este într-adevăr superbă. Ca într-un film de la Hollywood din anii treizeci.

Carmela nu i-o arătase pe *Madonna* lui Feronese, pentru că mi-ar fi spus imediat. Beneficiasem de o favoare nemaipomenită.

- Să știi că te-ai înșelat, a adăugat el vorbind serios.

- In legătură cu ce?

- Speranțele lor în legătură cu tine. Nimeni nu a făcut nici cea mai mică aluzie la vreo „legătură" dintre Carlo și tine.

Era de preferat să nu deschid subiectul.

- Ceilalți Benotti s-au întors la Torino. S-ar părea că au un apartament imens acolo. Lucia a rămas. Se simte mai liberă la Villa împreună cu Carlo, cu bătrâna, și mătușa asta, care pare destul de ciudată.

- Ah?. Lucia n-a plecat cu părinții?

- Nu. După părerea ei, o tratează ca pe un copil. La Villa se bucură de o independență mai mare. Până la un punct, bineînțeles. Carmela se pare că este destul de autoritară.

- Poate-și face probleme din cauza nepoatei sale. am remarcat eu.

Dom a ridicat din umeri.

- Este același lucru. S-a hotărât să-și petreacă iarna la Londra așa cum făcea demult. Dar asta o să se-ntâmple abia în septembrie, și viața la Villa este în general foarte liniștită. Ar fi încântată dacă am rămâne și noi aici.

Am clătinat aprobator din cap, gânditoare.

- I-ar plăcea să ne lase să descoperim regiunea; sunt multe lucruri minunate ignorate de ghidurile turistice. Cum ar fi ruinele mănăstirii Lasagno, de exemplu. Este aproape la o jumătate de oră distanță de aici, dar trebuie să cunoști drumul. Ne-a propus deci să mergem astăzi pentru un picnic la fața locului. După părerea mea, ar fi bine să plecăm înainte

de a se face prea cald. Te tentează o asemenea excursie?

- De ce nu? N-am trăit niciodată o aventură în trei. am glumit.

- Nu vorbi prostii, iubita mea. Trebuie să-ți aduc aminte că *tu* m-ai abandonat ieri? Și că. până la urmă te-ai întors cu Carlo?

- Nu i-am cerut eu să vină să mă caute! Oh ! Dom. uite că ne certăm pentru niște lucruri ridicole! De ce n-am pleca de aici chiar mâine dimineață? I-am cunoscut pe Benotti. Am primit o invitație pentru bunica și Alistar, după ce se vor întoarce din voiajul de nuntă. Nu mai avem nimic altceva de făcut aici.

Interlocutorul m-a privit, buimac.

- Dar. eu de-abia am venit! N-am văzut nimic din regiune. Ce-i cu tine, Nina? Mi se pare că ai un comportament destul de ciudat. Lucia a făcut o sumedenie de planuri și.

- Intocmai! i-am tăiat-o eu. Doar n-o să le lăsăm pe ele să ia hotărâri pentru noi! Nu mă gândesc să rămân zece ani aici!

- Cine a vorbit de zece ani? Totuși, locul ăsta e minunat. Simt că mă inspiră profund. Nu-ți plac cei din familia Benotti?

- Ba da. am recunoscut.

- Dacă mă gândesc bine, cred că mai ești sub șocul isprăvii de ieri. Ascultă, am s-o sun pe Lucia și să-i spun că ar

fi mai bine să lăsăm picnicul pentru mâine.

- Nu! Eu m-aș simți bine dacă am lua-o din loc. Sunt atâtea lucruri de văzut în Italia.

- Nu-ți face griji. Avem mult timp la dispoziție.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat înainte să-mi spună vesel:

- Coboară într-o jumătate de oră!

*
* *

Lucia a venit de la Villa cu un coș de picnic enorm în portbagajul mașinii. Purta o cămașă albă și un șort kaki care îi descoperea picioarele lungi și bronzate. Mi-a adresat un zâmbet deschis, apoi a clătinat din cap cu o expresie severă.

- Hmm! Unchiul Carlo a spus totuși că ar fi mai bine să te odihnești astăzi.

- Ei bine, se înșală! Mă simt foarte bine.

- Sunt sigură c-o s-o sune pe Rosa ca să afle cum te simți. Nina, nu ești la fel ca celelalte.

- Ca „celelalte"?!

- Unchiul Carlo a avut. multe cunoștințe. feminine la viața lui. Dar femeile acestea erau blânde, supuse. N-ar fi făcut niciodată nimic să nu-i fie pe plac.

Dom, care tocmai venise lângă noi, a ridicat ochii spre cer.

- E greu să spui despre Nina că e supusă.

După drumul cu mașina, am mai mers încă aproape trei sferturi de oră până să ajungem la ruinele mănăstirii ce se

afla pe coasta muntelui. Mai erau încă niște arcade frumoase de piatră roșie și niște plăci minunate de ceramică albă și neagră, în curtea interioară în mijlocul căreia trona o fântână mică.

Ne-am așezat undeva la umbră și am despachetat proviziile pe care le adusese Lucia; pateuri cu carne, o plăcintă cu brânză, roșii, fructe și vin.

- Mmm! s-a extaziat Dom. Ce-ar fi dacă am angaja-o bucătăreasă în Anglia?

- N-aveți nici o șansă. Este prea atașată de locurile acestea unde a stat în timpul războiului. Părinții și logodnicul i-au fost omorâți aici, în cursul unui schimb de focuri. E la fel ca mătușa Elena: femeia unui singur bărbat.

- A fost foarte aparte pentru Elena, dacă l-a iubit atât. am făcut eu remarca.

- Alfredo? Nu știu. Dar mi se pare lipsit de sens să aștepte atâția ani. Ce pierdere de timp!

Alfredo... Deci despre el era vorba. Ei bine, Elena îl găsise în orice caz și nu va mai aștepta mult ca să plece cu el. Care o să fie reacția Carmelei? Va ridica probabil sprâncenele asemenea unui filozof.

In timp ce Dom desena, eu m-am întins pe iarbă lângă tânăra fată, care în scurtă vreme a adormit. Când s-a trezit, pictorul i-a înmânat o schiță care o reprezenta, întinsă pe iarbă.

- Formidabil! a exclamat ea. Mi-o dai mie?

- Cu plăcere.

- Mulțumesc! Trebuie să faci neapărat niște schițe ale casei. Și. Da, mi-ar plăcea atât de mult să faci și portretul bunicii.

- Asta înseamnă ceva timp, a spus Dom, încântat.

- Da, dar nu duceți lipsă de așa ceva. Ați putea veni amândoi la Villa. Loc este berechet! Carmela vorbea azi-dimineață despre asta.

- Foarte frumos din partea voastră, am replicat pe un ton sec. Dar vrem să mai vizităm multe alte locuri din Italia.

- După cum a spus Lucia, nu suntem chiar atât de grăbiți, a replicat Dom.

Și-a închis caietul, și-a pus în ordine creioanele și pensulele și s-a ridicat. M-am uitat în jurul meu, dezorientată. Mănăstirea mi se părea dintr-o dată sinistră. Cât trebuia să mai stăm sub autoritatea morală a familiei Benotti?.

Lucia a vorbit veselă tot drumul de întoarcere. Credea bineînțeles că afacerea era clasată și se bucura că-i vom ține companie mai mult timp. Cum să nu fiu supărată pe ea?

Soarele cobora la orizont când ne-a lăsat în fața hotelului, după ce ne-a transmis din partea bunicii o invitație la cina de a doua zi. Dom a acceptat fără să șovăiască. Eu am făcut eforturi să ajung la o bancă apropiată pe care m-am așezat, refuzând să înfrunt căldura care era de bună seamă în

camera mea. Dom a venit lângă mine.

- Ce se-ntâmplă? Nu, stai puțin, cred că am ghicit: nu vrei să te muți la Villa. Nu-i așa?

Am încuviințat, clătinând din cap.

- Dar, până la urmă, de ce? E perfect normal să te invite: ești nepoata cuiva care le e foarte drag. Cât despre mine. eu sunt cu tine, așa că.

Am oftat din toată inima.

- Cât timp o să rămânem aici? am întrebat, resemnată.

- Atât cât va fi nevoie ca să-i fac portretul Carmelei.

M-a tras lângă el și a adăugat:

- Pe urmă, vom pleca amândoi, așa cum am stabilit. Dar. nu înțeleg de ce te deranjează atât de mult să te duci la Benotti. Sunt toți absolut fermecători.

- Suntem puși în fața unor probleme.

Dom s-a uitat la mine buimac, apoi a izbucnit în râs.

- Ce. probleme? Nu înțeleg ce-i cu tine. Suntem invitați să petrecem câtva timp într-o casă somptuoasă și să fac portretul unei aristocrate italiene, asta-i tot! Doar nu-ți închipui că Lucia a pus ochii pe mine, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. Dom avea dreptate. Acordam o importanță disproporționată acestei probleme.

- Nu fi fleață! mi-a șoptit tandru, sărutându-mă. Vacanța asta e minunată. Să profităm de ea. Când o să ne întoarcem în Anglia, o să ne aducem aminte cu plăcere de casa asta care ne-a plăcut atât de mult.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui. *Când o să ne întoarcem în Anglia...*

Voi mai vedea vreodată câmpurile verzi din Dorset?

- Vreau să-ți fac o propunere! mi-a spus. Urcă și schimbă-te, și o să mergem în Carina: un sătuc ce se află la vreo douăzeci de kilometri de aici. Am trecut pe acolo venind de la Florența și am remarcat un han încântător. O să cinăm singuri și o să-ți povestesc în sfârșit tot ce am văzut de când am plecat din Anglia.

Am acceptat. Entuziasmul permanent al lui Dom avea darul de a-mi reduce la zero toate neliniștile. Când vom ajunge la Villa, Carmela o să vadă că țineam la el și o să abandoneze planurile de căsătorie! Am urcat amândoi scara râzând și a deschis ușa camerei mele înclinându-se cu un gest teatral.

Am sesizat un miros puternic de parfumuri florale și am împietrit când am ajuns în cadrul ușii; încăperea parcă era un magazin de flori: trandafiri, gladiole, garoafe.

- Dumnezeule, ce se-ntâmplă? a exclamat Dominic. Bănuiesc că nu toți clienții beneficiază de un asemenea tratament.

Ghicisem deja ceea ce avea să ne confirme Rosa care venise după noi.

- Sunt din partea domnului Rossman! Au sosit azi-dimineață direct de la Torino. Abia plecaserăți. Era și un bilet în care scria că vă dorește grabnică însănătoșire, *signorina*...

De îndată ce gazda a dispărut, Dom a intrat în cameră și s-a uitat atent de jur împrejur.

- N-am știut c-ai fost bolnavă.

- E. din cauza. pățaniei de ieri, i-am răspuns, extrem de stânjenită.

- Toate *astea*. pentru că te-ai pierdut pe munte? Trebuie să fi costat o avere!

Inainte să găsesc un răspuns pe care să i-l dau, a adăugat:

- Pretindeai că o să avem probleme dacă ne mutăm la Benotti. Acum, *signorina,* văd foarte bine ce vroiai să spui.

Spunând aceste cuvinte, mi-a întors spatele.

Capitolul 1

Așezată în fața lui Dominic, sub bolta acoperită cu verdeață a hanului, am pufnit în râs.

- Flori și complimente, ca un romantic desăvârșit! Bineînțeles că numai un italian poate fi așa.

- Carlo e pe jumătate englez, a remarcat Dom, sceptic.

Am suspinat ușor și l-am prins de mână.

- Mmm. îți place. Lucia?

- Dacă aș răspunde da, fără îndoială că ai recunoaște și tu că te simți atrasă de Charles Rossman, nu-i așa? Ei bine, din păcate nu pot să-ți dau satisfacție! Aș fi încântat să stau un timp la Villa și să-i fac portretul bătrânei doamne. Asta-i tot. Dacă preferi să ne continuăm drumul, vom pleca.

- Nu, o să stăm la Villa.

Dacă ținea atât de mult la planul ăsta.

- N-o să dureze mai mult de o săptămână. Am să învăț și eu să-ți fac complimente. Cât despre flori, vom vedea mai târziu!

A fost o întâlnire plăcută și liniștită și am adormit foarte bine în seara aceea.

A doua zi, Carmela a insistat să-mi arate ea însăși camera pe care mi-o pregătise. Aflată în partea din spate a casei, aceasta se bucura de o priveliște magnifică asupra munților.

A închis fereastra și m-a sărutat.

- Sunt încântată s-o găzduiesc pe nepoata lui Lallie sub acoperișul meu. Mi-ar plăcea să te păstrez aici.

- Ai toată familia în jurul dumitale.

- Firește. Și este o mare bucurie pentru mine. Dar mi-ar face atâta plăcere să-ți petreci toată vara aici. Pe urmă, când Carlo o să plece din nou la Londra. Dar vorbesc prostii. Carlo mi-a spus să nu te plictisesc cu poveștile astea. El pretinde că o să te căsătorești cu tânărul englez care te însoțește. După părerea mea, se înșală. Există o legătură între voi. dar nu ca între doi îndrăgostiți.

- Dacă-mi aduc bine aminte, nici dumneata nu erai îndrăgostită de cel cu care te-ai măritat.

- Intr-adevăr. Era mai bătrân și avea o mare afecțiune pentru mine. dar asta nu însemna pasiune. Febra asta care te chinuie neîncetat, tumultul permanent, setea de celălalt care nu se potolește niciodată.

M-am uitat la ea, surprinsă s-o aud vorbind așa.

- Dacă persistă, a continuat ea, poți să-l consideri un dar ceresc. De multe ori zeii îl iau înapoi. In orice caz, sunt fericită că l-am cunoscut.

- Amintirile sunt o slabă consolare!

- Nu întotdeauna.

Glasul Carmelei era nefiresc de calm.

- Cu un an înainte să plece Lallie, un bărbat a venit să stea aici, un prieten vechi al soțului meu. Era mai tânăr decât mine. Un artist care trebuia să-mi facă portretul. Viața este ciudată; portretul acela n-a văzut niciodată lumina zilei, și astăzi, prietenul tău se pregătește să mi-l facă. Imi aduc

aminte că Lallie plecase pentru o lună cu copiii, pe malul unui lac. Soțul meu era la Roma cu niște afaceri. Atunci am trăit o pasiune nimicitoare. Și. S-a născut Elena.

Deodată, încăperea a părut înghețată în liniște. Priveam pe fereastră, neștiind ce să fac mai departe.

- Soțul meu n-a știut niciodată, a adăugat bătrâna, răspunzând în felul acesta la întrebarea pe care nu îndrăzneam să i-o pun. Sunt împotriva confesiunilor care nimicesc pe cineva care n-a meritat-o... Nu-mi pare rău deloc de săptămânile acelea de nebunie. Pe urmă *el* a plecat, și n-a aflat că dragostea noastră s-a întrupat într-un fruct. A murit câteva luni mai târziu, pe front. Imprejurările acestea deosebite sunt responsabile de educația pe care i-am dat-o Elenei. Am vrut s-o pun la adăpost de necazurile existenței. Astăzi, tocmai pentru asta mă detestă.

Deodată, am simțit nevoia s-o îmbrățișez și s-o sărut.

- N-am mai povestit niciodată până acum ce s-a-ntâmplat atunci, a murmurat bătrâna.

- Pentru nimic în lume nu ți-aș trăda secretul. Ai simțit pur și simplu nevoia să mărturisești în fața cuiva. Și m-ai ales pe mine. Așa cum te-ai hotărât să mi-o arăți pe *Madonna* lui Feronese. Iți mulțumesc.

Carmela a clătinat din cap zâmbind, apoi, regăsindu-și tonul de stăpână a casei:

- Am să-i arăt pictura asta și lui Dominic. El e artist și. îmi pare bine s-o fac.

*
*   *

M-am întâlnit pe hol cu Carlo atunci când mă duceam pe terasă ca să beau ceaiul cu Carmela și Dom.

- Iți mulțumesc pentru flori, i-am spus, extrem de stânjenită. Sunt nemaipomenite. Am avut impresia că sunt un star!

- Ești o. O eroină frumoasă rătăcită în Italia. Apropo, Lucia mi-a spus că ați fost toți trei la mănăstire, ieri.

- N-aș fi putut să petrec toată ziua în pat în timp ce sunt atâtea lucruri frumoase de văzut în regiune.

- Da, împrejurimile sunt sublime. Cred că Lucia o să vă fie ghid dacă o să rămâneți câtva timp la Villa. Bunica este încântată de perspectiva asta.

- Oh! Nu vom rămâne mai mult de o săptămână. Incă n-am văzut nimic din Italia și Dominic probabil va termina portretul în timpul ăsta.

- De cine fugi? a întrebat el pe un ton sec.

- De. nimeni, i-am răspuns pe un aer detașat. Ce poate fi mai normal decât să vrei să vizitezi orașe precum Napoli, Roma, Florența?

- Bineînțeles. Eu trebuie să mă duc la Milano, la niște prieteni, și să lipsesc câteva zile.

Am simțit o decepție imensă. Dar în definitiv, era mai bine așa.

A doua zi, locul lui Carlo la cină era neocupat. Plecase

deja la Milano.

- E limpede ca lumina zilei! a exclamat Elena. Jane Bannerman a ajuns acolo aseară!. Am aflat din ziare.

Carmela i-a aruncat o privire exasperată fiicei sale și m-am trezit compătimind-o pe femeia aceasta care își ispășea în fiecare zi greșeala.

- Ce e nefiresc în asta? a replicat Carmela. Are un rol principal în noua lui piesă de teatru. Au prieteni comuni la Milano și Carlo nu se va întoarce la Londra decât în septembrie. Fără îndoială că au probleme de rezolvat până atunci.

- Hmm! Vrea doar s-o vadă! De fapt, eu trebuie să plec mâine la Torino să fac niște cumpărături, mamă. Trebuie să mă duc și la dentist. Ai nevoie să-ți aduc ceva?

Cea întrebată a infirmat clătinând din cap. M-am uitat mai atent la Elena. Ochii îi erau la fel de vii ca în ziua în care o surprinsese cu Alfredo.

- Te-ar deranja dacă aș veni cu tine? am întrebat-o.

După o pauză de câteva secunde, a fost de acord.

- Vreau să fac și eu niște cumpărături, am adăugat. Mie îmi place să mă plimb singură. Este de ajuns să stabilim ora și un punct de întâlnire pentru întoarcere.

Deodată a părut foarte ușurată, și am tras concluzia că urma să-l întâlnească pe Alfredo.

*
* *

A doua zi, Elena a avut o grijă deosebită pentru machiaj și ținuta ei. Când am plecat de acasă, Dom citea ziarul pe terasă. Rămăsese stabilit să înceapă chiar în ziua aceea portretul Carmelei.

- Distracție plăcută, mi-a spus sărutându-mă.

- Și ție la fel.

- Abia aștept să mă apuc de treabă.

Elena conducea de minune pe drumurile înguste de munte. Când am ajuns la șosea, a accelerat considerabil. Departe de Villa, era greu să-ți închipui că trăise toată viața sub dominația Carmelei. Părea foarte bine dispusă.

- Nu pleci niciodată în vacanță? am întrebat-o.

- Ba da, bineînțeles. Am fost prin toată Europa, și de câteva ori în Statele Unite, la sora mea. Doar nu sunt legată cu lanțul de Villa Benotti! Și mama este destul de mulțumită că mă plimb. Ea consideră că, având în vedere vârsta mea, nu-mi asum nici un risc. In orice caz, a stricat totul la început.

- Dar, de ce? Dacă vroiai într-adevăr să fii liberă.

- Acum douăzeci și cinci de ani, situația era cu totul alta. N-am avut aceeași libertate ca tine. Și pe urmă, nici un bărbat nu i se părea destul de bun pentru mine: unul era prea tânăr, altul prea sărac, altul. Și mama mi-a impus dorința ei fără nici o greutate.

- Sunt sigură totuși că nu se gândea decât la fericirea ta.

- Asemenea lucruri nu le hotărăști pentru altul! Imi făcea

cunoștință cu bărbați care nu-mi plăceau, spunându-mi că-mi vor aduce siguranță și afecțiune, și că dragostea va veni mai târziu.

Sărmana Carmela, care vrusese numai să evite greutățile din viața fiicei sale.

- Bineînțeles că aș fi putut să plec de acasă. Dar nu aveam banii mei și nici nu știam să fac ceva ca să-mi pot câștiga o pâine. pentru că nu eram pregătită pentru așa ceva! Și pe urmă, mama a făcut totul pentru ca să mă simt cât mai bine acasă și să nu mă gândesc să plec.

In glasul ei se simțea o mare amărăciune.

- Și n-ai întâlnit pe cineva pentru care să fii tentată să pleci? am întrebat-o ca și cum aș fi întrebat-o cum e vremea.

- Ba da. O dată.

Am remarcat că mâinile i s-au încleștat nervoase pe volan.

- Era însurat, avea copii, a reluat șoferița. Dar soția lui a murit, și copiii au crescut.

- Deci este disponibil, nu?

Elena a încuviințat și m-am simțit stânjenită. Părea atât de încordată. A apăsat mai tare pe accelerator și am înțeles că era mai bine să abandonăm subiectul ăsta.

- Carlo de ce nu se însoară cu Jane Bannerman?

- Ea nu vrea să se mărite. Nici el, de altfel.

- Totuși are un copil.

- Se pare că ea a ținut mult să-l aibă. Mama crede că dacă se vor căsători, se va pune punct afacerii Bannerman.

Am păstrat tăcerea un timp, nevrând să pornesc o nouă polemică.

- Câtă vreme omul pe care-l iubești este liber acum, nu înțeleg de ce povestea asta se desfășoară în cel mai mare secret.

- Nu este nici un secret în asta.

Ceea ce era complet fals.

- Cu ce se ocupă? am insistat.

- ... Nu face nimic. In Italia avem mari probleme cu șomajul. Dar este foarte inteligent. A ocupat posturi. interesante în trecut. In momentul ăsta caută de lucru.

Ceea ce însemna că avea din nou o situație financiară de neinvidiat.

In restul drumului am vorbit foarte puțin. Elena și-a croit cu ușurință drum pe străzile înguste și întortocheate și a găsit în sfârșit un loc de parcare în centrul orașului. Mi-a spus cum pot să ajung aici și mi-a dat întâlnire la ora patru. Se vedea că se grăbea să mă părăsească.

Am hoinărit pe străzi și m-am lăsat tentată de o pereche de sandale de piele, o fustă pestriță de mătase, niște cercei asortați cu fusta. Și chiar ruj de buze. M-am oprit de teamă că n-o să mai am bani de mâncare. Era destul de târziu când m-am așezat, epuizată, pe terasa unei cafenele unde mi s-au

adus de mâncare lasagne.

Mă simțeam atât de diferită de Nina Hughes care părăsea Anglia cu zece zile în urmă. De altfel, probabil că nu voi mai fi niciodată aceea.

Ceasul meu arăta patru fix când am ajuns în scuarul unde Elena își lăsase mașina. Ea nu ajunsese încă. Am așteptat zece minute, apoi am făcut câțiva pași pe strada care mărginea scuarul. Deodată, am tresărit: i-am văzut pe Elena și Alfredo așezați la o masă dintr-o cafenea... M-am ascuns imediat după un copac. S-au ridicat și s-au cuprins afectuos în brațe, apoi s-au despărțit. Ea și-a luat pachetele, l-a sărutat pentru ultima oară și a plecat grăbită către mașină.

Am așteptat. Alfredo i-a făcut cu mâna de mai multe ori apoi, după ce a dispărut, el s-a așezat cu nonșalanță. Și-a înăbușit un căscat și l-a chemat pe chelner, cu un zâmbet sardonic pe buze.

Elena își aranja pachetele în portbagaj când am ajuns la ea. Avea o expresie radioasă.

- Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

- Oh! Da. Dar tu?

- Și eu. Cu toate că am făcut mai puține cumpărături ca tine. a remarcat, râzând. Să ne grăbim să ieșim din oraș înainte să iasă lumea de la birouri.

A vorbit veselă cât a durat drumul de întoarcere. O simțeam totuși la fel de încordată ca la venire. Mi-am amintit

cuvintele pe care le spusese în satul pustiu: „Trebuie să așteptăm momentul potrivit."

Aveam impresia că momentul acesta nu avea să mai întârzie mult.

* * *

In afară de o schiță grăbită a Carmelei așezată pe terasă, care mi s-a părut excelentă, Dom nu începuse să lucreze la portret.

- N-are chef să pozeze, mi-a explicat pictorul. Poate din cauza căldurii. Dar Lucia m-a dus să vizitez Luna, un sat părăsit, nu departe de aici. Și uite.

Mi-a întins o serie de desene din satul unde fuseseră. Considerasem întotdeauna că Dom avea talent, dar căpătase parcă o nouă dimensiune de la începutul acestei călătorii. Contururile erau mai ferme, culorile mai tumultuoase, și știuse să redea perfect atmosfera dezolantă care domina cătunul.

Când l-am felicitat pentru ceea ce realizase, m-a sărutat pe obraz și a adăugat:

- Oh! Bătrâna doamnă mi-a arătat o veritabilă minunăție astăzi.

- *Madonna* lui Feronese?

- Da. Mi-a spus că ai văzut-o și tu. Nina, pictura asta e extraordinară. Carmela ne tratează întradevăr ca pe niște oaspeți de seamă.

A doua zi, Carmela n-a mai avut chef să pozeze. Nici în ziua următoare. Perspectiva asta îi aducea aminte de celălalt artist? Cel care nu i-a terminat niciodată portretul?. Sau poate era pur și simplu obosită? Mi-a spus că peste două săptămâni va pleca la Genoa, la niște prieteni. Poate acolo o să fie mai răcoare.

Am petrecut două zile cu ea în timp ce Lucia i-a arătat lui Dom toate locurile de acolo care ar fi putut să-l inspire. Am avut timp s-o observ pe fată, și, în ciuda nenumăratelor dovezi de afecțiune cu care-l înconjura pe Dominic, am înțeles că nu era îndrăgostită de el.

Carmela și cu mine rămâneam ceasuri întregi pe terasă. Imi povestea istoria familiei Benotti.

- E frumos din partea ta să ții companie unei femei bătrâne, mi-a spus într-o după-amiază.

- Te înșeli; îmi place foarte mult să te ascult.

Ceea ce nu era decât adevărul gol-goluț. Seara, ne adunam cu toții în jurul mesei din sufragerie. Absența lui Carlo mă apăsa. Pe urmă îmi aminteam că era la Milano, în compania Janei Bannerman.

In a treia după-amiază, eram pe terasă cu Carmela când am văzut un Alfa Romeo venind pe alee. Carlo se apropia de noi în vreme ce eu încercam să-mi domolesc bătăile inimii.

- Ai venit destul de repede, l-am întâmpinat eu.

- De îndată ce am rezolvat unele probleme practice.

Repetițiile vor începe la toamnă.

- Abia aștept să-ți văd noua piesă! Jane Bannerman va avea rolul feminin principal, nu-i așa?

- Da. I se potrivește ca o mănușă.

- Ea a rămas la Milano?

- Nu. Azi-dimineață a luat avionul pentru Londra.

Uite de ce nu rămăsese mai mult.

- Vrei un ceai? l-a întrebat Carmela.

- Nu. Mă duc să fac un duș și să mai citesc o dată notițele pe care le-am făcut. Sunt obosit. Toată ziua de ieri am discutat.

După ce a plecat, am rămas tăcute o vreme. Simțeam ochii Carmelei studiindu-mă.

- Imi dai voie să-ți spun ceva, draga mea? a murmurat bătrâna până la urmă.

Am ridicat din umeri, absentă.

- Dacă vrei.

- Orice-ai fi auzit, să știi că Sasha Bannerman nu e fata lui Carlo.

Am rămas buimăcită.

- Cum poți să fii atât de sigură?

- Pentru că am întrebat-o când am întâlnit-o anul trecut la Londra. Mi-a răspuns cu emfază că nu el este tatăl copilului, dar că n-o să-mi spună numele lui. N-am îndrăznit să-l întreb pe Carlo dacă a avut o aventură cu ea. Dar sunt sigură că

ăsta-i adevărul în privința copilului.

Am rămas cu privirea ațintită în grădină. Elena stătea de vorbă cu Ronaldo, factotumul casei, în depărtare. Eram foarte tentată să cred ceea ce-mi spusese Carmela.

Dar, în definitiv, asta nu schimba cu nimic situația.

- Dom și Lucia probabil nu vor întârzia să apară. El pictează o priveliște în care apare și hotelul, și Rosa este încântată.

Atmosfera a părut dintr-o dată încărcată cu electricitate. Carlo se întorsese. Peste câteva săptămâni, această trăire intensă avea să devină doar o amintire.

M-am îmbrăcat totuși cu fusta pe care o cumpărasem de la Torino și m-am machiat un pic. Când am ieșit din cameră, l-am văzut traversând culoarul.

- Nina, ești foarte frumoasă.

- Eu. Mulțumesc.

- Mâine, mergem amândoi în Provence. Aș vrea să-ți arăt casa despre care ți-am vorbit. Să fii pregătită la prima oră. Tereza o să ne pregătească un picnic.

Considera deci că se putea dispensa de răspunsul meu!

- Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu bunica ta, am început, și.

- Știu foarte bine. Și tocmai pentru asta vreau să te recompensez!

Iată de ce mă ducea în Provence.

- Iți mulțumesc, dar n-am nevoie de recompensă.

Capitolul 8

- Ziua de mâine am să mi-o petrec în Provence, i-am spus lui Dominic la sfârșitul mesei. Carlo vrea să-mi arate casa în care și-a scris piesele de teatru.

- Atunci. distracție plăcută!

- Nu ești gelos?

- Că pleci cu Carlo? Nicidecum. De ce-aș fi?

- Nu, bineînțeles. Insă. ne vedem cam mult în ultima vreme.

- Lucrurile or să se schimbe după ce vom pleca de aici. Aici e un context. deosebit. Recunosc că aceste peisaje mă inspiră enorm. Am impresia că fac mari progrese. Chiar dacă bătrâna doamnă nu se hotărăște încă să pozeze.

M-a privit atent și a adăugat:

- Dar tu? Ești geloasă pe Lucia?

- Nu cred. Noi doi suntem destul de independenți unul față de celălalt. Cred însă că gazdele noastre nu prea pricep un asemenea comportament.

M-a mângâiat tandru pe păr. Intr-adevăr, Dom părea întru totul absorbit de munca lui de când veniserăm la Villa. Ca și cum ar fi așteptat de multă vreme clipele astea.

*
*   *

Dimineața următoare, m-am trezit foarte devreme. După ce am făcut duș, mi-am privit cu ochi critic garderoba. Carlo îmi spusese că drumul care ducea la casa cu pricina nu era

prea comod. Fără blugi, prea clasic și nu foarte feminin, fustă neagră, largă, și o cămașă de mătase verde. M-am încălțat cu espadrile cu șireturi apoi m-am privit în oglindă, destul de mulțumită de ceea ce vedeam.

Dacă m-ar fi văzut Lallie, și ei i-ar fi plăcut schimbarea care se petrecuse cu mine numai în câteva zile. Nu mai păream atât de cuminte. Nu-mi părea rău deloc că fusesem tentată să fac această călătorie.

Carlo lua micul dejun în bucătăria luminoasă.

- O să fie o zi superbă, a spus el un pic mai târziu, aranjând un coș în portbagajul mașinii Alfa Romeo.

Mă uitam la silueta lui, la ușurința cu care se mișca. Nu. Carlo Benotti nu făcea parte din categoria bărbaților pe care-i iubești în tihnă. Dar eu ce căutam, liniștea?.

Nu. Cuprinsă de panică, am fost deodată tentată să nu dau curs invitației pe care mi-o făcuse. să mă întorc și să mă refugiez în casă. In loc să fac asta, m-am instalat alături de el.

Mașina străbătea kilometrii unul după altul, în vreme ce eu pierdeam noțiunea timpului ascultându-l pe Carlo cum îmi vorbea despre această regiune din sudul Franței care cunoscuse epoca de glorie prin anii douăzeci. Il ascultam, fascinată, și abia am remarcat când am trecut frontiera.

Am traversat pe urmă păduri de pini răcoroase și frumos mirositoare, grădini cu măslini cu frunze argintii, și am ajuns până la urmă într-un sat cu străduțe în pantă. A oprit mașina

într-o mică piață rotundă, mărginită de platani.

- Vino! Am să te las să descoperi un restaurant extraordinar, lângă un râu. O să mergem pe jos până acolo. Lăsăm picnicul pentru diseară.

- La ce oră ne întoarcem?

- Destul de devreme ca să te culci în patul tău, domnișoară, fii liniștită. Păcat, de altfel. Mi-ar fi plăcut să fiu primul.

- De unde știi că Dom și cu mine?.

- Lucrurile astea se văd, mi-a răspuns liniștit, ridicând din umeri.

Reușise încă o dată să orienteze discuția către un subiect foarte spinos.

Am ajuns în sfârșit la o terasă umbrită unde erau amplasate doar câteva mese. Râul curgea aproape la picioarele noastre. Carlo a comandat fructe de mare și pește. Vinul alb era rece, avea savoare. La sfârșitul mesei, mă simțeam foarte liniștită și mi-ar fi plăcut să rămânem acolo toată după-amiaza.

Ne-am întors la mașină pășind agale. Când am pornit, Carlo a luat-o pe un drum strâmt, mărginit de arbori mari. O jumătate de oră mai târziu, eram din nou orbiți de razele de soare. Deodată, în fața ochilor mi s-a deschis o priveliște atât de minunată încât am tras un chiot.

El s-a uitat la mine, zâmbind.

- Vin de multe ori aici. Și de fiecare dată sunt la fel de

încântat.

A încetinit mersul mașinii ca să pot admira în voie povârnișul acoperit cu flori sălbatice, care cobora în mare. Și acolo jos, se întindea suprafața albastru-verzuie, acoperită din loc în loc cu spumă de valuri. Aerul era înmiresmat de cimbru și rosmarin.

- E și o plajă?

- Este una mică. Dar trebuie coborât pentru a ajunge acolo. Și urcușul înapoi nu e prea ușor.

- Parc-aș fi pe acoperișul lumii!

Drumul care ducea la casă era strâmt și pietros. Carlo a lăsat mașina la umbra unui măslin și am făcut restul drumului pe jos, până la o construcție cu etaj, cocoțată pe culmea unui promontoriu. Pe dinafară, părea o ferma vetustă. Pe dinăuntru, totul fusese văruit în alb. Mobila era simplă, rustică: fotolii de răchită, etajere pline cu cărți, o masă cu mașina de scris tronând pe ea, în fața unei ferestre care domina golful. Un pat imens umplea încăperea. Evident, Carlo nu dormea întotdeauna singur.

Bucătăria, cu podeaua de scândură, era suficient de mare ca să se poată mânca acolo.

- Hai să vezi etajul, dacă vrei. In realitate, n-am avut încă timp să-l amenajez.

La etaj, nu era decât o singură încăpere, cu pereții din piatră aparentă. Mai era și o sumedenie de pachete cu cărți care nu fuseseră desfăcute și un dulap vechi pentru vase.

- De unde ai cumpărat-o?

- Am cumpărat-o de la cineva din Dordogne. Trebuie să fie restaurată. Am să mă ocup și de asta într-o bună zi.

Nu mă simțisem niciodată atât de bine în compania lui Carlo. Am deschis fereastra să las să intre soarele. De acolo, se vedea plaja micuță despre care îmi vorbise. Pe peretele falezei erau tăiate niște trepte grosolane care te lăsau să ajungi acolo.

Când am coborât din nou, el a pus conținutul coșului într-un dulap.

- Ce părere ai despre vizuina mea?

- Imi place foarte mult. Ințeleg că-ți place să lucrezi. Plaja care se vede este a cuiva?

- Nu, dar este foarte puțin frecventată. Am putea să facem o baie. Ce zici?

- Oh! Da! Dar.

- . Nu ți-ai luat costum de baie, a continuat în locul meu, râzând. Ar trebui să găsesc ce-ți trebuie în cufărul de sus. Mario și Giotta vin deseori. Și Lucia. Ar fi de mirare să nu-și fi lăsat ceva pe aici.

Când s-a întors, ținea în mână două halate și un costum de baie dintr-o bucată, negru.

- Uite, miss. Cred că ți se potrivesc.

M-am schimbat în cameră și mi-am pus pe mine un halat alb, care arăta cât eram de bronzată. Carlo m-a așteptat afară.

Işi lăsase halatul deschis şi razele de soare îi mângâiau pieptul musculos. Farmecul pe care-l avea asupra mea nu mi se păruse niciodată atât de puternic.

Plaja avea o suprafaţă destul de mică. Inconjurată de pereţi înalţi de faleză, era ca un fel de adăpost. Mi-am dat jos în grabă halatul şi m-am repezit în apă. Carlo a sărit după mine şi a început să mă stropească, îndreptându-se spre o stâncă ce ieşea la suprafaţă, lovită alene de valuri. N-am fost niciodată o înotătoare strălucită. După câteva mişcări de bras, am rămas să plutesc făcând pluta pe spate.

El s-a întors la mine, m-a cuprins cu braţele de mijloc şi m-a ridicat în aer; apoi am simţit pe buze atingerea buzelor lui.

- Urmează-mă, mică sirenă! Să mergem pe stânca aceea!

- Nu pot să înot repede ca tine!

- Nu-i nevoie să facem întrecere.

A rămas lângă mine tot timpul cât am făcut traversarea, pe urmă m-a ajutat să urc pe stâncă şi a rămas în apă, cu ochii aţintiţi asupra mea.

- Semeni cu micuţa sirenă a lui Andersen din Copenhaga.

- In afară de culoarea părului.

- Nu toate sirenele au fost blonde.

Deodată, a dispărut într-un vârtej şi a ieşit la suprafaţă câţiva metri mai departe. Apa era elementul lui. Ca de altfel lumea întreagă.

Până la urmă a urcat și el și a venit să se așeze lipit de mine. Apa care-i șiroia din păr curgea pe umărul meu. Era periculos. Știusem de la bun început. Lua ce-i plăcea la un moment dat fără să-și facă griji în legătură cu urmările. Se bucura din plin de libertatea lui. Dar, brusc, toate astea nu au mai avut mai avut nici o importanță în ochii mei.

Am intrat în apă și, înotând încet, am ajuns la țărm. Imi ștergeam părul când a venit și el. Cu mișcări încete, s-a șters pe brațe, pe piept, pe picioare. Privirile noastre au rămas ațintite unul asupra celuilalt.

- Nina. a murmurat venind lângă mine.

M-a luat de mână și am înaintat amândoi până la piciorul falezei, într-un loc unde eram ascunși de eventualele priviri indiscrete. Parfumul persistent de cimbru se amestecase cu cel al apei de mare. Soarele strălucea în înaltul cerului.

Ne-am întins pe spate unul lângă celălalt. Pe urmă i-am văzut chipul apărând în fața mea. In ochi i se citea o dorință nestăpânită. I-am simțit gustul buzelor sărate, trupul urcându-se pe mine. De ce m-aș fi împotrivit? Imi plăcea fiorul care-mi străbătea venele. Ceea ce încercasem să neg încă de la prima noastră întâlnire, îmi apărea acum clar în fața ochilor; îl doream la fel de mult cum mă dorea și el.

S-a îndepărtat puțin de mine și mi-a dat jos bretelele costumului de baie. Umerii mei, brațele, sânii, vor fi în curând ale lui. M-am ridicat puțin ca să-l ajut. Orice urmă de

împotrivire dispăruse, doborâtă de dorința teribilă pe care o recunoșteam în sfârșit.

Gol și el, era lipit de mine sărutându-mă cu ardoare. Nu mai exista nimic în afara atingerii fierbinți a gurii acesteia; a mâinilor care mă mângâiau febril și se încleștau pe coapsele mele. Și deodată, senzația aceea pătrunzătoare. Că am devenit a lui. Acel vârtej fără sfârșit. Acea bruscă explozie de plăcere chiar din momentul în care am auzit numele meu răsunând pe plajă.

Câteva clipe mai târziu, Carlo se întindea lângă mine și eu rămâneam cu ochii închiși, încă bulversată, pipăind să găsesc prosopul pe care l-am avut în mână când mă condusese aici. Carlo mi-a văzut gestul și a sărit în picioare.

S-a întors cu cele două halate. Stătea în fața mea, complet dezbrăcat, superb. Am luat halatul alb și l-am îmbrăcat în tăcere.

- Acum te simți mai respectabilă?

Am ridicat ochii spre el dar i-am lăsat în jos imediat, dintr-o dată foarte timidă. Părea fericit, destins, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai tulburată. Părea să nu mai acorde nici cea mai mică importanță scenei care se derulase între noi puțin mai devreme. Dar bineînțeles, pentru el nu era prima experiență de genul ăsta.

- Ce-i cu tine, Nina? m-a întrebat cu blândețe.

- Nimic.

- E timpul să urcăm înapoi. Ești pregătită?

M-am ridicat dintr-o dată, în vreme ce el își îmbrăca halatul roșu. Și-a pus cu nonșalanță cele două costume de baie pe umăr și am început să urcăm scările. Cum putea să afișeze o atitudine atât de degajată când eu aveam atâta nevoie de tandrețe? Trebuia să mai treacă un pic de timp până să-și dea seama ce se-ntâmplase cu mine.

M-am întors să-l privesc. Expresia lui era impenetrabilă. Ii părea deja rău pentru ceea ce se-ntâmplase?

- Tu. ai fi preferat să nu se-ntâmple?

- Nina. nu le suport pe femeile care fac declarații funebre după ce fac dragoste!

- Dar. ți-a plăcut! am strigat, furioasă.

Pe chip, i-a apărut un zâmbet.

- Și ție, draga mea.

- Ai spus totuși că n-o să încerci să mă seduci.

Mă purtam ca un copil.

- Ascultă, nu prea înțeleg ce înseamnă acuzațiile astea. Dacă-mi aduc bine aminte, și tu mă doreai la fel de mult!

M-am uitat la el, roșie până în vârful urechilor. Nu fusesem pentru el altceva decât un obiect de plăcere și expresia lui de pișicher a pus capac confuziei mele.

- Intoarce-te acasă! Mărită-te cu drăguțul tău de englez! Și grăbește-te să uiți episodul acesta.

- Tu așa ai vrea să fac, nu? Să uit?

- Am petrecut împreună o zi foarte plăcută, mi-a răspuns, zâmbind. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu crezi

că este vorba despre începutul unei mari povești de iubire!

Cuvintele acestea au fost pentru mine ca un duș de gheață. Am mers mai repede și am ajuns pe culmea falezei abia trăgându-mi sufletul. Un gând mi-a trecut deodată prin minte.

- *Ea a* trecut deja pe aici?

Carlo abia ajunsese și el.

- Cine?

- Faimoasa Jane.

- Da. Chiar de mai multe ori. De ce?

- Poate am purtat chiar costumul ei de baie.

- E posibil. Ce este în cufăr aparține comunității.

Bărbatul a oftat din tot sufletul și a adăugat:

- Te rog, Nina. De ce ții neapărat să strici totul acum? Spui că ești o femeie modernă, nu-i așa? In orice caz, nu purtai costumul de baie când am făcut dragoste!

Imediat m-a orbit un val de furie.

- Eu nu sunt Jane Bannerman!!

M-a prins brutal de umăr.

- Incetează!

Fără îndoială că mai era îndrăgostit de Jane Bannerman. Carmela pretindea că micuța Sasha nu era copilul lui, dar cum putea să fie sigură de lucrul ăsta?

Am făcut duș și m-am îmbrăcat în grabă. Când am ieșit din cameră, Carlo instalase afară masa din bucătărie și două

scaune. Toate bunătățile pe care le pregătise bucătăreasa erau așezate pe un șervet în carouri albe și roșii. Soarele era ascuns după niște nori mari și negri și era o căldură înăbușitoare.

Și el se îmbrăcase.

- Credeam că o să fie mai plăcut afară, a remarcat Carlo.

- Probabil că furtuna n-o să întârzie prea mult.

- Da. E mult prea cald, chiar și pentru acum, vara.

- Perfect! am intervenit agresiv. Uite că discutăm despre ploaie și timp frumos, ca și cum abia ne-am fi întâlnit!

El a tras adânc aer în piept apoi s-a aplecat peste masă și m-a prins de mână.

- Imi pare rău, Nina, a spus cu o voce încordată. Avem o relație de flirt foarte plăcută. N-aș fi vrut să se schimbe nimic. Și uite că în după-amiaza asta.

A ridicat din umeri.

- Credeam că nu-ți plac declarațiile funebre! Cum ai spus tu însăți, a fost un interludiu plăcut. Asta-i tot. Să nu mai vorbim.

Mi-a dat drumul la mână.

Un interludiu plăcut! Imi apărea în față grozăvia situației. Il detestasem în mai multe rânduri pentru că semăna confuzie în certitudinile mele. Și în după-amiaza aceasta, dăruindu-mă lui, mi-am dat seama că-l iubeam. Din toată inima. Nu era vorba doar de o atracție fizică, cum încercasem

să mă conving singură, ci din păcate de o dragoste sinceră, nefericită și fără speranțe. Cu condiția să nu-mi ghicească niciodată sentimentele.

I-am adresat cel mai radios zâmbet de care eram în stare, mințindu-l că mi-era o foame de lup. Norii se îngrămădeau pe cer. Marea părea o enormă pată de petrol și eu mâncam în liniște, fără poftă.

- N-ar trebui să mai întârziem. a spus el.

Am simțit o strângere de inimă când Carlo a închis ușa casei. Cu cine avea să vină aici data viitoare?

Capitolul 9

Un fulger a brăzdat cerul în timp ce intram în mașină. Un tunet violent s-a auzit în depărtare. După ce am plecat, au început să cadă picături mari de ploaie. Drumul care mi se păruse atât de frumos acum câteva ceasuri acum mi se părea sinistru. Furtuna făcea ravagii. După câțiva kilometri, Carlo a tras mașina pe marginea drumului. O perdea groasă de ploaie reducea la zero vizibilitatea.

-Ar fi mai bine să așteptăm să se liniștească un pic, a oftat șoferul. Ti-e frică?

-De furtună? Oh! Nu. Acasă, rămâneam în grădină când ploua foarte tare. Imi plăcea foarte mult.

El m-a privit clătinând din cap.

- Ești o creatură stranie.

Foarte stranie, Carlo Rossman. Vulnerabilă, încăpățânată, impulsivă, și foarte, foarte idioată.

- Crezi că o să mai dureze mult timp? l-am întrebat ca să spun și eu ceva.

- Probabil nu.

El s-a întors și a luat de pe locurile din spate o pernă pe care mi-a pus-o sub cap. Am lăsat ochii în jos ca să nu izbucnesc în lacrimi când m-a mângâiat pe păr. A dat drumul la radio. O voce languroasă de femeie se auzea printre paraziți. De ce toate cântecele de dragoste italienești sunt atât de triste?

Carlo a oprit radioul cu un gest nervos.

- Nina. Imi pare foarte rău. Măcar dacă.

- Am vorbit deja despre asta! Acum trebuie să întoarcem pagina. In orice caz, eu și cu Dom vom pleca în curând.

- Te vei întoarce?

- Nu.

- Carmelei o să-i pară rău. Te iubește mult.

- Lallie și noul ei soț vor veni s-o viziteze. Cred c-o să-i facă o plăcere enormă.

Abia așteptam s-o luăm din loc, să ajungem în sfârșit la Carreza. Apropierea lui Carlo era un supliciu.

După un sfert de oră, ploaia s-a mai liniștit. Traseul de întoarcere s-a derulat într-o tăcere deplină. Am sărit afară din mașină imediat ce a oprit motorul. Era târziu și mă clătinam pe picioare de oboseală. Când m-a prins de mână să mă ajute să urc scările peronului, m-am smucit violent.

Silueta subțire a Carmelei a apărut în hol. S-a uitat fix la mine.

- Eram neliniștită, a spus în sfârșit. Furtuna a fost foarte puternică. S-a întâmplat chiar o alunecare de teren nu departe de aici.

Ne-a propus să mâncăm, însă eu am refuzat. Eram prea obosită. Atunci, gazda m-a îmbrățișat ca pe un copil care vine târziu de la bal. Luptam cu lacrimile care îmi umezeau pleoapele.

Abia mă culcasem când am auzit o bătaie ușoară în ușă.

O servitoare îmi aducea o cană cu ceai cald din partea Carmelei.

Am dormit profund și m-am trezit destul de târziu dimineața următoare. Am luat micul dejun în grădină, respirând aerul încă răcoros după ploaia din ajun. Eram ferm hotărâtă să uit repede ce se întâmplase ieri.

Beam o ultimă cafea când a apărut Dom, cu un zâmbet larg pe buze.

- Ai petrecut o zi frumoasă ieri?

- Sublimă.

I-am vorbit despre casă, despre peisajul magnific, despre picnic, despre furtuna care ne surprinsese pe drumul de întoarcere. El mi-a arătat desenele din ajun, și am constatat că talentul lui se maturiza din zi în zi. I-am spus acest lucru, și i-am făcut o mare plăcere în felul ăsta.

- Și Carmelei îi place foarte mult ceea ce fac. Mă simt atât de diferit de când am plecat din Anglia. N-aș mai suporta să predau din nou.

- Ce planuri ai?

- Să pictez. Să desenez. Nu numai aici. In Grecia, în Spania. și pe urmă mai departe. O să-mi iau câte o slujbă pe ici pe colo ca să câștig o pâine. De bună seamă că sunt un pic nebun, dar.

- De ce nu? Dacă asta vrei să faci, trebuie să-ți creezi niște mijloace să izbândești.

- Și tu, Nina? Iți promisesem c-o să uit de pictură când o să mă întorc în Anglia.

- Acum, cred că n-o să mai faci așa.

- Ai venit în Italia din cauza mea.

L-am sărutat pe ochi, stânjenită, apoi am șoptit:

- Să știi că nu-mi pare rău.

Nu spusesem decât adevărul. S-a apropiat din nou de mine și m-a prins de mână.

- Nina, într-un fel, ești logodnica mea.

Lacrimile îmi ardeau pleoapele.

- Dom. nu-mi ești cu nimic dator. Nici cu căsătoria, nici cu altceva. Mi-ai explicat doar că nu erai sigur de sentimentele tale pentru mine și te-am înțeles foarte bine.

- Crezi că alerg după himere?

S-a uitat lung la mine.

- Te-ai schimbat mult, Nina. Când o să ai vârsta Carmelei, sunt convins că vei fi tot atât de fascinantă ca ea.

- Hmm! Ce compliment minunat!

- Dar mai bine să vorbim despre prezent. Mai avem de vizitat o mare parte din Italia. Am schițat un itinerar care sper să-ți placă. Și Lucia mi-a dat câteva adrese ale unor hoteluri convenabile si nu prea scumpe.

- Când plecăm? am întrebat, ușurată.

- Poimâine, dacă-ți convine.

- Perfect. Mi-a plăcut foarte mult șederea aici, însă mai vreau să văd și alte locuri.

- Lucia n-ar vrea să plec. M-a încurajat foarte mult în munca mea. în timp ce tu te plimbai cu frumosul Carlo!

Glumea, bineînțeles, dar am simțit că păleam.

- Nu fi prost! am replicat, ridicând din umeri.

- In orice caz, Lucia pleacă în vacanță la Genova cu bunica. Se va întoarce înaintea ei. O s-o vedem când ne întoarcem.

- Și. de ce să nu ne întoarcem direct în Anglia în loc să mai trecem pe aici?

- Nu vrei să te întorci aici?

- Vreau să spun că. deja cunoaștem locurile.

S-a uitat atent la mine.

- Mă hotărâsem să-mi las aici schițele ca să nu le mai car cu mine prin toată Italia.

Am încuviințat clătinând din cap, sperând să nu fie Carlo prin preajmă.

*

* *

In dimineața aceea nu i-am mai văzut nici pe Carlo nici pe Carmela. Am zărit-o doar pe Elena care părea foarte agitată.

- E întotdeauna nervoasă după furtună, mi-a spus Lucia. Mi se pare foarte ciudată în clipa asta. Poate că ar trebui să-și ia o mică vacanță.

- De ce nu te însoțește la Genova?

- Nu știu. De obicei, îi place mult orașul.

Carmela mi-a anunțat plecarea lui Carlo la Torino ca să-l ajute pe Mario să rezolve o problemă și nu avea să se întoarcă decât seara următoare. Dom și cu mine vom fi deja plecați. La întoarcere, o să rămân la Torino până când el va veni să-și recupereze lucrurile. Cei din familia Benotti puteau să creadă ce vroiau. Eu nu vroiam să-l mai revăd pe Carlo.

Micul Austin era arhiplin când am plecat de acolo, a doua zi dimineață. Lucia era tristă. Carmella m-a sărutat afectuos pe obraji.

- Carlo va fi foarte decepționat că nu ți-a spus la revedere, mi-a spus bătrâna doar mie. Dar poate ai dreptate. Absența ajută uneori inima să vadă mai limpede. Poate o să-și dea seama cât ține la tine.

De ce să-i înșele iluziile?

Am fost surprinsă de insistența Elenei de a cunoaște precis data când o să ne întoarcem. O furie bizară i-a sclipit în ochi când am întrebat-o de ce nu mergea la Genova.

- Am făcut întotdeauna ce a vrut mama! Intotdeauna a crezut că eu nu am propriile mele dorințe!

- Elena, tu ești răspunzătoare pentru asta! A depins doar de tine să pleci din casa părintească. Dar recunoaște că n-ai avut curajul.

Eu însămi am fost surprinsă de această îndrăzneală. S-a

uitat la mine, palidă.

- Nu știi despre ce vorbești! Am să plec în curând.

- Totuși, ți-a trebuit ceva timp să te hotărăști.

- Da. Dar sper să merite osteneala.

Speram pentru ea așa să fie. Alfredo era acum liber, dar nu-mi inspira deloc încredere.

Timpul era minunat. La fel și locurile prin care treceam. Dacă nu m-ar fi chinuit amintirea lui Carlo, ar fi fost o călătorie minunată. Ne opream de multe ori pentru ca Dom să picteze, când simțea că avea inspirație. De acum eram ferm convinsă că n-aș mai putea să trăiesc în Torberry.

Am văzut superbul Dom din Milano ca prin ceață. Perechile care se plimbau în ambianța magică a Veneției mă făceau să simt și mai crunt lipsa lui Carlo. Poezia canalelor îmi accentua suferința și frustrarea.

Multiplele detalii ale acelei după-amieze de pe plajă mă asaltau în permanență.

Verona, Padova, Bologna. Eram o însoțitoare nu prea plăcută, însă din fericire Dom era prea ocupat ca să remarce acest lucru. El a hotărât că trebuia neapărat să văd Florența înainte de a ne întoarce în Anglia. Am petrecut două zile în orașul muzeu vizitând galeriile de artă, plimbându-ne pe Ponte Vecchio, admirând statuile din nenumăratele piețe.

In ultima seară, am cinat în restaurantul micului han pe care ni-l recomandase Lucia. Dom a ridicat paharul zâmbind.

- Pentru noi! a spus simplu.

- Pentru noi! Călătoria asta e minunată, Dom. Imi face mare plăcere să descopăr Italia.

M-a privit, cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Te străduiești. Dar nu reușești întotdeauna. Nu ești fericită, Nina. Din cauza lui Carlo, nu-i așa?

Am băut o înghițitură de vin.

- Credeam că nu se vede atât de bine.

- Haide. Te cunosc de mult timp. Și munca mea nu mă absoarbe atât de mult încât să mă orbească!

Am ridicat din umeri.

- O să-mi revin.

- Mult mai repede decât crezi. Intr-o bună dimineață ai să-l vezi, și o să-ți dai seama că toată tristețea ți-a dispărut ca prin farmec.

- Vorbești din propria experiență?

- Nu. Și de altfel, ar trebui să fiu foarte pornit împotriva lui Carlo.

- Poate ai fost prea preocupat să pictezi ca să te mai gândești și la altceva.

- Nina, te iubesc mult. Ești blândă, inteligentă, cinstită. și mai ai încă multe alte calități. Dar nu sunt îndrăgostit de tine.

Ii eram profund recunoscătoare. Venise momentul să-i urez tot succesul și fericirea pe care le merita. Locul pe care-l

ocupa în inima mea nu era totuși la fel cu cel pe care-l ocupa Carlo.

A doua zi am ajuns în apropiere de Ferrara, într-un stabiliment modest pe care ni-l recomandase de asemenea Lucia. Proprietarul nu vorbea englezește, dar acum știam destul de bine italiana. Am urcat în cameră să mă odihnesc în timp ce Dom lucra în fața porții hanului.

Era cald. Mă gândeam la plăcuta adiere de la munte, la clipocitul apei într-o fântână din grădină. Un zgomot de pași grăbiți pe scară m-a trezit la realitate.

Dom a intrat brusc în cameră, abia trăgându-și sufletul.

- Nina, te rog, vino să mă ajuți. Doamna mă bate la cap pe italienește și nu înțeleg decât un singur cuvânt: „Benotti"! Are în mână un bilet pe care sunt scrise niște cifre și îmi arată telefonul. Cred că e numărul casei Benotti, dar cum să iau legătura cu ei prin telefonista de aici dacă nu știu o boabă italienește?

L-am urmat imediat. *Signora* ne aștepta pe culoar și în scurt timp am aflat că Lucia telefonase cu o zi înainte. Știa că o să trecem pe aici. Le lăsase vorbă celor de aici ca *signor* Hamond s-o sune imediat. Precizând totuși că nu era vorba despre nimic grav.

- Nu înțeleg nimic! a mormăit Dom în vreme ce așteptam să primesc legătura.

Am urcat imediat după aceea în camera mea, la fel de nelămurită. Când Dom s-a întors la mine, avea o figură liniștită și ochii îi străluceau.

- Ce se-ntâmplă?

- Sunt. amețit. Nu-mi vine să cred.

- Incearcă să te liniștești și începe cu începutul.

Și-a umezit buzele cu limba și m-a întrebat:

- Nina. tu ai auzit vorbindu-se de Rupert Symons?

- Am auzit ceva. Un negustor, un colecționar sau un critic de artă, cred. nu-i așa?

- Poate să facă mare pe cineva. sau poate să-l termine. Are galerii de artă în toate marile orașe ale lumii. Are un fler remarcabil să descopere talente și pe urmă face totul ca să fie cunoscute. Intr-o zi am vorbit cu Lucia despre asta și mi-a spus că a văzut operele unor „protejați" ai lui într-o expoziție la Paris. Știa despre el că are o casă undeva, în nordul Italiei. Ei bine, știi ce a făcut fata asta pe care toată lumea o consideră o descreierată? Mi-a luat schițele și s-a dus să i le arate acestui personaj important!!!

- Ia te uită!. Lasă-mă să ghicesc, am început. Să fie. interesat de lucrul tău?

- Doar interesat? Poate vrei să spui *încântat!*

Intr-o explozie de bucurie, m-a ridicat în brațe și s-a plimbat cu mine prin toată încăperea.

- A cumpărat câteva picturi pe care le-am făcut la Luna și hotelul Rosei. A vrut și portretul Luciei, însă ea i-a spus că nu era de vânzare. El a plecat la Paris pentru o expoziție și se va întoarce la New York peste câteva zile. I-a spus că trebuie să ne vedem neapărat înainte să plece.

L-am strâns și eu în brațe.

- Dominic, cât sunt de mulțumită! Extraordinar. Cum să ajungem la Paris înainte de plecarea lui Rupert Symons?

- Foarte simplu! O să plecăm de aici mâine dimineață cât se poate de devreme! O să vizităm locurile astea data viitoare!
Vom ajunge la Villa la ora ceaiului. O să-mi recuperez lucrurile și vom dormi acolo. In felul ăsta mai avem două zile ca să ajungem la Paris. Bietul meu Austin e prea bătrân ca să facă drumul ăsta dintr-una! Lucia ne pregătește un itinerar și, încă o dată, ne dă adresa unui mic hotel la mijlocul drumului. N-am să-i pot mulțumi niciodată îndeajuns! Iți dai seama, Nina? Este șansa vieții mele! Știam că lucrările mele din ultima vreme au fost reușite, dar nu chiar atât.

Mi s-a strâns un pic inima: eram și eu în stare să mă port ca Lucia?.

- Imi trimiți și mie o invitație la primul vernisaj de la Londra?

- Voi încerca să-mi amintesc de prietenii din tinerețe.

Dintr-o dată, mi-am dat seama ce implicații avea această

întoarcere precipitată: trebuia să trec pe la Villa. Ținând seama de împrejurări, nu puteam să fac altfel. Bine că nu va fi decât o vizită de o clipă. Pe urmă, voi pleca la Paris și pe urmă, înapoi în Anglia.

Carlo nu era acolo când am ajuns a doua zi după-amiază.

Capitolul 10

Lucia s-a grăbit să iasă pe peronul casei de îndată ce ne-a auzit. A coborât treptele în fugă și s-a oprit în brațele lui Dom, țipând de fericire. In timp ce vorbeau amândoi bucuroși, eu m-am uitat degrabă de jur împrejur. Carlo nu era pe acolo. Probabil se întorsese în Anglia să stea un timp cu Jane Bannerman.

Mi-am mușcat buzele, profund dezamăgită. Dacă l-aș fi avut deodată în fața mea, apropiindu-se cu mersul lui nonșalant, aș fi reușit oare să-mi ascund sentimentele? Puteam să-l fac să creadă că Dom și cu mine puteam fi fericiți împreună, liniștiți, fără pasiune dar și fără decepții.

M-am plimbat prin grădină, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Elena îi dădea ordine celui care era factotumul în casă. Când m-a văzut, s-a oprit imediat și s-a grăbit să vină spre mine.

- Ah! Nina! a exclamat. Uite că deja te-ai întors. Lucia mi-a spus tot. Pleci la Paris mâine dimineață, nu-i așa?

- Da. Nu știi. Carlo e aici?

- Nu. A plecat la Torino să stea câteva zile cu Mario și Giotta.

S-a uitat lung la mine înainte să adauge:

- Nu știe că ești aici. Dacă dă telefon diseară am să-i spun.

- Nu! Te rog.

Elena a clătinat din cap, zâmbind.

- O neînțelegere între îndrăgostiți, mmm? Nu poate să fie

decât așa ceva. In ultimul timp a fost extrem de nervos, și trebuie să recunosc că am fost mulțumită când a plecat. Dacă ar ști că ești aici, poate ar fi mai bine dispus.

- N-are rost. Mâine dimineață plecăm foarte devreme.

- Crezi că o să ajungeți la Paris mâine seară?

- Nu. O să înnoptăm undeva unde îi spune Lucia lui Dom. Ca să ne putem odihni puțin. Carmela s-a întors de la Genova?

- Mama? Nu. Mai rămâne o săptămână acolo.

Am remarcat că-i tremurau mâinile.

- Ești pregătită să pleci cu Alfredo, nu-i așa? am întrebat-o pe nepregătite.

S-a uitat la mine, buimăcită.

- De. ce?

- Inainte de a pleca de aici, mi-ai spus că se apropie ziua în care o să plecați.

- N-a venit încă, mi-a răspuns zâmbindu-mi straniu. Când voi pleca în sfârșit de acasă, n-am să rămân în Italia. Nimeni nu va ști unde sunt.

- Elena, o să-ți fie foarte greu să rupi orice legătură cu familia după atâția ani. Pe de altă parte, or să se supere pe tine dacă procedezi așa.

- Ei și? O să le treacă repede! Pentru ei, nu sunt altceva decât „sărmana Elena" care nu și-a găsit un soț!

N-avea nici un rost s-o fac să înțeleagă că lucrurile nu

stăteau așa.

Seara, atmosfera cinei a fost una dintre cele mai bizare.Dom și Lucia vorbeau despre Rupert Symons. In ciuda eforturilor lui de a mă face părtașă la discuție, eram destul de distrată. Cât despre Elena, ea râdea nervos la tot ce se spunea. Lucia și cu mine schimbam priviri îngrijorate.

Când s-a auzit soneria telefonului, am simțit un curent electric în tot corpul. Era vorba despre un apel pentru Lucia.

M-am culcat foarte devreme dar m-am răsucit câteva ceasuri în așternut. M-am ridicat din pat de câteva ori. Cam pe la miezul nopții, uitându-mă pe fereastră, am văzut o siluetă feminină care se strecura printre arbori. S-a întâlnit cu un bărbat la capătul aleii. Am ridicat din umeri.

Soarele aureola crestele munților cu o blândă lucire roșie în timp ce am luat micul dejun. N-aveam să mai revăd niciodată acest spectacol minunat..

Lucia avea lacrimi în ochi.

- Oricum, ne revedem în Anglia în septembrie, i-a spus afectuos Dom mângâind-o tandru pe obraz.

Elena era și ea acolo. Avea ochii încercănați. Ii ceruse Teresei să ne pregătească un coș cu mâncare și insistase să-l pună chiar ea în portbagajul mașinii. Coșul era o operă de artă: din răchită și piele, avea un compartiment rezervat veselei. Numele Benotti era înscris pe mâner.

Dom a remarcat râzând că i-ar fi stat mai bine într-un

Rolls Royce. Elena l-a liniștit; Lucia avea să-l recupereze în toamnă.

Nu mai aveai loc să arunci un ac în mașină când a venit ora plecării. Am îmbrățișat-o pe Lucia și i-am mai mulțumit o dată. Mai rămânea să-mi iau rămas bun de la Elena. Elena era palidă. Primise vești rele de la Alfredo?

Până în ultima clipă, am așteptat un semn de viață de la Carlo. Dar n-a fost așa. O să-l revăd la Londra, pe scena unui teatru. Alături de Jane Bannerman.

Dom a pornit mașina, răsuflând satisfăcut.

- Lucia e extraordinară. Iți dai seama? Poate voi primi o comandă de la celebrul Rupert Symons.

- Poate? am intervenit râzând.

A fredonat arii din opere o bună parte a drumului, bucuros și nervos în același timp. Câteva ore mai târziu, treceam frontiera franceză. Lucia ne schițase un plan detaliat al drumurilor cel mai puțin aglomerate și ne dăduse adresa unui hotel aflat la jumătatea distanței dintre frontiera franceză și Paris.

Adâncită în gândurile mele, n-am remarcat decât după un timp o mașină lungă, verde închis, care ne urmărea la o distanță apreciabilă. Nu era nimic extraordinar în asta. Dar, în momentul în care am văzut-o cu ochii mei, am fost conștientă că ne urmărea de mult. Era vorba despre o mașină

puternică. Șoferul ei ar fi putut să ne depășească de mult.

M-am agitat pe locul meu.

- Ce-i cu tine? m-a întrebat Dominic.

I-am explicat cum stăteau lucrurile și el a pufnit în râs.

- Poate soacra șoferului se află pe locul din spate și nu-i dă voie să depășească o anumită viteză!

M-am întors să văd.

- Nu. E singur. E un bărbat, dar nu-i disting trăsăturile.

- Imaginația îți joacă încă o farsă, m-a luat Dom peste picior. In orice caz, n-o să-l mai vedem după ce o să ne oprim să mâncăm.

Nu după mult timp, Dom s-a angajat pe un drum care ducea spre un teren amenajat pentru picnic, situat nu departe de drum. Acolo, sub copacii mari erau instalate mese de lemn.

- O poiană! Exact ce ne trebuie! a exclamat Dom.

S-a uitat la coșul luxos și a clătinat din cap râzând.

- Sper ca și conținutul să fie pe măsura aspectului exterior!

- Cu siguranță.

O familie engleză ocupa masa din spate. M-am uitat de jur împrejur și am constatat ușurată că nu se afla nici o mașină verde prin preajmă. Eram totuși la fel de încordată cum o văzusem pe Elena mai devreme. Picnicul care ne

fusese pregătit era somptuos: pateu, salată de roșii cu busuioc și mozzarella, fructe, și chiar un desert de paste. Un termos cu cafea și delicioși biscuiți cu alune trași în ciocolată. O mâncare minunată, cu un însoțitor fermecător. Nu după multă vreme, Dom a pus coșul la loc în porbagajul supraîncărcat al Austinului. Ne întorceam pe șosea când am zărit mașina verde, ascunsă pe jumătate în spatele unui arbore. N-am spus nimic, până nu mi-am dat seama că ne urmărea din nou.

- E doar o coincidență, a spus Dom când i-am atras și lui atenția.

Am ridicat din umeri și m-am uitat la ceas. Nu era prea târziu. A fost cât pe ce să-i sugerez lui Dom că mai bine ne continuăm drumul către Paris, decât să petrecem noaptea în hanul pe care ni-l recomandase Lucia. N-am spus nimic pentru că părea destul de obosit, dar nu vroia să-l înlocuiesc la volan.

Era ora ceaiului câns am ajuns lângă satul unde trebuia să rămânem peste noapte. Străzile erau aproape pustii. Era o atmosferă apăsătoare. I-am spus lui Dom de neliniștea mea, iar el a ridicat ochii în sus, agasat. Nu se gândea decât la un singur lucru: să se odihnească.

Am răsuflat ușurată când am ajuns la han; mașina verde nu mai era în urma noastră. Stabilimentul avea un aspect vetust. Am parcat Austinul în curtea interioară și am urcat

scările peronului. Inăuntru era foarte curat. Proprietara, o femeie cu o figură nesuferită, ne-a primit foarte bine. Ne-a condus la etaj ca să ne arate două camere separate care comunicau printr-o ușă interioară. Incăperile erau pline cu mobilă veche, impozantă.

Dom a insistat să aducem în camere majoritatea bagajelor.

- Aș vrea să-mi pun în ordine desene și picturi, mi-a spus pe un ton detașat, ca și cum această întâlnire cu Rupert Symons nu avea o importanță prea mare pentru el.

Dragul de el! In ciuda melancoliei care mă stăpânea, am simțit deodată un val de afecțiune pentru el. L-am prins cu brațele pe după gât și l-am sărutat.

S-a uitat la mine, surprins.

- Iți doresc multă baftă! i-am spus.

- Ahaa! In cazul ăsta. Numai de data asta îți încredințez cheia da la ușa care desparte camerele noastre!

Am pufnit amândoi în râs. Relația dintre noi era atât de destinsă, atât de plăcută. Ar fi fost la fel și cu Carlo, dacă n-aș fi acordat prea mare importanță scurtei noastre aventuri?

Dar îl iubeam pe Carlo. Care ținea mai mult ca orice pe lumea asta la libertatea lui. Care era îndrăgostit de alta și avusese și alte aventuri.

Am pus coșul frumos pe masa din camera mea și am început să spăl tacâmurile. Auzeam în camera vecină pașii lui

Dom, care făcea naveta la mașină să aducă pachetele. Când am auzit un zgomot de motor, m-am dus la fereastră să văd despre ce era vorba. Ferestrele din camerele noastre dădeau spre partea din spate a clădirii. M-a cuprins un fior. Mașina lungă și verde era parcată lângă Austin.

Mi-am ținut răsuflarea când am văzut că portiera s-a deschis. Un bărbat de vârstă mijlocie a coborât din ea. Avea părul negru, tenul mat și, în ciuda corpolenței sale, se mișca cu grația unei feline.

A aruncat o privire spre Austin și s-a îndreptat către intrarea hanului.

Am bătut la ușa lui Dom și am intrat înainte de a primi permisiunea pentru acest lucru. Așezat pe pat, contempla o serie de crochiuri. A ridicat ochii spre mine, surprins.

- Ce s-a-ntâmplat? Ai văzut o fantomă?.

- Aproape!. Mașina verde este în curte.

- Ei și? mi-a replicat ridicând din umeri.

- L-am. văzut pe șofer. Este vorba despre Alfredo, logodnicul Elenei!

- Vorbești prostii!

- Bine-ar fi să fie așa. Dar din păcate, ăsta-i adevărul.

- După părerea ta, crezi că are de gând să ne urmărească până la Paris... De ce naiba ar face așa ceva?

- De unde să știu?

- Totuși, s-a temut să nu fie recunoscut.

- Dom, tu te-ai întâlnit cu el?

- Nu.

- Eu da!

I-am explicat în ce împrejurări îi văzusem pe amândoi. El a clătinat din cap, gânditor.

- Bine. Dar nu vorbești serios când spui că o să ne urmărească până la Paris?

- Ba da! Dacă n-ar fi așa, ce rost ar mai avea să fie tot timpul lângă noi? Acumularea asta de coincidențe mi se pare suspectă.

Dom părea exasperat. Era foarte supărat pe mine pentru că nu-i dădeam pace în vreme ce el se pregătea pentru cel mai important examen din viața lui. Mă simțeam totuși mult prea stresată ca să i-o pot ascunde.

- Elena s-a hotărât să fugă cu Alberto, am adăugat. Ea mi-a spus.

- In cazul ăsta, de ce nu este cu el?

- Nu știu. Lucia nu ți-a vorbit de el?

- De Alfredo? Ba da, de două-trei ori. Lucia nu înțelege de ce mătușa ei l-a așteptat pe omul ăsta atâția ani. A fost eliberat cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Și n-a fost condamnat decât pentru răpire. Se pare însă că mai este amestecat într-un furt de bijuterii. Carmela n-are nici un chef să-l vadă dând târcoale casei ei, e de la sine înțeles. Dacă ar ști că Elena se întâlnește cu el pe ascuns, ar li furioasă. Lucia

crede că.

- Bi-ju-te-rii, am repetat.

- N-ai ascultat ce s-a discutat aseară la masă? Lucia a spus că sistemul de alarmă de la apartamentul Carmelei s-a defectat în timpul furtunii violente care s-a declanșat înainte de plecarea noastră. Ronaldo, omul de serviciu, a văzut lucrul ăsta de curând. A vrut să-l prevină pe Carlo, dar Elena i-a spus că nu este indispensabil acest lucru. A spus că se va ocupa chiar ea de reparație.

Ne-am uitat unul la celălalt, ridicând din sprâncene.

- Sistemul de alarmă nu funcționează decât dacă cineva încearcă să pătrundă prin efracție din exterior, nu-i așa? am observat eu.

- Da. E o chestie absurdă; gratiile sunt atât de apropiate încât nimeni nu poate să se strecoare printre ele. De fapt, asta împiedică pur și simplu ca cineva să pătrundă în casă.

- Și. Elena are bineînțeles toate cheile casei, nu?

- Vorbim despre Alfredo, draga mea!

- Și despre Elena! Ai văzut și tu cât a fost de nervoasă în ultimul timp. Nu este exclus să accepte să-l ajute pe Alfredo să comită un delict. Să-i fie complice.

- Complice? a repetat calm Dom prinzându-mă de mână. Tu. ești sigură că nu te-ai uitat prea mult la televizor în ultima vreme?

- Absolut!

Dom a oftat adânc și s-a așezat pe un fotoliu.

- Bine. Să vedem cum stau lucrurile. Diamantele Carmelei se află deci pe fundul termosului de cafea?

Am zâmbit. Evenimentele care se desfășurau nu mă amuzau deloc. Am răscolit cu grijă în coșul de picnic. Nu era nimic. Nici măcar în fundul dublu al coșului de răchită. Ceea ce, a remarcat Dom pe un ton sarcastic, ne-ar fi ușurat considerabil sarcina!

- Dom, tu ai pus cea mai mare parte a bagajelor în mașină aseară, nu-i așa?

- Știi foarte bine că așa am făcut. Pentru ca să pierdem mai puțin timp azi-dimineață.

- Noaptea târziu, am văzut o siluetă strecurându-se prin grădină. Era silueta unei femei. O aștepta un bărbat. Sunt aproape sigură că a fost vorba de Elena. Și Alfredo, bineînțeles.

- Oh! Dumnezeule! a spus interlocutorul meu înfigându-și degetele în păr. Cu o imaginație atât de debordantă, nu înțeleg de ce nu te-ai făcut scriitoare!

- Te rog, Dom. Am un teribil presentiment. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Și. sunt convinsă că nu trebuie să tratăm lucrurile cu ușurință. Mai au rămas lucruri în mașină?

- Da. O valiză plină cu picturi, pe care mă pregăteam s-o aduc. O pătură, sacul meu de dormit și hanoracele noastre.

- Hai să aducem valiza.

A ridicat ochii spre cer și a deschis ușa. In timp ce cobora treptele, eu am rămas în capul scării. L-am văzut pe Alfredo, care stătea în picioare pe culoar. Când s-a întors Dom cu valiza, l-a urmărit cu privirea și m-a văzut și pe mine. Cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul, am reușit totuși să-i zâmbesc intrusului.

Am intrat împreună cu Dom în cameră. Acolo, el a ridicat cu grijă una după alta picturile montate pe rame de lemn, învelite cu grijă. In valiză mai erau și două cărți de artă cumpărate în Italia și un blocnotes.

- Ai văzut!? a declarat însoțitorul meu pe un ton triumfător.

- Cred că ar trebui să scoatem pânzele din rame.

- De ce, mă rog, doamnișoară detectiv?

- Tocmai m-am gândit la un lucru, Dom. Ceva ce Carmela consideră o adevărată comoară.

- Acum nu mai am nici o îndoială ; ți-ai pierdut mințile!

Apoi văzându-mă cât eram de încordată, s-a conformat cu

o grijă exagerată indicațiilor mele, desfăcând fiecare pânză.

Madonna lui Feronese era suprapusă peste una dintre ele. Cele două picturi aveau exact aceleași dimensiuni. Pentru o clipă, captivată de frumusețea operei, am uitat împrejurările deosebite în care făceam această descoperire. Ințelegeam foarte bine de ce ținea atât de mult Carmela la ea.

Era un tablou de o valoare imensă. Orice colecționar fără scrupule ar fi plătit o avere ca să fie posesorul ei. Era probabil vorba despre „zestrea" Elenei. Puseseră împreună la cale să dea lovitura profitând de plecarea Carmelei, știind că furtul urma să nu fie descoperit prea curând. Pe urmă, noi le-am ușurat considerabil sarcina: ținând seama de antecedentele lui, Alfredo nici n-ar fi îndrăznit să treacă granița cu *Madonna.*

I-am explicat asta lui Dom, care a clătinat din cap, neîncrezător.

- Oh! Dumnezeule. a gemut el. Ce-o să facem acum? De ce ni s-a întâmplat tocmai nouă? Și chiar cu o zi înainte de întâlnirea care are o importanță atât de mare pentru mine.

Am făcut o strâmbătură. Alegerea era greu de făcut, întradevăr. Datoria morală îi dicta să se întoarcă în Italia ca să restituie *Madonna* și interesul personal să se ducă să-l întâlnească pe Rupert Symons. Nu putea să rateze această ocazie.

De altfel, dacă ne întorceam din drum, Alfredo va bănui că i-am dat în vileag șmecheria. Planul lor fusese pus la punct cu grijă. Insă nici Elena nici Alfredo nu se gândiseră că puteam să-l recunosc pe acesta din urmă pentru că îl mai văzusem deja.

- Am o idee! Nu ne petrecem noaptea aici. O să plătim nota și plecăm la drum imediat. Este posibil să ajungem la

Paris în timpul nopții. O să-ți iau eu locul la volan.

- Dar nu putem să plecăm cu *asta!* a replicat Dom desemnând cu un gest al mâinii tabloul.

- Bineînțeles că nu. *Madonna* va rămâne aici.

- Ascunsă sub saltea, bănuiesc! m-a luat interlocutorul meu peste picior.

- Cred că am găsit o ascunzătoare potrivită. Vom opri pe drum ca să-i dăm un telefon Luciei. Am să-i spun unde e tabloul, și *trebuie* să vină Carlo să-l recupereze cât mai repede. Fără îndoială că Alfredo s-a gândit să subtilizeze pânza înainte să ajungem la Paris. Poate chiar astă-seară, în timp ce dormim.

- O să ne urmărească, a adăugat Dom oftând.

- Nu. Pentru că o s-o luăm pe un drum ocolit.

Am desfăcut harta pe pat.

- Nu se va lăsa așa ușor, a spus el. Și. dacă familia Benotti ne vor considera autorii furtului?

- Carmela știe foarte bine că nu suntem chiar atât de proști!

- Ce păcat că nu putem da de aici un telefon la Villa. Centrala telefonică este la recepție sub cheie și este interzis s-o folosim în interes personal.

Când i-am explicat în ce consta planul meu, a avut o expresie neîncrezătoare. Apoi, speranța i-a revenit. L-am mângâiat tandru pe păr.

- O să fii la timp la întâlnirea cu Rupert Symons.

Dom a râs sarcastic.

- Iți promit că așa se va întâmpla, am adăugat cu convingere.

Doamne-ajută.

In momentul acela, nu-mi dădeam seama ce pericol îl reprezenta această inițiativă. Nu mă gândeam la altceva decât să pun pictura într-un loc sigur. Era neapărat necesar ca Dom să fie la Paris la ora prevăzută.

Deși neobișnuită cu lumea escrocilor, nu mă îndoiam totuși că Alfredo ne va face probleme serioase.

Capitolul 10

Când m-am dus mai târziu la ghișeul de recepție, o aromă minunată de mâncare venea de la bucătărie. Mi-era foame, dar bineînțeles că nici nu se punea problema să stăm să mâncăm.

Alfredo era sprijinit cu coatele pe tejgheaua barului. I-am zâmbit.

- Mor de foame, mă gândesc la un pat bun și uite că logodnicul meu s-a răzgândit! i-am spus. Acum vrea să plecăm imediat la Paris! Nici măcar n-am avut timp să-mi desfac bagajele. Are o întâlnire foarte importantă acolo și este neliniștit. Pfff! TotușI, ar fi trebuit să petrecem noaptea liniștiți aici, am adăugat, mulțumită de naturalețea cu care vorbisem.

Esențial era să-l fac să creadă că nu desfăcuserăm valizele. Și-a exprimat simpatia față de noi într-o engleză mediocră, apoi mi-a propus să ne ajute să ducem bagajele la mașină. I-am mulțumit și am chemat-o pe proprietara stabilimentului, care a luat o expresie înțepată când i-am anunțat plecarea noastră neprevăzută și mi-a dat banii înapoi.

După câteva minute, Dom a venit și el. Alfredo a fost foarte amabil și ne-a ajutat să instalăm bagajele pe locurile din spate ale mașinii și ne-a făcut prietenește cu mâna semne de rămas bun când am demarat în sfârșit. In vreme ce ne îndepărtam de hotel, m-am întors spre locurile din spate și

am remarcat nu după mult timp că faimoasa valiză dispăruse. Slavă Domnului, Dom își pusese picturile în altă parte.

- Câtă abilitate pe amicul nostru! am exclamat. Se vede bine că exersează de multă vreme.

Deodată, am simțit un frison. Razele soarelui care se pregătea să apună luminau chipul încordat al lui Dominic. Când am ieșit din sat, ne-am angajat pe un mic drum departamental. Ocolul pe care îl făceam prelungea drumul cu vreo sută de kilometri.

- După părerea ta, cât o să dureze până când Alfredo să-și dea seama că *Madonna* a dispărut?.

- Nu prea mult! O să creadă că am luat tabloul și o să pornească imediat în urmărirea noastră. N-o să dureze prea mult până să ne ajungă. asta în cazul în care o să creadă că am luat-o pe șoseaua națională.

Puternica mașină verde ar fi urcat fără nici o problemă pe drumul pe care Austinul nostru gâfâia. Străbăteam o pădure deasă. Dom se uita în oglinda retrovizoare și eu întorceam des capul să vedem dacă nu eram urmăriți.

Deodată, trăsăturile feței i s-au încordat.

- Ce. ce s-a-ntâmplat? am reușit să bâigui.

- Mi se pare că am văzut ceva verde, în urma noastră.

A apăsat pe accelerator. Fără prea mare succes, de altfel. Câteva clipe mai târziu am văzut și eu o caroserie verde, încă departe de noi, dar care se apropia repede.

- Trebuie. să ieșim de pe drum, am murmurat.

Dom a intrat pe un drumeag îngust care după câțiva metri s-a dovedit a fi impracticabil. A oprit motorul și am ciulit amândoi urechile. Nici un zgomot nu tulbura liniștea care ne înconjura. Soarele apusese la orizont și se instala crepusculul. Am sesizat imediat neajunsurile planului care la început mi se păruse perfect.

- Ascultă. a șoptit Dom.

Nu era nici o îndoială: era vorba despre un zgomot de motor. Am coborât cu prudență din mașină și am continuat drumul pe jos.

- La ce. distanță se află satul cel mai apropiat? am întrebat.

- Patru-cinci kilometri. Și, după cum arată harta, se pare că se află pe un promontoriu care domină împrejurimile. Nevăzând Austinul nostru pe drum, prietenul nostru o să-nțeleagă numaidecât că ne ascundem undeva nu departe de el.

- N-o să-i fie ușor să ne găsească printre atâția copaci.

Mi-am mușcat buzele. Cum de ghicise că n-o să plecăm pe
drumul național? Până la urmă n-ar fi fost de preferat să optăm pentru soluția asta?

- In împrejurările astea, am declarat până la urmă, avem tot interesul să ajungem din nou la drumul național.

- Bineînțeles. Nici nu se pune problema să înnoptăm aici,

ascunși în pădure.

Am făcut grăbiți drumul înapoi și am intrat în mașină, decepționați la culme: merseserăm atâția kilometri degeaba!

Mi-am imaginat furia lui Alberto și, pentru prima dată, mi s-a făcut frică.

Micul Austin a străbătut curajos distanța care ne despărțea de drum. Abia intraserăm pe drum când un zgomot ciudat ne-a făcut să tresărim amândoi. Motorul tușea.

- Benzina!! a exclamat Dom. Oh! Nu! Uitasem! Vroiam să fac plinul mâine dimineață înainte de a pleca. Povârnișul pe care l-am urcat a terminat și ultimele rezerve.

Și-a încrucișat mâinile pe volan și și-a sprijinit capul pe mâini, disperat. Oroarea situației mă copleșea și pe mine. Stăteam în mașina roșie, drept în mijlocul drumului. Ușor de văzut de departe.

Insoțitorul meu s-a întors spre mine, pe buze cu o tentativă de zâmbet.

- Incep să cred că Cel de sus e pornit împotriva noastră! Bine, nu ne rămâne altceva de făcut decât să tragem mașina pe marginea drumului. sperând să n-o ia la vale! Adio Paris.

I-am urmat instrucțiunile. Avea dreptate: de ce soarta se înverșuna împotriva noastră? Dar poate era posibil să obțină o întâlnire la New York.

Un zgomot de motor se auzea din nou în depărtare.

- Poate e cineva din sat! a spus Dom, cu ochii plini de speranță.

- Mi se pare că mașina vine din partea cealaltă. Dar nu poate să fie *deja* Alfredo.

M-am întors și am văzut îngrozită mașina verde la o curbă, undeva mai sus de noi. Dom m-a luat imediat de mână și ne-am înfundat în pădure, alergând printre arbori. Știam că nu putem să ne ascundem la nesfârșit, dar. Ne-am oprit în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată, ca să ascutăm ce se întâmpla. Alfredo poate răscolea prin Austin, de la un capăt la altul.

A apărut un fascicol puternic de lumină care a măturat trunchiurile copacilor: o lanternă! Nu puteam să-i scăpăm! Se apropia deja de noi. Ne-am reluat cursa, având grijă să facem cât mai puțin zgomot.

Câteva minute mai târziu, ne-am ciocnit de un gard de sârmă ghimpată. Un râu curgea puțin sub noi.

- Trebuie să alegem repede, a șoptit Dom. Stânga sau dreapta?

- Stânga. In felul ăsta ne apropiem de sat.

Acum era întuneric beznă. Temându-ne să nu ne pierdem, am continuat să mergem de-a lungul gardului. Am lovit cu piciorul un obiect dur și, uitând de pericol, am țipat în gura mare.

Răspunsul nu s-a lăsat mult așteptat: nu departe de noi, Alfredo a scos un răcnet triumfător.

- Oh! Dom. îmi pare rău, am articulat cu un glas de pe lumea cealaltă.

- Cu atât mai rău, Nina. In orice caz, nu am fi continuat să ne jucăm toată noaptea de-a șoarecele și pisica!

Am înaintat pe pipăite, ascunzându-ne în spatele trunchiurilor de copaci. Insă Alfredo văzuse unde ne ascundeam. Nu mult după aceea, ne-am trezit orbiți de lumima neiertătoare a lanternei lui.

- Ah! In fine. a exclamat pe italienește. Trebuie să vă previn de la bun început că am un revolver.

- Oamenii ca tine sunt întotdeauna înarmați! Fir-ai să fii de.

- Vorbești perfect italienește, a observat el.

- Da. Imi închipui că Elena ți-a spus-o.

Urmăritorul a ridicat ușor din sprâncene.

- Elena?

- Elena Benotti. Femeia împreună cu care vroiai să-ți iei tălpășița! Ești Alfredo.

Ar fi trebuit să știu că nu-i spui niciodată dușmanului de la bun început ceea ce știi. N-ar fi trebuit să-i spun că știam cine e. Insă furia mă făcea să nu mai gândesc.

- Imi dau seama. a replicat el pe un ton glacial. In acest caz, știi și ce caut. In felul ăsta, am evita să pierdem timpul. O pictură a fost plasată într-una din valizele voastre. Nu se mai află acolo.

- Cum ți-ai dat seama că o să plecăm la Paris pe un drum ocolit?

- Dragă *signorina,* nu am apărut după ultima ploaie! V-

am urmărit cu binoclul de la fereastra hanului. Mi s-a părut curios că doi oameni atât de grăbiți nu merg pe drumul național. Imediat am căutat în valiză. și am tras concluzia care se impunea!

- O să-i spui unde ai ascuns-o, mi-a șoptit Dom printre dinți.

- Ca să dispară împreună cu ea? Nici vorbă!

- Bine, a continuat Alfredo care nu înțelesese ce vorbisem cu Dom, propun să ne întoarcem la mașină și să-mi dați înapoi tabloul pe care Elena mi l-a oferit drept cadou de despărțire.

- De *despărțire*?am repetat, buimacă.

- Ea n-a știut când mi l-a dat, bineînțeles! E convinsă că am să-i dau telefon să vină la mine. Dar nici nu se pune problema să mă încurc cu babeta asta îndrăgostită prostește de mine! Și tabloul îmi aparține.

- Da? Și de ce mă rog?

- Ar fi trebuit să fie al tatălui meu demult. De când a venit cu oamenii să răscolească prin Villa la sfârșitul războiului. Dar *Madonna* a fost bine ascunsă. Mai târziu, am întâlnit-o pe micuța Elena care mi-a vorbit despre bijuteria asta. Și mi-au trebuit câțiva ani ca să ajung unde doream. Am un cumpărător la Paris. Mâine seară am să fiu bogat. Pe urmă o să plec în America de Sud și totul va fi dat uitării. Acum, grăbește-te să-mi spui unde ai ascuns-o!

- Uite în ce încurcătură am intrat. a mormăit Dom.

- Aștept! a insistat Alfredo, periculos de calm.

A făcut un pas spre mine și mi-a tras o palmă.

- Dar. ești nebun! a răcnit Dom care se pregătea să riposteze.

- Nu, te rog, Dom! E înarmat.

- Și atunci? m-a întrebat Alfredo.

- Este. este în portbagajul mașinii.

- Am căutat deja prin toată mașina. Așa încât te sfătuiesc să-mi spui adevărul.

- N-ai căutat bine, asta-i tot! Ai căutat și în coșul de picnic?

Eram conștientă cât de periculos era omul ca să mai încerc să-l duc cu vorba. In timp ce ne întorceam la drum, mi-a adresat un zâmbet insidios.

- Ce păcat că m-ai recunoscut. Aș fi recuperat tabloul și ți-ai fi continuat liniștită drumul la Paris. Dar acum.

Am început să tremur de frică. Eu și Dom eram niște martori stânjenitori. Când am ajuns lângă mașină, a deschis portbagajul.

- Dă-i bătaie! mi-a ordonat.

Cu inima bătându-mi gata să-mi spargă pieptul, m-am aplecat peste bagajele înghesuite, făcându-mă că vreau să scot coșul.

- Nu reușesc, am spus până la urmă cu un glas tremurător. E înțepenit sub o valiză. Nu pot să-l scot. Și oricum, nu văd de ce te-aș ajuta, pentru că n-o să șovăi să ne

elimini de îndată ce vei fi găsit ceea ce cauți!

Eram dezgustată. Imi simțeam lacrimile curgându-mi pe obraji. O să am puterea să.

Dom făcea eforturi vizibile ca să nu intervină. Alfredo m-a împins violent și s-a aplecat la rândul lui peste valiză. Avea arma ațintită asupra lui Dom. Adunându-mi toată energia, am ridicat mâinile și m-am agățat de capacul portbagajului. Alertat, Alfredo s-a ridicat. Prea târziu. Trăsesem deja cu toată puterea capacul portbagajului care l-a lovit violent la umăr și i-a prins mâna stângă înăuntru.

A scos un urlet înfiorător și a apăsat pe trăgaciul revolverului înainte de a-l lăsa să cadă. Glonțul a trecut pe deasupra lui Dom care s-a repezit imediat la adversarul nostru. Alfredo mi-a tras un șut violent și am luat mâinile de pe portbagaj. Și-a scos imediat mâna de acolo. Eram în beznă pentru că lanterna rămăsese înăuntru. Dom l-a răsturnat pe Alberto cu o lovitură de umăr și a recuperat lanterna. Italianul urla cât îl țineau puterile. Il durea rana pe care i-o pricinuisem eu.

Dom lumina pe jos cu lanterna, în căutarea armei. Dar Alfredo se ridicase deja. Furia îi sclipea în ochi. Dom i-a pus fasciculul lanternei în ochi încurcându-l pentru câteva clipe. Asemenea unui animal rănit, era gata să atace din nou. Dom abia a avut timp să se dea la o parte din calea celuilalt, care se năpustise spre el. Alfredo și-a pierdut echilibrul și, căzând, s-a lovit cu capul de parașocul mașinii. S-a rostogolit de

câteva ori după care a rămas întins pe jos, lângă un copac.

Ne-am uitat câteva clipe la trupul inert, neîndrăznind să facem nici o mişcare.

- Poate a murit. am spus eu până la urmă.

- M-ar mira! E doar ameţit. In câteva minute o să-şi vină în fire.

- In cazul ăsta, să ne grăbim să ne mutăm lucrurile în maşina lui şi să fugim!

Dom m-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

- Ai fost superbă! Cheile de la maşina lui nu sunt în tabloul de bord. Trebuie să-l caut prin buzunare! Mai trebuie să aprind farurile Austinului ca să nu încurce circulaţia pe drumul ăsta, nu se ştie niciodată.

In timp ce el se instala la volan, eu continuam să caut revolverul cu lanterna. Am ajuns cu fascicolul de lumină la arborele lângă care zăcea Alfredo. Mi-a îngheţat sângele în vene. Se ridicase şi se uita la noi. Incă nu se ţinea bine pe picioare, însă avea o privire de criminal gata să treacă la acţiune.

- Dom!! am ţipat.

M-am aplecat din nou, căutând nerăbdătoare pistolul. Lucrurile se precipitau. Nu mai ştiam ce să fac. Am văzut nişte faruri măturând drumul, undeva mai sus de noi.

- Grăbeşte-te, Nina! a urlat Dom în timp ce Alfredo se îndrepta spre noi. Opreşte maşina care trece!

M-am conformat, asemenea unei somnambule. Cu

ultimele puteri, îmi agitam repede brațele. Cu ochii plini de lacrimi, l-am văzut pe șofer ieșind din mașină. Repezindu-se spre mine.

Mi-am pierdut imediat cunoștința. Bărbatul în chestiune semăna cu Charles Rossman! M-a strâns în brațe.

*

*   *

Carlo. Și totuși, mi se părea că-i recunosc glasul.

- Haide, liniștește-te, mi-a șoptit salvatorul, mângâindu-mă pe păr. Acum totul e bine.

- Nu! Alfredo! E acolo sus. Și Dom.

- Nu-ți face griji. Suntem mai mulți, destui ca să se ocupe de prietenul nostru.

Distingeam siluetele bărbaților care ieșeau din a doua mașină. Am auzit țipete. Glasul lui Dom.

- Carlo! Trebuie *neapărat* ca Dom să fie mâine la Paris. Este foarte important.

- Știu asta, Nina. Va fi. Dar te rog, încearcă să te calmezi. Vino, stai la mine în mașină.

L-am urmat, simțind deodată toată oboseala copleșindu-mă. El a închis încet ușa și s-a îndepărtat. Alfredo s-a întors încadrat de doi bărbați zdraveni. Parcă l-am văzut pe Carlo aranjându-ne bagajele în mașina lui. Dom s-a așezat în spate în timp ce Carlo s-a instalat la volan.

- Unde mergem? am întrebat cu o jumătate de glas.

- Ne întoarcem la hanul din sat.

Am încuviințat clătinând din cap, apoi i-am explicat că

Madonna era ascunsă în fundul șifonierului din camera mea.

- Perfect, draga mea. O să vedem toate astea mai târziu.

„Draga mea"?. Am adormit imediat și am dormit tot drumul. M-am trezit abia când am ajuns și am fost condusă în camera pe care o ocupasem scurt timp, în urmă cu câteva ore.

*
*   *

M-am trezit foarte devreme, a doua zi dimineață. Cu ochii în tavan, treceam în revistă evenimentele din ajun. Intervenția lui Carlo fusese un miracol. Fără el.

Am auzit zgomot de pași în camera vecină, apoi Dom a bătut ușor în ușă. Și-a strecurat capul prin deschizătură:

- Cum te simți, draga mea?

- Mult mai bine. Ce s-a-ntâmplat? Cum ne-a găsit Carlo?

- Il las pe el să-ți povestească. Parisul mă așteaptă! Și Rupert Symons.

Avea o expresie radioasă. Când s-a aplecat spre mine să mă sărute, l-am strâns în brațe și i-am urat baftă.

Puțin mai târziu, dormeam din nou. Când am deschis ochii, raze palide de soare pătrundeau printre lamele obloanelor. M-am frecat la ochi și deodată mi-am adus aminte de *Madonna.* Am deschis imediat dulapul și am scos tabloul pe care-l ascunsesem cu grijă cu o zi înainte.

Eram pierdută în contemplarea extraordinarei Madone când s-a deschis ușa. Carlo ținea în mână o tavă cu cafea aburind' și un coșuleț cu croissante delicioase, așa cum nu se

găsesc decât în Franța. A lăsat-o pe o masă scundă și mi-a întins o cană cu cafea.

- Cum te simți?

- Foarte bine.

Prezența lui mă făcea să mă simt tensionată. Am mușcat dintr-un croissant, evitând să-i întâlnesc privirea, apoi m-am hotărât.

- Am. câteva întrebări să-ți pun.

- Imi închipui. Dar mai întâi termină-ți micul dejun.

M-am conformat fără prea mare tragere de inimă. Amintirile nu-mi dădeau pace. Parcă mai simțeam atingerea buzelor fierbinți pe piele, greutatea trupului său peste mine.

După ce am terminat, Carlo a luat platoul și s-a așezat pe pat, lângă mine.

- Bine, a început el, am să-ți dau câteva explicații. Ronaldo mi-a dat telefon la Torino să-mi spună că sistemul de alarmă de la Villa a fost afectat de furtună. Problema asta părea să n-o preocupe pe Elena, lucru care l-a mirat. Am plecat imediat la Carreza. Când m-a văzut Elena, a înnebunit de furie. Nu înțelegea de ce am făcut deplasarea. I-am cerut cheile ca să verific dacă totul era în ordine în capelă. Doar din obișnuință am ridicat perdeaua de velur. *Madonna* dispăruse.

- Tu. ai crezut că eu și cu Dom am furat-o?

- Oh! Nu, Nina. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Am început să-mi dau seama ce se întâmplase când Lucia

mi-a spus că Elena se vedea din nou cu Alfredo. N-a durat prea mult până a recunoscut și ea acest lucru. Era într-o stare jalnică. Am chemat doctorul să-i administreze niște calmante. Cred că o să petreacă un timp la o clinică de refacere. A recunoscut în cele din urmă ce făcuse și că regretă că s-a răzbunat în felul ăsta pe Carmela. Pe viitor, relația dintre ele se va ameliora, cu siguranță. In orice caz, trebuie să plece de la Villa.

- Și. Alfredo?

- Se va întoarce după gratii. Ca de obicei!

A clătinat din cap și a continuat:

- Lucia mi-a dat adresa hanului unde trebuia să înnoptați. Poliția vroia neapărat să-l aresteze pe Alfredo, dar eu nu mă gândeam decât la tine. Am ajuns aici și proprietara ne-a spus că ați plecat precipitat. Mi-a vorbit de asemenea despre un italian. Și. uite-așa!

- Dar n-am plecat pe drumul național.

- Am avut o șansă mare: în piața din mijlocul satului ne-am întâlnit cu doi puști care se minunau de viteza cu care trecuse pe lângă ei o mașină verde înmatriculată în Italia. Ei mi-au spus pe unde ați apucat-o.

Am ridicat ochii spre cer și am oftat din tot sufletul.

- Slavă Domnului. Poate ne-ai salvat viețile.

Carlo a șovăit.

- Am stat de vorbă cu Hamond aseară. Mi-a spus că până

la urmă n-o să vă căsătoriți.

- Exact. El se va consacra picturii. Trebuie să-și urmeze drumul. care nu este și al meu. Il iubesc mult, dar. asta-i tot.

Mi-a ridicat cu blândețe bărbia.

- Care este drumul tău, Nina?

- Nu știu. Și. tu? Credeam că te-ai întors în Anglia, s-o întâlnești din nou pe Jane Bannerman.

- Nina, n-am trăit niciodată o mare poveste de dragoste cu Jane. Nu știu cine e tatăl copilului ei. De fapt, relațiile noastre sunt în primul rând profesionale. Bineînțeles, am cunoscut multe femei. Insă una singură mă interesează de acum înainte. Frumoasă, o englezoaică timidă din Dorset. Un fel de arici. Cu care aș vrea să mă căsătoresc și s-o păstrez alături toată viața.

L-am privit, nedumerită.

- Nina, a adăugat cu un glas aspru, am trecut prin niște momente cumplite. Nu m-am simțit niciodată atât de mizerabil. Tu m-ai evitat din clipa în care ne-am cunoscut. Când o să accepți în sfârșit să recunoști că mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu? Că această pasiune care ți se părea absurdă acum câteva săptămâni te devorează astăzi? Că a venit timpul să pui capăt frământărilor mele?

M-a luat în brațe și m-a sărutat îndelung. Lacrimile îmi ardeau pleoapele. Aveam impresia că visez. Și totuși.

- Te iubesc atât de mult. am șoptit.

- In sfârșit!!! Ascultă, o să ne întoarcem la Carreza să-i dăm *Madonna* Carmelei. O să-i anunțăm căsătoria noastră, lucru care o să-i aline decepția Elenei. Și după aceea, o să ne întoarcem pe coasta franceză. In căsuța pe care ți-am arătat-o nu cu mult timp în urmă. Și nu știu când o să te aduc înapoi la civilizație.

- Niciodată, am spus, cu ochii închiși, gândindu-mă la golfulețul minunat care ne va primi din nou, pentru totdeauna.

Sfârșit